

ÖNSÖZ

Çağımızın bilim ve teknik alanında kaydettiği olağanüstü gelişmeler, maddi gereksinimlerimizin karşılanmasını bir dereceye kadar kolaylaştırmıştır diyebiliriz. Fakat maddi gereksinimlerimizin yanı sıra bir de ruhumuzun gereksinimleri vardır. Dileğimiz, çağımızın kaydettiği ilerlemeler yanında bunların da gelişmesi ve insan ruhundaki boşluğun daha asil duygularla dolabilmesidir.

Bu yapıt, ruhsal yaşantımızın bu gereksinimini karşıla-maya yardımcı olmak amacıyla hazırlanmıştır. İngilizce olarak yazılmış ve daha sonra yirmiden fazla dile çevrilmiş olan kitabın, ruhsal yaşantınızda daha geniş ufuklar açmasını, ma-nevi varlığınızın daha yüksek bir düzeye erişmesine yardımcı olmasını dileriz.

BÖLÜM 1

Tanrı'nın İnsana Duyduğu Sevgi

Doğa ve Kutsal Kitap Tanrı'nın bize duyduğu sevgiyi gözler önüne serer. Göklerdeki Babamız bize sevinç ve yaşam vermektedir. Doğadaki harika ve güzel şeylere bir bakın. Bunların yaşayan tüm yaratıklara sağladığı mutluluğu ve ihtiyaçlarının karşılanışını bir düşünün.

Güneş ve yağmur Yaradan'ın sevgisini dile getirir. Tepe-ler, denizler ve ovalar O'ndan bahseder. O, yaşayan her yaratığın günlük gereksinimini karşılar. Davut Peygamber Mezmurlarda Tanrı hakkında şunu yazmıştır:

“Herkesin gözü sende,
Zamanında herkese yiyeceğini verirsin.
Elini açar,
Bütün canlıları doyurursun dileklerine.”

(Mezmun 145:15-16)

Tanrı, insanı kusursuz, kutsal ve mutlu bir biçimde yarattı. Yaratıcının elinden çıktığında dünya çok güzeldi. Hiçbir şey yoz ve ölümlü değildi. Ama Adem ile Havva'nın Tanrı'nın sevgi yasasına karşı itaatsizlikleri, üzüntü ve ölüm getirdi. Ancak Tanrı, günah acılara neden olurken bile sevgisini gös-terdi.

Kutsal Kitap, Tanrı'nın Adem ile Havva'nın itaatsizlik-leri yüzünden yeryüzünü lanetlediğini yazar (Tekvin 3:17). O, çalıların ve dikenlerin büyümesini sağladı. İnsanın yaşamına deneme ve zorlukların girmesine izin verdi. Bu zorluklar onların iyiliği içindi. Bunlar, insanın günahın neden olduğu utancın ve yıkımın üstesinden gelmesine yardımcı oldu.

Bu günahkâr dünya, tümüyle üzüntü ve acılarla dolu de-ğildir. Doğanın kendisi bize ümit ve esenliğin haberlerini vermektedir. Kırlar çiçeklenmekte, dikenlerin arasından da güller çıkabilmektedir.

Her açan çiçeğin, her büyüyen çimenin üstünde ‘Tanrı Sevgidir’ yazar. Güzelim kuşlar sevinç içinde Tanrı’nın bizim Babamız olduğunu anlatan şarkılar şakırlar. Rengarenk çi-çekler havaya hoş kokularını salar ve Tanrı’nın derin sev-gisini dile getirir. Ormanın ulu yeşil ağaçları bize Tanrı’nın kendi çocuklarını mutlu etmeyi arzuladığını anımsatır.

Kutsal Kitap bize Tanrı’nın karakterini anlatır. Tanrı bi-ze sonsuz sevgisinden ve merhametinden söz eder. Musa Pey-gamber, “Lütfen görkemini bana göster” diye dua ettiğinde Rab, “Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim” diye yanıt verdi (Çıkış 33:18-19). Tanrı’nın iyiliği kendisinin görkemidir.

Rab, Musa Peygamberin önünden geçti. Ona, “... Yahve, acıyan, lütfeden, geç öfkelenen, sevgi dolu ve sadık olan Tan-rı. Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, isyanlarını, günah-larını bağışlarım” dedi (Çıkış 34:6-7). Tanrı her zaman sabırlı ve lütfekârdır. Bize olan sevgisini sürekli göstermektedir (Yu-nus 4:2; Mika 7:18).

Tanrı, gökteki ve yeryüzündeki birçok anımsatıcı şeyle kalplerimizi kendisine bağlar. O, doğa aracılığıyla konuşur. İnsan kalbinin kavrayabileceği en derin ve en yumuşak sev-giyle kendisini bize gösterir. Ancak tüm bunlar bile O’nun sevgisini tam anlamıyla dile getiremez.

Tanrı’nın bütün bu anımsatıcı şeyleri gözümüzün önüne sermesine karşın, iyiliğin düşmanı Şeytan zihnimizi körleş-tirir. Şeytan, Tanrı’ya korku ile bakmamızı ve O’nu katı, af-fetmeyen bir Tanrı olarak görmemizi ister. İnsanların, Tan-rı’yı merhametsiz, zalim bir yargıç olarak düşünmesi için çabalar. Şeytan, Yaradan’ın insanları cezalandırabilmek için her an onları izleyip hata yapmalarını beklediğini söyler. İsa bunun doğru olmadığını göstermek için insanlar arasında yaşadı. O, Tanrı’nın sonsuz sevgisini insanların görmesini istedi.

Tanrı’nın Oğlu, Baba’yı dünyaya tanıtmak için gökten indi. “Tanrı’yı hiçbir zaman hiç kimse görmemiştir. O’nu, Baba’nın bağrında bulunan ve kendisi Tanrı olan biricik Oğul tanıttı” (Yuhanna 1:18). “Oğul’u, Baba’dan başka kimse ta-nımaz. Oğuldan ve Oğul’un Baba’yı tanıtmayı dilediği kişi-lerden başkası da Baba’yı tanımaz” (Matta 11:27).

Öğrencilerinden biri, “Baba’yı bize göster” dediğinde İsa Şu yanıtı verdi; “Filipus bunca zamandır sizinle birlikteyim. Beni daha tanımadın mı? Beni görmüş olan, Baba’yı gör-müştür. Sen nasıl, Bize Baba’yı göster diyorsun?” (Yuhanna 14:8-9).

İsa bu dünyadaki görevi hakkında da Őunları söyledi: “Rab’bin Ruhu benim üzerimdedir. Çünkü O beni, Müjde’yi yoksullara iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakı-lacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak için, beni gönderdi” (Luka 4:18). İşte bu, O’nun göreviydi.

İsa iyi işler yaptı ve Şeytan tarafından hasta edilenlerin hepsine Őıfa verdi. Acıyla kıvranan tek bir kişinin bile kal-madığı köyler vardı. Çünkü İsa oradan geçmiş ve hepsini iyi-leştirmişti.

Yaptığı işler, İsa’nın gökten gönderildiğini açıkça göste-riyordu. Yaşamının her anında sevgi, merhamet ve lütfun iz-leri görülmüştü. Yüreği insanlara karşı sevgiyle doluydu.

İnsanlara yardımcı olabilmek için Tanrı’nın Oğlu insan bedenine büründü. En fakiri, en düşkünü O’na yaklaşmaktan korkmadı. Küçük çocuklar bile O’na yakın olmayı isterlerdi. Çocuklar O’nun kucasına çıkıp O’nun düşünceli, sevgi dolu yüzüne bakmaya bayılırlardı.

İsa hiç sakınmadan, sevgiyle gerçeği dile getirdi. O, her-kese karşı nazik, düşünceli ve kibardı. Hiçbir zaman kabalaş-madı, gereğinden fazla keskin bir dil kullanmadı. Kimseyi incitmedi. İnsanları zayıflıkları yüzünden suçlamadı. Her za-man sevgiyle gerçeği söyledi.

İmansızlık, günah ve ikiyüzlülükten söz ederken sesi ke-derliydi. Sevdiği Őehir Kudüs’e bakarken gözleri yaşlarla do-luydu. Kendisi, Yol, Gerçek ve Yaşam olmasına rağmen Ku-düs O’nu kabullenmedi. İnsanlar Kurtarıcı’ya sırt çevirmiş-lerdi, ama O, onlara merhamet etti.

İsa kendisini memnun etmek için değil, diğerlerine olan ilgisi yüzünden yaşadı. O’nun gözünde herkes değerliydi. Tanrı’nın ailesine üye olan herkese karşı Şefkatli ve sevecen-di. Onlara, kurtarılmaya muhtaç olan günahkârlar gözüyle baktı.

İsa’nın yaşamı bize O’nun kişiliğini anlatır, O’nun ya-şamı aynı zamanda Tanrı’nın kişiliğini de yansıtır. Tanrı’nın göksel sevgisi Oğlu aracılığıyla bir nehir gibi bize akmıştır. Şefkatli ve merhametli olan Kurtarıcı İsa, “insan bedeni alan” Tanrı’ydı (1. Timoteyus 3:16).

İsa bizi kurtarmak için yaşadı, acı çekti ve öldü. O, biz sonsuz sevinci paylaşalım diye “elemler adamı” oldu. Tanrı, sevgili Oğlu’nun cennetin görkeminden ayrıılıp günahlarla çü-rümüş, ölüm gölgesiyle kararmış bir dünyaya gelmesine izin verdi.

Tanrı, biricik Oğlu’nun yanından ayrılmasına ve melek-lerin tapınışından yoksun kalmasına, acı çekmesine, utanç duymasına, nefret edilmesine ve ölümüne izin verdi. “Oysa, bizim başkaldırılarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza O’na verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk.” (İşaya 53:5)

Çöldeki İsa’ya bakın! Golgota’da çarmıha gerilişini sey-redin! İşte orada, Tanrı’nın kusursuz Oğlu, günahlarımızı kendi üzerine aldı. O, Tanrı’yla birdi. Çarmıhta insanla Tanrı arasındaki günahın yarattığı uçurumu hissetti. Bu, O’nu acı-y-la haykırmaya itti. “Tanrım, Tanrım beni niçin terk ettin?” (Matta 27:46). O, günahın en büyük kötülüğünün, kişiyi Tan-rı’dan ayırmak olduğunu biliyordu. Günahın yükü O’nun kal-bini parçaladı.

Tanrı’nın Oğlu İsa, Babası bizi sevsin diye canını ver-medi. Tanrı bizi kurtarsın diye de ölmedi. Hayır, kesinlikle hayır! “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlunu verdi” (Yuhanna 3:16).

Mesih’in bizim için ölmesinden dolayı Babamızın bizi sevdiği doğru değildir. Bizi sevdiğinden ötürü Tanrı, Oğlunu ölsün diye bilerek gönderdi, çünkü önce O bizi sevdi. Mesih sayesinde Tanrı sonsuz sevgisini bu günahkâr dünyaya akıttı. “Tanrı, dünyayı Mesih’te kendisiyle barıştırdı” (2.Korintliler 5:19). Tanrı, Oğlu’yla birlikte acı çekti. Baba Tanrı, İsa’nın Golgota’da çektiği acı ve çarmıhtaki ölümüyle, bizleri günah-tan kurtarmanın bedelini ödedi.

İsa, “Canımı, tekrar geri almak üzere veririm. Bunun için Baba beni sever” (Yuhanna 10:17) dedi. Yani, “Benim Babam beni sever, çünkü sizleri kurtarmak uğruna canımı feda ettim. Günahlarınızı üstlenerek sizin yerinize öldüm. Bunu yaptığım için Babamı hoşnut ettim. Tanrı adil ve doğru olduğu için bana inanan günahkârı kurtarır.”

Yalnızca Tanrı’nın Oğlu bedeli ödeyerek bizi günahla-rımızdan kurtarabilir. Yalnızca Baba ile bir olan İsa bize Tan-rı hakkında seslenebilir. Yalnızca O, Tanrı’nın insanlara duy-duğu sevginin ne denli çok, ne denli derin olduğunu bilebilir. Baba’nın günahkârlara

duyduğu sevgiyi ancak Mesih İsa'nın bizim için yaptığı büyük fedakarlık sayesinde anlayabiliriz. "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlunu verdi" (Yuhanna 3:16). Tanrı, Mesih'i insanların arasında yaşamayı, onların günahlarını üstlenip ölmesi için gönderdi. Tanrı, Oğlu'nu bu dünyaya verdi. Mesih, bizim ne hissettiğimizi, neye ihtiyacımız olduğunu biliyordu. O Tanrı'yla birdi, ama bizden biri oldu ve daima da bizlere bağlı kalacak. "...İsa onlara 'kardeş' demekten utanmıyor" (İbraniler 2:11).

İsa Mesih kurbanımız ve insan bedeninde Babasının tah-tı önünde bizim adımıza konuşan kardeşimizdir. Sonsuzluk-lar boyunca bizden biri olacaktır. O, İnsanoğludur.

İsa tüm bunları bizi günahın yıkıntısından kurtarmak için yaptı. O, Tanrı'nın sevgisini yansıtmamızı ve kutsal bir yaşamın sevincini paylaşmamızı ister.

Göksel Babamız günahımızın bedelini ödemek için Ođ-lunu verdi. O, ağır bir ücret ödedi ve büyük bir fedakarlıkta bulundu. Böylesine büyük bir bedel, bize Mesih aracılığıyla ne olabileceğimizi anlamamıza yardımcı olmalıdır.

Elçi Yuhanna, Tanrı'nın sevgisinin ne denli engin, derin ve geniş olduğunu gördü. Bunun hakkında konuşmayı iste-diyse de, bu sevgiyi tam olarak tarif edebilecek kelimeleri bulamadı. Şöyle dedi: "Bakın, 'Tanrı'nın çocukları' çağrılalım diye, Baba bizi ne denli çok sevdi!" (1.Yuhanna 3:1). Bize ne büyük bir değer verilmiştir!

Günah işleyerek Şeytan'ın kulları olduk. Mesih'e ve O'nun bizim için öldüğüne iman ederek de Tanrı'nın çocukları olu-ruz. Mesih biz günahkârlara yardımcı olabilmek için insan bedeni aldı. O'na ait olduğumuzdan ötürü bizler 'Tanrı'nın çocukları' adına layık görüldük.

O'nun sevgisi hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Göksel Krallığın çocukları olmak ne eşsiz bir vaat! O'nun, kendisini sevmeyen bir dünyaya karşı duyduğu büyük sevgi hakkında düşünmek ne güzel bir şey!

Tanrı'nın sevgisini düşünmek bizi alçakgönüllü kılmak-tadır. Bu düşünce, İsa'nın ölümünde de gösterildiği gibi dü-şüncelerimizi Tanrı'ya yaklaştırmaktadır. Tanrı'nın karakte-rini incelediğimizde, O'nun merhametini, bağışlayıcılığını ve sevecenliğini açıkça

görebiliriz. Aynı zamanda adaletini ve doğruluğunu da görürüz. O'nun sonsuz sevgisi ve merha-metiyle ilgili pek çok kanıt görürüz. Tanrı'nın bu özellikleri bir annenin itaatsiz çocuğuna karşı gösterdiği şefkatten çok daha büyüktür.

BÖLÜM 2

Günahkârın Mesih'e Duyduğu İhtiyaç

Tanrı, Adem ile Havva'yı yaratırken onları akıl ve ira-deyle donattı. Tanrı'nın düşündüğü gibi düşünüyorlardı ve O'nun yollarından yürüyorlardı. Günahsız olmak istiyorlardı ve hedefleri kutsal olmaktı. Ama Tanrı'ya itaatsizlikleri so-nucu düşünceleri değıştı. Tanrı sevgisinin yerini bencillik al-dı. Günah yüzünden o kadar güçsüz hale düştüler ki, kötü-lüğe karşı koyamaz oldular. Artık Şeytan'ın kölesiydiler. Tan-rı özgür kılmadığı sürece de, sonsuza kadar onun köleleri ola-rak kalmaya mahkum kalacaklardı.

Şeytan, Tanrı'nın erkek ve kadını yaratırken tasarladığı ilahi planını bozmak istemişti. Dünyayı günah ve ölümle dol-durmak amacındaydı. Böylelikle, insanları yarattığı için Tan-rı'nın tüm bu kötülüklerden sorumlu olduğunu iddia edebi-lecekti.

Adem ile Havva günah işlemeden önce, "akıl ve bilginin tüm hazinelerinin içinde saklı olduğu," Tanrı ile mutlu bir birlikteliğe sahipti (Koloseliler 2:3). Ancak günah işledikten sonra kutsal olmaktan zevk alamaz oldular, hatta Tanrı'dan saklanacak yer aradılar.

Kalplerinde günah olanlar bugün bile Tanrı'dan saklan-maya çalışırlar. Tanrı'nın sevdiklerini sevmezler. Tanrı'ya dua etmekten hoşlanmazlar. Tanrı, günahkârların cennete girmelerine izin vermez, çünkü orada mutlu olmazlar ve me-leklerden köşe bucak kaçarlar.

Cennette bencil olmayan bir sevgi hüküm sürmektedir. Oradaki herkes Tanrı'yı sevecektir, çünkü Tanrı onları sev-mektedir. Ancak, Tanrı'nın sevgisi günahkârın kalbinde bir karşılık bulamaz. Günahkârın aklı ve işleri kendisini cennete yabancı kılacaktır. Orada yaşayan günahsız kişilerden çok farklı olacak ve bu yüzden de kendini mutsuz hissedecektir. Cennetin ışığı ve sevinci olan İsa'dan saklanmak isteyecektir.

Tanrı günahkârları cennetten dışlamaz. Günahkârların kendi uyumsuzlukları onların dışlanmasına neden olur. Tan-rı'nın görkemi

onları yakan bir ateş gibi olurdu. Öyle ki, ken-dilerini kurtarmak üzere ölen İsa'dan saklanabilmek için ölü-mü bile göze alsınlar!

Kendi gücümüzle günahtan kaçabilmemiz olanaksızdır. Yürekllerimiz günahlıdır ve bu durumu değiştiremeyiz. “Kim temizi kirliden çıkarabilir? Hiç kimse!” (Eyüp 14:4). “Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın Ya-sasına boyun eğmez, eğemez de...” (Romalılar 8:7).

Eğitimimiz, iyi ahlakımız ve irade gücümüz, hepsi doğru yolda ilerlememizde bize yardımcı olur. Ancak bunlar kalbi-mizi değiştiremez ve yaşamlarımızı kusursuz kılamaz. Yal-nızca göklerden gelen yeni yaşam içimizde işleyerek bizleri günahkârlıktan kutsallığa taşıyabilir. Bu kuvvet Mesih'tir. Yalnızca O'nun sevgisi yeni yaşamı sağlar ve bizleri Tanrı'ya yaklaştırıp kutsal kılar.

İsa, “Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse yeniden doğ-madıkça Tanrı'nın Egemenliğini göremez” (Yuhanna 3:3) dedi. Tanrı'dan gelen yenilenmiş yürekleri almamızdır. Yeni bir yaşam sürmeliyiz. Bazıları zaten içlerinde olan iyiliği geliştir-menin yeterli olduğunu düşünürler. Ama bu insanı ölüme gö-türecek olan büyük bir yalıdır.

“Doğal haliyle kişi, Tanrı'nın Ruhuyla ilgili şeyleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir. Ruhça değerlendiril-dikleri için de bunları anlayamaz” (1.Korintliler 2:14). “Sana, ‘Yeniden doğmalısınız’ dediğime şaşma” (Yuhanna 3:7).

Mesih hakkında şöyle yazılmıştır; “Yaşam O'ndaydı ve yaşam insanların ışığıydı” (Yuhanna 1:4). “Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur” (Elçilerin İşleri 4:12).

Tanrı'nın sevecenliğini ve baba şefkatini görebiliriz. O'nun Yasası hikmetli, doğru ve iyidir. Bu, sevgi yasasıdır. Ama tüm bunları anlayıp bilmemiz yeterli değildir. Elçi Pavlus bunu kavramıştı. Şöyle dedi; “Yasa kutsaldır. Buyruk da kutsal, doğru ve iyidir” (Romalılar 7:16, 12). Bunu görmesine rağ-men yine de Pavlus kendisini umutsuz ve çaresiz hissederek şöyle dedi: “Ben ise bedenselim, günaha köle gibi satılmışım” (Romalılar 7:14).

Pavlus, Tanrı ile barış içinde olmayı istiyordu. Ancak kendisini değiştirecek gücü yoktu. Şöyle yakardı: “Ne zavallı insanım! Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak?” (Romalılar 7:24). Bu

üzüntülü yakarış, çağlar boyunca yeryü-züntün her köşesindeki kalplerden yükseldi. Herkes için tek bir yanıt vardır: "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!" (Yuhanna 1:29).

Tanrı bu gerçeği bize öğretmek için çeşitli yollar denedi. Günahtan özgür kılınmayı dileyen herkese bunu açıklamak istiyor.

Yakup babasını aldatıp kardeşi Esav'a ait olan bereketi çaldıktan sonra evden ayrılmak zorunda kalmıştı. Yalnızdı ve ailesinden çok uzaktaydı. Ancak bir düşüncesi onu her şeyden çok rahatsız ediyordu. Günahının kendisini Tanrı'dan uzak-laştırıp cennette gitmesine engel olacağından korkuyordu.

Yakup üzgün bir şekilde dinlenmek üzere yere uzandı. Onu yalnız tepeler çevrelemişti. Parlak gökyüzü üzerindeydi. Uyurken rüyasında parlak bir ışığın kendisini çevrelediğini gördü. Yattığı yerden göklere uzanan bir merdiven vardı. Me-lekler bu merdivenden inip çıkıyorlardı. Yakup, gökten ken-disini teselli edip umut veren bir ses duydu. Amaçsızca do-lanıp duran Yakup, asıl ihtiyacının yanıtını bu mesajda buldu. Kurtarıcısı ona gösterilmişti. Yakup kendisi gibi bir günahkâr için Tanrı'yla tekrar konuşabilme yolunun açıldığını gördü. Yakup bunun için mutlu ve minnettardı.

Yakup'un rüyasındaki merdiven, Tanrı ile insanı bir ara-ya getiren İsa'yı temsil eder. İsa, Tanrı'nın insanlara yardım edebileceği Tek Yoldur. Mesih, Natanyel ile konuşurken Ya-kup'un rüyasından söz etti: "Size doğrusunu söyleyeyim, göğün açıldığını, Tanrı'nın meleklerinin İnsanoğlu üzerinde yükselip indiklerini göreceksiniz" (Yuhanna 1:51).

Adem ile Havva günah işlediklerinde Tanrı'nın sevgi-sinden ve dostluğundan uzaklaştılar. Günah yeryüzünü cen-netten ayırdı ve insanlar Tanrı ile konuşamaz oldular. Ama, Mesih sayesinde insanlar tekrar Tanrı'yla birleşebildi. Ölümü aracılığıyla Mesih, dünya ile Tanrı arasında bir köprü oldu; böylece melekler insanlara yardım edip onları teselli edebile-ceklerdi. Mesih, zayıf ve güçsüz günahkârları Tanrı'ya getire-rek sonsuz gücün kaynağı ile tekrar iletişimde bulunmalarını sağladı.

Yapmayı tasarladığımız her şeyde Tanrı'nın yardımına ihtiyacımız vardır. İyilik yapma isteklerimiz Tanrı'nın yardımı olmaksızın gerçekleşemez. Günahkârların tek ümidi Tan-rı'dır. "Her

nimet, her mükemmel armağan, kendisinde de-đişkenlik ya da döneklilik gölgesi olmayan Işıklar Babası'ndan, yukarıdan gelir" (Yakup 1:17).

Yalnızca Tanrı karakterimizi mükemmel hale dönüştürebilir. Tanrı'ya giden tek yol ise Mesih'tir. O der ki, "Yol, gerçek ve yaşam ben'im. Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez" (Yuhanna 14:6).

Tanrı, dünyasal çocukları için derin bir sempati ve sevgi besler. O'nun bize duyduğu sevgi, diğer güçlerin hepsinden daha büyüktür. Tanrı bizlere Kendi Oğlunu göndererek Cen-netin kapısını açmış oldu. Göklerdeki bütün yaratıklar kur-tulmamızı ister. İsa dünyaya geldi, öldü, dirildi, göğe yükseldi ve şimdi Baba'nın sağında oturmuş olarak bizler için şefaata etmektedir. Göklerdeki melekler de kurtulmamızı büyük öz-lemle beklemektedir. Sevgiyle dolu olan Baba ve Kutsal Ruh, insanlığın kurtuluğu için birlikte çalışmaktadır.

Kurtarıcımızın bizim için ne denli büyük bir fedakarlıkta bulunduğunu düşünelim. Kurtulmamızı isteyen ve Tanrı'nın hizmetinde çalışan göksel yaratıklar için şükredelim. Tanrı, bizleri kendi evine geri götürebilmek için elinden geleni yap-maktadır.

Mesih'in sunduğu armağanları bir düşünün. Kurtulanlar Cennette olmaktan mutlu kalacaklar ve sonsuzluklar boyun-ca akılca, ruhça ve bedence orada yaşayacaklardır. Meleklerle birlikte olmaktan hoşlanacaklar ve Tanrı ile Oğlu'nun sevgi-sini paylaşacaklardır. Elbette ki bu ödüller kalplerimizi Yara-tıcımız ve Kurtarıcımız olan Tanrı'ya vermemiz konusunda bizi teşvik etmektedir.

Tanrı'nın Sözü, Şeytan'a hizmet etmememiz için bizi uyarır. Günah insanın karakterini bozar ve sonsuz ölüm ge-tirir. Dünyanın sonu geldiğinde Tanrı bütün günahları yok edecektir.

Tanrı'nın merhametini anımsayalım. Daha fazla ne yapa-bilirdi? Gelin, bizi çok seven Tanrı'nın yanında yer alalım. Tanrı'nın sevgisini kabullenelim, çünkü O'nun sevgisi saye-sinde bizler O'nun gibi olmak üzere değiştiriliyoruz. Melek-lerle tekrar dost olduk. Tanrı'nın ailesinin bir parçası haline geldik ve artık O'na 'Baba' diye hitap edebiliyoruz.

BÖLÜM 3

Tövbe

Bir kimse Tanrı'nın huzurunda nasıl doğru olabilir? Bir günahlı nasıl erdemli kılınabilir? Tanrı'yla ancak Mesih ara-cılığıyla barışabiliriz. Peki ama, Mesih'e nasıl yaklaşabiliriz?

Birçokları bu soruyu sormaktadır. Pentikost gününde, birçokları ne kadar günahlı olduklarını gördüler. Petrus ve diğer elçilere, “Ne yapmalıyız?” diye sordular (Elçilerin İşleri 2:37).

Petrus, “Tövbe edin” dedi (Elçilerin İşleri 2:38). Aynı so-ruyu bir kaç gün sonra şöyle yanıtladı: “...tövbe edin ve Tan-rı'ya dönün” (Elçilerin İşleri 3:19).

Tövbe, “günahlarımızdan pişman olmamız ve onlara sırtımızı dönmemiz” anlamına gelmektedir. Günahın ne denli kötü olduğunu görmedikçe ondan vazgeçemeyiz. Günahlara sırtımızı dönmedikçe de yaşamlarımızda gerçek bir değişim olamaz.

Birçok insan gerçek tövbenin anlamını kavrayamamaktadır. Milyonlarca insan, günah işlediği için pişmanlık duymaktadır. İşledikleri hatalar yüzünden ileride acı çekeceklerine inandıkları için yaşamlarının yönünü değiştirenler bile vardır. Ancak Kutsal Kitap'ın gösterdiği tövbe yolu bu değil-dir. Bu insanlar günahtan değil, yalnızca doğuracağı sonuçlar yüzünden pişmanlık duyarlar.

Esav babasının hayır duasını ve zenginliğini sonsuza dek kaybettiği için üzgündü. Balam, elinde bir kılıçla yolda karşılarına çıkan meleği gördüğünde korkmuştu; “Günah işledim” dedi. Hayatını yitirmekten korkuyordu. Yoksa gerçekten günah işlediğinden pişmanlık duyduğu falan yoktu. Yapacağı şeyler hakkında fikrini değiştirmiş değildi.

Yahuda İskariyot, İsa'yı, O'nu öldürmeyi tasarlayanlara sattı. Sonra da, “Ben suçsuz birini ele vermekle günah işle-dim” (Matta 27:4) diye dövuündü. Bu itiraf, onun ceza korku-sundan geliyordu. Gerçekte, Tanrı'nın Oğlu'nu öldürölmek üzere satmak kendisini o kadar da üzmemişti. İsrail'in Kut-salı olan İsa'dan ayrılmaktan hiç de pişman değildi.

Mısır Firavunu, Tanrı kendisini cezalandırdığında günah işlediğini itiraf etmeye hazırды. Daha fazla acıdan ve kayıptan kaçınmak istedi. Ancak acılar dinler dinmez tekrar Tanrı'ya karşı geldi. Tüm bu insanlar günahları için değil, doğurduğu sonuçlar yüzünden pişmanlık duydular.

Kutsal Ruh'a teslim olduğumuzda vicdanımız uyanır. Tanrı'nın Kutsal Yasa'sının yaşamımızdaki etkisini görürüz. Bu Yasanın, Tanrı'nın yeryüzünde ve gökyüzündeki hakimi-yetinin temeli olduğunu biliriz.

İsa, "Dünyaya gelen, her insanı aydınlatan gerçek ışık"tır (Yuhanna 1:9). Bu ışık, aklın en derin köşelerine kadar girer ve gizlenmiş düşünceleri ortaya çıkarır. Tanrı'nın adil olduğunu biliriz. Kalplerimizi araştıranın huzuruna suçlu ve kirli çıkmaktan korkarız. Ama sonra, Tanrı'nın sevgisini, O'nun kutsallığının güzelliğini, O'nun sevincinin paklığını görürüz. Temiz olmayı ve Tanrı ile tekrar konuşabilmeyi ar-zularız.

Davut Peygamberin günah işledikten sonra ettiği dua, onun gerçek üzüntüsünü yansıtmaktadır. Onun tövbesi içten ve olması gerektiği gibiydi. Yaptığı hataları önemsiz olarak göstermeye çalışmadı. Yaptığı şeylerin doğurduğu sonuçlar-dan kaçmaya kalkışmadı. Davut, günahının büyüklüğünü ve kalbinin temiz olmadığını gördü. Günahlarından nefret etti. Bağışlanma için olduğu kadar, temiz bir yüreğe sahip olmak için de dua etti. Davut kutsal olmanın getirdiği sevinci arzu-ladı. Tanrı ile tekrar barışmayı diledi. Şöyle yazdı:

“Ne mutlu isyanı bağışlanan, günahı örtülen insana.
Ne mutlu RAB'bin kötülüklerini saymadığı,
Ruhunda hile bulunmayan insana.”

(Mezmur 32:1-2)

“Ey Tanrı lütfet bana
Sevgin uğruna;
Sil isyanlarımı,
Sınırsız merhametin uğruna...
Çünkü biliyorum isyanlarımı,
Günahım sürekli karşımda...
Beni keklük otuyla arıt, paklanayım,
Yıka beni, kardan beyaz olayım..”

Ey Tanrı, temiz yürek yarat,
 Yeniden kararlı bir ruh var et içimde.
 Beni huzurundan atma,
 Kutsal Ruhun’u benden alma.
 Geri ver bana sağladığın kurtuluş sevincini,
 İstekli bir ruhla bana destek ol...
 Kurtar beni kan dökme suçundan,
 Ey Tanrı, beni kurtaran Tanrı,
 Dilim senin doğruluğunu ilahilerle övün.”

(Mezmur 51:1-14)

Böyle bir tövbe, kendi gücümüzün ötesinde bir şeydir. Tövbe edebilme gücüne; sadece Tanrı’nın bir lütfu olan Mesih sayesinde sahip olabiliriz.

Birçokları tövbenin ne olduğunu anlayamazlar ve onlara bu konuda yardım etmek isteyen Mesih’i de kabul etmezler. Önce tövbe etmedikçe, Mesih’e gelemeyeceklerini düşünürler. Tövbenin günahlardan arınmanın ön koşulu olduğunu sanır-lar.

Gerçekten de, bir kimse bağışlanmadan önce tövbe etme-lidir. Günahlarından gerçekten arınmak isteyen kişinin bir Kurtarıcı’ya ihtiyacı vardır. Ancak, günahkâr kişi, İsa’ya gel-meden önce tövbe edene kadar beklemeli midir acaba? Tövbe, Kurtarıcı ile günahkâr arasına girmeli midir?

Kutsal Kitap günahkârın Mesih’e gelmeden önce mutla-ka tövbe etmesi gerektiğini öğretmez. Mesih, “Ey bütün yor-gunlar ve yükleri ağır olanlar! Bana gelin, ben sizi rahatla-tırım” (Matta 11:28) diyerek herkesi davet etmektedir. Me-sih’in gücü insanı gerçek tövbeye yönlendirir. Petrus, “İsrail’e, günahlarından tövbe etme ve bağışlanma fırsatını vermek için, Tanrı O’nu Önder ve Kurtarıcı olarak kendi sağına yük-seltti” (Elçilerin İşleri 5:31) diyerek bunu açıkça belirtmiştir. Tanrı’nın Ruhı bizi tövbeye yöneltir ve Mesih tarafından ba-ğışlanmayı sağlar.

Her doğru istek Mesih’ten gelir. Sadece O, bizim günah-tan nefret etmemizi sağlayabilir. Gerçeği ve paklığı arayan her istek O’ndan gelir. Kendi günahkârlığımızı gördüğümüz-de Kutsal Ruh’un bizi Tanrı’ya yaklaştırmakta olduğunu da biliriz.

İsa, “Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman bütün in-sanları kendime çekeceğim” (Yuhanna 12:32) dedi. Mesih, günahkâra dünyanın günahları için ölen Kurtarıcı olarak gösterilmelidir.

Tanrı'nın Oğlu'nu Golgota'daki çarmıhta gördüğümüzde, O'nun bizim için ödediği bedeli anlamaya başlarız. Sonra Tanrı'nın iyiliği bizi tövbeye yönlendirir. Mesih, günahkârlar için öldüğünde bizim anlayışımızın çok ötesinde bulunan büyük bir sevgi göstermiştir. Bu sevgiye baktığımızda, O yürek-lerimizde çalışmaya başlar ve biz günahlarımızdan pişmanlık duyarız.

Bazen günahkârlar gittikleri yoldan utanıp bazı kötü huylarından vazgeçerler. Bunu Mesih'e doğru çekildiklerinin farkında bile olmadan yaparlar. Ancak O'nun gücü bu kişilere doğruyu yapma isteği verir ve yollarını değiştirmede yardımcı olur. O'nun Ruhü bu kişilerin vicdanını etkiler ve hayatların-daki hataları ortadan kaldırır.

Mesih, günahkârların çarmıha bakmalarını ve günahları'nın Kendi ölümüne neden olduğunu görmelerini ister. Böy-lece, günahlarını tüm çıplaklığı ile görürler. Mesih'teki doğ-ruluğu anlamaya başlarlar. “Günah nedir? Mesih niçin ölmek zorunda kaldı? Bizim yaşamlarımızı kurtarmak için bu sevgi, bu acı çekiş gerekli miydi? O, sonsuz yaşama kavuşabilelim diye mi onca acıyı çekti?” diye sormaya başlarlar.

Günahkâr kişi Tanrı'nın sevgisini ve Mesih'e yakınlaş-mayı reddedebilir. Fakat karşı koymayacak olursa O'na yak-laşabilir. Tanrı'nın günahkârları kurtarma planını öğrenebilir. Tanrı'nın sevgili Oğlu'nun acı çekmesine neden olan günah-larından tövbe edebilir.

Doğayı kontrol eden Tanrı, insanlara da seslenir. Onlara sahip olmadıkları bir şey için büyük bir istek verir. Bu dün-yanın verdiği şeyler bu isteği tatmin edemez. Tanrı, Mesih'in lütfuna ve kutsallığına ilişkin sevincin insanların yüreklerine dolmasını istemektedir.

Bizim Kurtarıcımız her zaman insanları gūnahtan uzak-laştırıp Mesih'in vereceği sonsuz bereketlere yönlendirmeye çalışmaktadır. Birçok insan mutluluğu bulmak için dünyasal zevklerin peşine düşmüştür. Tanrı onların dünyanın kirlı su-yundan içtiklerini söyler. Onları, “Susamış olan gelsin. Dile-yen, yaşam suyundan karşılıksız alsın” (Esinleme 22:17) diye-rek davet eder.

Bu dünyanın verebileceği şeylerden daha iyisini isteyebi-liriz. Bu istek, Tanrı'nın bencil olmayan, şefkatli sevgisidir. Ondan bizi

başılamasını ve Mesih'in sonsuz sevgisi ile ku-sursuz temizliğe giden yolu göstermesini istemeliyiz.

İsa bize Tanrı'nın Yasasını, Tanrı'ya ve insana duyduğu sevgiyle kendi yaşamında göstermiştir. Mesih'in sevgisi bencil olmayan, şefkatli bir sevgiydi. Biz Kurtarıcımıza baktığımızda ve O'nun Ruhu içimize aktığında, ne denli günahlı olduğumuzun tüm açıklığı ile görebiliriz.

Nikodemus, kendi yaşamının gayet kusursuz ve karak-terinin iyi olduğunu düşünüyordu. Bir gece İsa'nın yanına geldi. Tanrı'nın huzuruna diğer günahkârlar gibi alçakgönül-lülük göstererek gelme gereğini duymadı. Bizler de Nikode-mus gibi yaşantılarımızın doğru olduğunu ve Tanrı'nın hu-zuruna alçakgönüllülükle gelmemiz gerekmediğini düşün-e-biliriz. Sonra, Mesih'in ışığı kalplerimizi aydınlatır ve hiç de temiz olmadığımızı görürüz. Tanrı'ya düşman olduğumuzu ve her davranışımızın bencillikle dolu olduğunu anlarız. O'nun doğruluğunu gördüğümüzde kendi doğruluğumuzun kirliliği gibi bizi sardığını anlarız. Sadece Mesih'in fedakarlığı günahlarımızı siler ve bizleri temiz kılar. Sadece Mesih, yaşamlarımızı Kendi benzerliğine dönüştürer.

Tanrı'nın nurunun bir parçası bile bize nelerden yoksun olduğumuzu göstermeye yeterlidir. Mesih'in paklığı, yaşantı-larımızın kutsallık ve paklıktan yoksun olduğunu gösterir. Karakterimizin bütün zayıf ve lekeli noktalarını açığa çıkarır. Bizim kötü arzularımızı, değişken kalplerimizi ve düzgün ol-mayan konuşmalarımızı bize gösterir.

Tanrı'nın Ruhu bize Tanrı'nın Yasasına uymadığımızı gösterir. O, kalplerimizi araştırdıkça biz üzölmeye başlarız. Mesih'in lekesi karakterine bakarız ve kendi kötü yollarımızdan nefret ederiz.

Daniel peygamberi göklerden bir melek ziyaret etti. Da-niel, meleğin etrafında parlayan nuru gördü; zayıf ve kusurlu olduğu duygusu içinde ruhen çöktü. Kendi durumunu şöyle dile getirdi: "Böylece ben yalnız kaldım. Bu büyük görümü seyrederken gücüm tükendi, benzim büsbütün soldu, kendimi toparlayamadım." (Daniel 10:8).

Biz göklerden gelen bu görkemi gördüğümüzde, kendi bencilliğimizden ve kendimizi sevmekten nefret ederiz. Me-sih'in kusursuzluğu sayesinde kalplerimizi temizleme yollarını ararız.

Tanrı'nın Yasasına itaat etmeyi ve Mesih'inki gibi bir karaktere sahip olmayı arzularız.

Pavlus kendi doğruluğu hakkında şöyle yazdı; "Yasa'ya dayanan doğruluk dersiniz, kusursuzdum" (Filipililer 3:6). Pavlus, Tanrı'nın Yasasında yazılanlara baktı ve kendisinde hiçbir hata bulamadı. Sonra, Yasaya Tanrı'nın baktığı açıdan derinlemesine baktığında kendisini Tanrı'nın gördüğü gibi gördü. Kendisini aciz bulup suçunu itiraf etti.

Pavlus, "Bir zamanlar, Yasa'nın bilincinde değilken di-riydim ben. Ama buyruğun bilincine vardığım zaman günah dirildi, ben ise öldüm" (Romalılar 7:9) diye yazdı. Pavlus Ya-sanın ne denli kutsal olduğunu anladığında günah ona çok korkunç göründü. Artık gururlu değildi.

Tanrı tüm günahları eşit görmez. Bizler gibi O da bazı günahların diğerlerinden daha kötü olduğunu düşünür. Bazı hatalarımız bize küçük görünebilir, ama Tanrı'nın gözünde hiçbir günah küçük değildir. İnsanın yargısı genellikle hata-lıdır, ancak Tanrı her şeyi olduğu gibi görür.

İnsanlar sarhoşlardan hoşlanmazlar ve onların cennete giremeyeceğini söylerler. Ama gurur, bencillik ve başkaları-nın mallarına göz dikmek konusunda genelde hiçbir şey söy-lenmez. Ancak bunlar Tanrı'ya gücendiren günahlardır. Çün-kü bunlar O'nun sevecen kişiliğine aykırı şeylerdir. Bencil ol-mayan sevgi göklerin bir parçasıdır.

Günahı büyük olan kişi utanç içinde olabilir. Mesih'in lütfuna gereksinim duyabilir. Gururlu kişi hiçbir şeye ihtiyaç duymaz. Çünkü gurur, Mesih'e ve O'nun sağlayabileceği bir-çok berekete karşı insanın kalbini katılaştırır.

İsa başını eğip, "Tanrım, ben günahkâra merhamet et" (Luka 18:13) diye dua eden vergi görevlisinden bahseder. Ver-gi görevlisi kendisinin kötü bir kişi olduğunu biliyordu. Bir Kurtarıcıya gereksinim duydu ve Tanrı'nın huzuruna günah yüküyle, utanç içinde geldi. Tanrı'nın merhametini diledi. Kendisini günahın bağından kurtarması için kalbini Kutsal Ruh'a açtı.

İsa sonra da 'diğerleri gibi olmadığı' için Tanrı'ya şük-reden Ferisi'den bahseder. Onun duası, kalbinin Tanrı'nın Ruhuna ne kadar kapalı olduğunu gösteriyordu. Tanrı'dan çok uzakta olduğu için ne

denli günahkâr olduğunun farkında bile değildi. Kendi hayatını Tanrı'nın kutsal hayatı ile kar-şılaştırmadı. Buna ihtiyaç duymadı; bu yüzden de ona hiçbir şey verilmedi.

Günahkâr olduğumuzu gördüğümüzde, kendimizi daha iyi bir kişi haline getirmeyi beklememeliyiz. Mesih'e gelecek kadar iyi bir insan olmadığımızı düşünebiliriz. Acaba kendi iş-lerimize daha iyi bir insan olmayı ümit edebilir miyiz?

“Küşlu derisinin rengini, pars beneklerini değiştirebilir mi? Kötülük etmeye alışmış olan sizler de iyilik edemezsiniz” (Yeremya 13:23).

Bize yardım yalnız Tanrı'dan gelir. Değişinceye veya kö-tü huylarımızı denetleyene kadar beklememeliyiz. Bir başı-mıza hiçbir şey yapamayız. Mesih'e olduğumuz gibi gelmeli-yiz.

Tanrı büyük bir sevgi ve merhamete sahiptir. Ama O'nun lütfundan uzaklaştığımız takdirde O'nun bizi kurtarmasını bekleyemeyiz. Çarmıhtaki İsa'ya bakmadıkça, günahın ne denli korkunç olduğunu göremeyiz. Bir kimse, ‘Tanrı merha-metlidir bu yüzden de günahkârın ölmesine izin vermez’ di-yorsa, insanların günahı yüzünden ölen İsa'ya bakmalıdır. Başka hiçbir yolla kurtulamayız. Mesih'in fedakarlığı olma-saydı, günahın gücünden kaçabilmemiz olanaksızdı. Bu feda-karlık olmaksızın bizim gökleri meleklerle paylaşmamız dü-şünülemez bile. Mesih suçumuzu üstlendi ve bizim yerimize acı çekti.

Tanrı Oğlunun sevgisi, acı çekişi ve ölümü, günahın ne denli korkunç olduğunu gösterdi. Mesih'e gelmeliyiz. Çünkü gúnahtan kurtulmak için başka hiçbir yol yoktur. Göklerdeki yaşam için tek ümidimiz kendimizi Mesih'e vermemizdir.

Bazen günahkârlar, kendilerine Hristiyan diyen insan-lara bakarak, ‘Ben onlar kadar iyi biriyim. Benden daha iyi davranmıyorlar ki. Eğlenmekten en az benim kadar hoşla-nıyorlar. Kendilerini memnun etmeyi seviyorlar’ diyerek olur olmaz bahanelere sığınıyorlar.

Bu yolla günahkâr kimse başkalarının hatalarını, kendi üzerine düşeni yapmamak için bahane olarak gösterir. Ancak, başkalarının hataları hiç kimse için özür sayılamaz. Rab, gü-nahkâr kimseleri kendimize örnek almamız gerektiğini asla söylememiştir. Tanrı'nın kusursuz Oğlu bize örnek olarak sunulmuştur. Başkalarının kötü

davranışlarından şikayetçi olanlar, örnek olarak daha iyi bir hayat şekli göstermelidir. Eğer bir Hıristiyanın nasıl davranması gerektiğini biliyorsa, kendi günahları daha büyük olmaz mı? Doğru yolu bilen ama bu yolu izlemeyi reddeden kişiler konumuna düşerler.

Günahtan dönmeyi daha sonraya bırakamayız. İsa ara-cılığıyla aklanmayı istemeliyiz. Binlerce kişi bekleme hata-sında bulunmuş ve bunun bedelini sonsuz yaşamdan yoksun kalarak ödemişlerdir.

Dünyadaki hayatımız belirsizdir. Kısa sürebilir. Kutsal Ruh'un sesine kulak vermeyip günah içinde yaşama tehlikesi vardır. Tanrı'ya itaat etmeyi geciktirmek bu seçimi yapmış olmak demektir.

Her ne kadar küçük olursa olsun, hiçbir günahın kalbi-mizde kalmasına izin vermemeliyiz. Yoksa çok şey yitiririz. Eğer biz yenmezsek günah bizi yenerek yok edecektir.

Adem ile Havva yasaklanmış meyveyi yemenin önemli olmadığına kendilerini inandırdılar. Tanrı'nın bahsettiği kor-kunç sonucun kendi başlarına gelemeyeceğini düşündüler. Ama bu küçük olayda bile Tanrı'nın değişmez, Kutsal Yasa-sına karşı geldiler. İtaatsizlikleri onları Tanrı'dan uzaklaştırdı, üzüntü ve ölümü dünyaya getirdi. Dünyadan yıllarca bit-mez tükenmez feryatlar yükseldi. Tüm dünya acı çekiyordu. Gökler bile bizim günahlarımızın etkilerini hissediyordu. Me-sih Golgota'da çarmıh üzerinde bu yüzden öldü. Günahın kü-çük bir şey olduğunu asla düşünmeyelim.

Tanrı'dan her uzaklaşma, her günah, kalpleri katılaştırır. Yanlış seçimler yapmamıza neden olur. Tanrı'nın sevgi-sini anlamaktan yoksun kalırız. Günah, Kutsal Ruh'a daha az açık olmamıza ve daha az itaat etmemize neden olur.

Çoğu insan yanlış yolda olduklarını bilmelerine rağmen bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmazlar. Canları istediği zaman değişebileceklerine inanırlar. Tanrı'dan tekrar tekrar uzaklaşıp yine de O'nun merhamet çağrısını işitebileceklerini sanırlar. Şeytan'ı izlerler, ama kötü bir şey olduğunda hemen Tanrı'ya dönmeyi planlarlar. Ancak bu iş o kadar kolay değildir. Günah onların arzularını, davranışlarını değiştirir ve kişiliklerini etkiler. Günah dolu bir hayattan sonra çok az kimse İsa gibi olabilmeyi arzular.

Kişilikteki tek bir hata ya da günah dolu bir arzu, Müj-de'nin bizi değiştirmedeki gücünü azaltır. Şeytan'a her teslim oluşt, Tanrı'dan

biraz daha uzaklaşırız. Tanrı'nın Sözü'nü umursamazsak, yapmayı seçtiğimiz şeyin sonuçlarına da kat-lanmalıyız.

Kutsal Kitap'ta Süleyman'ın Şeytan'la birlikte olanlar hakkında yazdığı korkutucu bir uyarı okuruz; “Kötü kişiyi kendi suçları ele verecek, günahının kemendi kısıkvrak bağla-yacak onu” (Süleyman'ın Meselleri 5:22).

Mesih bizi gúnahtan özgür kılmaya hazırdır, ama bizi asla Kendi yolunu seçmemiz için zorlamaz. Günah işlemeye devam etmeyi ve özgür kılınmamayı seçebiliriz. Eğer biz O'nun lütfunu kabul etmezsek, O ne yapabilir ki?

Bizler O'nun sevgisinden uzaklaştığımızda kendi kendi-mizi yok ederiz. Pavlus, “Uygun zaman işte şimdidir. Kur-tuluş günü işte şimdidir” (2.Korintliler 6:2). “Eğer bugün O'nun sesini işiterseniz, yüreklerinizi nasırlaştırmayın” (İbra-niler 3:7, 8) diye yazdı.

Tanrı, “Çünkü RAB insanın gördüğü gibi görmez; insan dış görünüşe, Rab ise yüreğe bakar” (1.Samuel 16:7) dedi. Kalplerimiz, tüm sevinci ve üzüntüsü ile maalesef pak değildir. İçimizde temiz ve dürüst olmayan bir sürü şey var-dır. Ama Tanrı bizim arzularımızı bilir. Ne yapmak istediği-mizi de bilir. Günahla lekelenmiş bir halde O'na gidelim ve kendimizi O'nun her şeyi gören gözleri önüne serelim. Davut Peygamberin yaptığı gibi, “Ey Tanrı, beni yokla, ve yüreğimi tanı, beni sına, kaygılarımı öğren. Bak, seni gücendiren bir şey var mı bende, öncülük et bana, sonsuz yaşam yolunda” (Mez-mur 139:23-24) diyebilelim.

Birçoklarımız, Tanrı'yı kalplerimizi değiştirmeden, sade-ce aklımızla kabul ederiz. Şöyle dua etmeliyiz; “Ey Tanrı, temiz yürek yarat bende, tazele içimdeki kararlı ruhu” (Mez-mur 51:10). Kendimize karşı dürüst olmalıyız. Bu konuda sanki hayatımız tehlikedeymişçesine içten davranmalıyız. Bu, Tanrı ile aramızda karara varılması gereken bir konudur ve bu karar sonsuzluklar boyunca geçerli olacaktır. Sadece ümit etmek bizi kurtaramaz.

Tanrı'nın Sözü'nü okurken dua etmeliyiz. O'nun Sözü bize Tanrı Yasasını öğretir. Bu Yasa bize Mesih'in hayatını ve nasıl kutsal olabileceğimizi anlatır. “... kutsal olmak için gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab'bi göremeyecek” (İbraniler 12:14). Tanrı'nın Sözü bize günahın ne olduğunu gösterir. Nasıl kurtulabileceğimizi

açıkça anlatır. Onu dikkatle okumalıyız, çünkü Tanrı bize onun aracılığıyla seslenmektedir.

Günahın ne kadar korkunç olduğunu gördükçe, kendi-mizi de gerçekte olduğumuz gibi görürüz. Ama pes ederek ümidimizi yitirmemeliyiz. Mesih günahkârı kurtarmaya geldi. Tanrı'nın bizi sevmesi için çabalamamıza gerek yoktur. O'nun zaten bize duyduğu sevgi çok büyüktür. Tanrı, "insan-ların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barış-tırdı" (2.Korintlilere 5:19).

Tanrı, Kendi çocuklarını engin sevgisi ile kendine çek-mektedir. Dünyevi anne babamız sabırlıdır, ama Tanrı bizim hatalarımıza karşı daha da sabırlı davranır. Tüm çocuklarını kurtarmayı diler. Kibarca, tüm günahkârları ve yolunu şaşır-anları Kendisine gelmeleri için davet eder. Tanrı'nın tüm vaat ve uyarıları bize sonsuz sevgisini gösterir.

Şeytan bize gelip ne denli büyük bir günahkâr olduğumuz söyleyecektir. Ama biz, fidyemizi Ödeyene dönmeli ve O'nun bizim için yaptığı iyilikleri anlatmalıyız. O'na baktığımızda, O bize yardım eder. Günah işlediğimizi biliriz. Ama Şeytan'a, "Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi" (1.Timoteyus 1:15) deyip, O'nun kusursuz sevgisi aracılığıyla kurtuluş bulabileceğimizi söyleyebiliriz.

İsa, Simun'a, borçlu olan iki kişi hakkında bir soru sordu. Birinin efendisine az miktarda borcu varken öbürünün borcu çoktu. Efendileri ikisinin de borçlarını bağışlar. İsa, Simun'a hangi adamın efendisini daha çok seveceğini sordu. Simun, "Sanırım, kendisine daha çok bağışlanan" (Luka 7:43) diye yanıtladı.

Bizler büyük günahkârlardık ama Mesih bağışlanabilelim diye öldü. O'nun bu eşsiz fedakarlığı bizim tüm günahlarımızı örtmeye yeterlidir. En çok bağışlananlar, O'nu daha çok se-vecek olanlardır. Cennette O'na yakın olacaklar, O'nun yüce sevgisi ve fedakarlığı için O'nu yücelteceklerdir.

Tanrı'nın sevgisini tam olarak anladığımızda, günahın ne denli korkunç olduğunu da görebiliriz. O'nun bize ulaşmak için ne kadar çabaladığını gördüğümüzde, Mesih'in fedakar-lığını anlayabiliriz. Böylece günahlarımızdan dolayı gerçekten pişmanlık duyar ve kalplerimizi O'nun sevgisiyle doldururuz.

BÖLÜM 4

İtiraf Etme

“Günahlarını gizleyen başarılı olamaz, itiraf edip bira-kansa merhamet bulur” (Süleyman’ın Meselleri 28:13).

Tanrı’nın merhametine erişmenin yolu gayet basit, akılcı ve adildir. Rab, günahlarımızın bağışlanması için bizden zor ve acı verici bir şey yapmamızı istemez. Yorucu, uzun bir yol-culuk yapmamıza da gerek yoktur. Acı çekerek günahlarımızın cezasını ödeyemeyiz. Her kim günahını itiraf edip, ona sır-tını dönerse, merhamet bulacaktır.

Elçi Yakup, “Bu nedenle, şifa bulmak için günahlarımızı birbirinize itiraf edin ve birbiriniz için dua edin” (Yakup 5:16) der. Günahlarımızı Tanrı’ya itiraf ederiz, çünkü ancak O ba-ğışlayabilir. Hatalarımızı birbirimize de itiraf ederiz. Eğer bir arkadaşımızın ya da komşumuzun kalbini kıracak olursak hatalı olduğumuzu kabullenmeliyiz. Onlara düşen görev de bizi bağışlamaktır. Sonra Tanrı’dan bizi bağışlamasını iste-meliyiz. Komşumuz Tanrı’ya aittir; biz onu incittiğimizde Ya-ratan ve Kurtaran’a karşı günah işlemiş oluruz.

Bize gerekli olan yardım, Başkahinimiz İsa Mesih tara-fından sağlanır. “Çünkü zayıflıklarımıza duygusal yönden or-tak olamayan değil, tersine her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiş bir Başkahinimiz vardır” (İbraniler 4:15). Günahın her lekesini ancak O temizleyebilir.

Tanrı’nın huzurunda kendimizi alçaltmalı ve günah işle-diğimizi kabul etmeliyiz. Bu, Tanrı tarafından kabul edilme yolundaki ilk adımdır. Eğer günahlarımızdan tövbe etmez, al-çakgönüllülük göstermezsek bağışlanmayı istemiş olmayız. Eğer günahlarımızdan nefret etmezsek, Tanrı’nın vermiş ol-duğu esenliği bulamayız.

Geçmişteki günahlarımızın bağışlanmamasının tek nede-ni alçakgönüllü davranmaya istekli olmayışımızdır. Kutsal Kitap’ın kurallarına uymayışımızdır. Tanrı özenle bize ne yapmamız gerektiğini söyledi. Kalplerimizi açmalı ve günah işlediğimizi açıkça

kabullenmeliyiz. Ama bunu dikkatli bir biçimde yapmalıyız. Günahının ne kadar kötü olduğunu anla-mayan bir kişiye itirafta bulunması için ısrar etmek doğru değildir.

Tanrı'ya kalbini açan ve içini döken kişi, O'nun sonsuz merhametine sahip olur. Davut Peygamber, Mezmur 34:18'de şöyle yazmıştır; "Rab gönlü kırıklara yakındır, ruhu ezginleri kurtarır."

Gerçek itiraf, her şeyi olduğu gibi anlatmaktır. Kişinin günahını yalnızca Tanrı'ya itiraf etmesi ya da incittiği kişiden özür dilemesi gerekebilir. Bazı günahlarını topluluk önünde itiraf etmesi de gerekebilir. Ama itiraf ettiğinde suçlu olduğu konuları ortaya koymalıdır.

Samuel'in yaşadığı devirde, İsrail halkı Tanrı yolundan ayrılmıştı. Bu günahları yüzünden acı çektiler. Tanrı'ya olan imanlarını yitirmişlerdi ve bu yüzden Tanrı'nın onları yön-lendirmesini göremez olmuşlardı. Tanrı'nın gücünü hissetme-dikleri gibi, O'nun kendilerine bakabileceğine de güvenme-diler. Evrenin Yüce Hakimine sırt çevirdiler ve diğer uluslar gibi bir krala sahip olmaya özendiler.

Tanrı, halkına bir kral verdi, ama bir sürü sorun ortaya çıktı. Tanrı ile barışmadan önce şu itirafta bulundular: "Bü-tün günahlarımıza kendimize bir kral istemek kötülüğünü de ekledik" (1.Samuel 12:19). Sorunlara neden olan günahı itiraf etmeleri gerekiyordu. Tanrı'ya, yol gösterdiği için şükretmi-yorlardı ve bu onları Tanrı'dan uzaklaştırmıştı.

Tanrı, biz tövbe edip gınahtan vazgeçinceye kadar bizim itiraflarımızı kabul edemez. Yaşantımızı kararlı bir şekilde değiştirmeliyiz. Gerçekten de günahımızdan dolayı üzüntü duyuyorsak, Tanrı'yı memnun etmeyen her şeyi bir tarafa bırakmalıyız. Bize düşen görev açıkça yazılmıştır: "Yıkayıp te-mizlenin, kötülük yaptığınızı gözüm görmesin, kötülük et-mekten vazgeçin. İyilik etmeyi öğrenin, adaleti gözetin, zor-bayı yola getirin, öksüzün hakkını verin, dul kadını savunun." (İşaya 1:16-17). Kötü adam "aldığı rehini geri verse, çaldığını ödese, yaşam veren kurallar uyarınca davranıp günah işleme-se kesinlikle yaşayacak, ölmeyecektir." (Hezekiel 33:15).

Pavlus bir kimsenin nasıl tövbe etmesi gerektiğini şöyle açıklamıştır: "Bakın, Tanrı'nın izniyle çektiğiniz bu acılar sizde ne

ciddiyet, paklanmak için ne büyük istek yarattı! Siz-de ne büyük öfke, korku, özlem, gayret ve suçluyu cezalandır-mak için ne büyük bir arzu uyandırdı! Bu konuda her bakım-dan masum olduğunuzu kanıtladınız” (2.Korintliler 7:11).

Günah, ahlak anlayışını öylesine köreltir ki, günahkâr, kişiliğinde herhangi bir sorun göremez olur. Günahları gözü-ne o kadar kötü görünmez. Neredeyse kör olur. Ta ki, Kutsal Ruh onun gözlerini açınca dek. Bir kimse Kutsal Ruh’un yönlendirilişi olmaksızın günahlarını itiraf ederse, bu içten ve samimi bir itiraf olmaz. Günahlarına bahane bulur. “Eğer ba-zı durumlar değişik olsaydı, hata yapmazdım” der.

Adem ile Havva, Tanrı tarafından yasaklanmış meyveyi yedikten sonra utanç ve korku içindeydiler. İlk düşünceleri işledikleri günaha bahane bulup ölümden kaçma yolunu ara-mak oldu. Tanrı, günahları hakkında onları sorguladığında Adem, Tanrı’ya ve Havva’yı suçladı. “Yanıma koyduğün kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim” dedi. Kadın yılanı bahane etti. “Yılan beni aldattı, o yüzden yedim” dedi (Tek-vin/Yaratılış 3:12-13). Sanki Tanrı’ya, “Yılanı niye yarattın? Bahçeye gelmesine neden izin verdin?” demeye getiriyordu. Kendisine bahane bulup işlediği günah için Tanrı’ya suçlu-yordu.

Bahane bulma arzusu Şeytan’dan gelir ve herkeste var-dır. Ama bir başkasını suçlayarak itirafta bulunmak, Tan-rı’nın istediği yol değildir ve O bunu kabul etmez.

Gerçek tövbe, insanın bahane bulmaya kalkışmaksızın suçunu itiraf etmesinden geçer. İsa’nın bahsettiği vergi görevlisi gibi dua eder. Vergi görevlisi gözlerini göğe bile kal-dırmadan dua etmişti: “Tanrım acı bu günahkâra.” Tanrı, gü-nah işlediklerini kabul edenleri bağışlar. İsa, günahlarından tövbe edenler için öldü.

Kutsal Kitap gerçekten tövbe eden insanlardan söz eder. Onlar alçakgönüllülük gösterip günahlarını itiraf ettiler. Yap-tıkları şeyleri örtbas edip savunmaya çalışmadılar. Elçi Pav-lus günahlarını anlattı. Günahlarını önemsiz göstermeye çalı-şmadı. Elinden geldiği kadarıyla günahlarını kötiledi.

Pavlus, “Başkahinlerden aldığım yetkiyle kutsallardan bir çoğunu hapse attırdım; ölüm cezasına çarptırıldıkları za-man oyumu onların aleyhinde kullandım. Bütün havraları dolaşım sık sık onları

cezalandırır, inandıklarına küfretmeye zorlardım. Öylesine kudurmuştum ki, onlara zulmetmek için buldukları yabancı kentlere bile giderdim” (Elçilerin İşleri 26:10-11) diye yazdı. Pavlus açıkça, “Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi. Günahkârların en kötüsü be-nim” (1.Timoteyus 1:15) diye de itiraf etti.

Gerçekten tövbe eden, alçakgönüllü kişi Tanrı'nın sev-gisini bilir. Golgota'da çarmıh üzerinde ödenen bedeli anlar. Gerçekten pişmanlık duyan bir günahkâr, günahlarını itiraf eder. Bir oğulun babasına geldiği gibi o da Tanrı'ya gelir. Yu-hanna, “Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı, günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arın-dıracaktır” (1.Yuhanna 1:9) diye yazar.

BÖLÜM 5

Kendimizi Tanrı'ya Adamak

Tanrı şunu vaat eder; “Beni arayacaksınız, bütün yüre-ğinizle arayınca beni bulacaksınız” (Yeremya 29:13).

Kalplerimizi Tanrı'ya vermeliyiz ki, tekrar O'nun gibi olabilelim. Günahkâr kalplerimiz doğal olarak Tanrı'dan uzak-laşır. Kutsal Kitap bizi şöyle tanımlamaktadır: “Ruhsal ola-rak ölü”, “yüreğiniz ve aklınız hasta”, “sağlıklı hiçbir nokta yok bedeninizde” (Efesliler 2:1; İşaya 1:5-6). Günahkârlar Şey-tan'ın elindedirler. Onlar, “isteğini yerine getirmeleri için ken-dilerini tutsak eden İblisin tuzağında esirdirler” (2.Timoteyus 2:26).

Tanrı bizi iyileştirmek ve özgür kılmak ister. Bunu yap-mak için bizi tamamıyla değiştirerek yeni istekler ve alışkan-lıklar kazanmamızı diler. Ama biz kendimizi tamamıyla O'na teslim edinceye dek bunu yapamaz.

İnsanın kendisiyle olan savaşı savaşıların en büyüğüdür. Kendimizi Tanrı'ya adamak ve düşüncelerimizi kontrol etme-sine izin vermek çok zordur. Ama Tanrı'nın hükmetmesine izin vermeliyiz yoksa O bizi yeni ve kutsal kılamaz.

Şeytan, Tanrı'nın egemenliğinde birer köle olacağımıza inanmamızı ister. “Tanrı sizden kayıtsız şartsız bir itaat is-ter” der. Ancak bu doğru değildir. Biz Tanrı'ya aklımız ve bi-lincimizle hizmet ederiz. Tanrı yarattığı insanlara, “Gelin, şimdi davamızı görelim” diye seslenir (İşaya 1:18). Tanrı Ken-disine itaat etmemiz için bizi zorlamaz. Tanrı'ya içtenlikle ve özgürce tapınmadığımız zaman O bunu kabul edemez.

Tanrı'ya itaat etmeye zorlanmak aklımızı kullanmamıza engel olur. İyi bir karaktere sahip olamayız. Makine gibi olu-ruz ki, bu da Tanrı'nın istediğı bir şey değildir. O, aklımızı ve bedenimizi en iyi şekilde kullanmamızı arzu eder. Lütü ara-cılığıyla bize vereceğı büyük bereketleri gösterir.

Tanrı, bizi yönlendirmek için Kendisine teslim olmaya davet eder. Bize ne yapıp yapmamamız konusunda seçim öz-gürlüğü verir. Günahtan özgür kılınmayı ve Tanrı'nın çocuk-larına verdiği harika özgürlüğü paylaşmayı seçebiliriz.

Kendimizi Tanrı'ya verdiğimizde, bizi O'ndan ayıran her şeye sırt çeviririz. Kurtarıcımız, "Aynı şekilde sizden kim varını yoğunu gözden çıkarmazsa, benim öğrencim olamaz" dedi (Luka 14:33). Kalplerimizi Tanrı'dan ayıran her şeyden vazgeçmeliyiz.

Birçokları zenginliğe tapar. Zenginlik ve para sevgisi on-ları Şeytan'a bağlar. Bazı insanlar onurlarını her şeyin üstün-de tutarlar. İnsanların kendilerine bakıp yüceltmelerini ister-ler. Diğerleri ise hiçbir şeyden kaygı çekmeden kolay ve bencil bir yaşam sürmeyi düşlerler. Ancak bizler tüm bunlardan uzaklaşmalıyız. Hem Tanrı'ya hem de dünyaya ait olamayız. Tamamıyla Tanrı'ya aitsek O'nun çocukları oluruz.

Bazı insanlar Tanrı'ya hizmet ediyoruz derler ama Yasa-larına O'nun yardımını almaksızın itaat etmeye çalışırlar. Kendi çabalarıyla iyi bir kişilik geliştirmeye ve böylece kur-tuluşa erişmeye çalışırlar. Kalpleri, Mesih'in sevgisinin derin-liğini anlayamaz. Hıristiyan hayatının gereklerini yerine ge-tirmeye çalışırlar; çünkü cennete gitmek için Tanrı'nın bunu şart koştuğunu sanırlar.

Mesih bizde yaşadığı zaman, bizi sevgisiyle doldurur. O'nun arkadaşılığının yarattığı sevinç, bizde O'na daha yakın olma isteği uyandırır. O'nu düşünürüz ve kendimizi unutu-ruz. O'na olan sevgi her hareketimizi yönlendirir. Eğer Tan-rı'nın sevgisini hissederseniz, verebileceğimiz en azı nedir diye düşünmeyiz. Kurtarıcımızın bizden istediğini yapmaya çalışırız. Her şeyi O'na vermeye çalışırız. Tanrı'yı sevdiğimiz ölçüde fedakârlıkta bulunuruz. Hıristiyan olduğunu söyleyen ama bu sevgiyi göstermeyen kişiler boş yere anlamsız sözler sarf etmektedirler. Mesih'i izlemek onlar için bir yükür.

Her şeyi Mesih'e vermeyi çok mu görmeliyiz? Kendimize şu soruyu sormalıyız: "Mesih bana ne verdi?" Tanrı'nın Oğlu bizim kurtuluşumuz için her şeyini, tüm yaşamını ve sevgi-sini verdi ve bizim uğrumuza acı çekti. Böylesine yüce bir sev-gi gören bizler kalplerimizi O'na kapatabilir miyiz?

Hayatımızın her dakikasında Tanrı'nın lütfundan bere-ket alırız. Kurtuluşumuz için çekilen acıların derinliğini tah-min edemeyiz. Bizim günahlarımız için öleni görüp de, O'nun bu sevgisine sırtımızı dönebilir miyiz? Yücelerdeki Rabbimiz kendini alçalttı. Niçin kendi bencilliğimizle savaşımamız ve al-çakgönüllü olmamız gerektiği için şikayetçi olalım?

Birçok gururlu insan, 'Tanrı'nın beni kabul ettiğinden emin olmadan ne diye kendimi alçaltayım?' diye sorar. Sizi Mesih'e yönlendirmek isterim. Mesih günahsızdı. O, göklerin Prensiydi ama buna rağmen bizim yerimizi alarak tüm günahlarımızı yükledi. "O, günahkârlarla bir sayıldı; çoğunun suçunu da o taşıdı, ve günahkârlar için şefaattti" (İşaya 53:12).

O'na her şeyimizi verdiğimizde gerçekte ne vermiş oluruz? İsa'ya Kendi kanıyla temizlemesi için günahkâr kalple-rimizi getiririz. O'ndan sonsuz sevgisi ile bizi kurtarmasını isteriz. İnsanlar her şeyden vazgeçmenin çok zor olduğunu sanırlar! Söylenenleri iştirmekten ve bunları yazmaktan utanırlar.

Tanrı, bizim için iyi olan şeylerden vazgeçmemizi iste-mez. Bizim için en iyisini düşünür. Mesih'i kabul etmeyen herkesin bunu anlayabilmesini çok isterdim. Mesih, o kişile-rin kendileri için isteyebileceklerinden çok daha iyisini verir. Tanrı'nın iradesi dışında davranan, Tanrı'nın iradesine karşı çıkanlar kendilerine haksızlık etmektedirler.

O'nun bize yasakladığı yolun dışına çıkmakta hiçbir se-vinç yoktur. O, bizim için neyin iyi olduğunu bilir ve herkes için en iyi plana sahiptir. Günah yolu acı doludur ve ölümle son bulur.

Tanrı'nın, çocuklarının acı çekmesinden zevk aldığını düşünmeyin. Göktekilerin tümü bizim mutluluğumuzla ilgilen-mektedir. Göksel Babamız hiçbir sevinci bizden esirgemek is-temez. Bize acı getirecek alışkanlıklara sırt çevirmemizi ister. Onların bizi mutluluğumuzdan ve cennetten uzaklaştıraca-ğını bilir.

Dünyanın Kurtarıcısı herkesi olduğu gibi kabullenir. Bi-zim zayıf ve hatalarla dolu olduğumuzu bilir. Ama O, günah-larımızı yıkar ve kanı ile bize kurtuluş sağlar. O'nun yükünü taşıyan ve işini paylaşan herkesin isteklerini tatmin eder. O'na gelen herkese huzur ve barış getirir. Onlardan sadece mutluluk getirecek şeyleri yapmalarını ister.

O'na itaat etme-yen kişiler bu sevinci tadamazlar. Gerçek sevinç, Mesih'e, hayattaki en yüce Ümide sahip olmaktır.

Birçokları, 'Kendimi Tanrı'ya nasıl verebilirim' diye so-rar. Kendilerini Tanrı'ya vermeyi arzularlar ama iradeleri zayıftır. Tanrı'dan şüphe ederler ve onları günahkâr alışkan-lıkları yönetir. Vaatleri kumdan yapılan kuleye benzer, en kü-çük dalgada yok olur. Düşüncelerini ve arzularını denetleye-mezler. Verdikleri sözleri yerine getiremediklerinden kendile-rine olan güvenlerini de yitirirler. Tanrı'nın onları kabul ede-meyeceğini düşünürler. Fakat kesinlikle umutlarını kaybet-memeleri gerekir.

Aklımızı nasıl kullanmamız gerektiğini öğrenmeliyiz. Seç-me gücü insanın hayatındaki en yönlendirici güçtür. Her şey bu gücü yerinde kullanmaya bağlıdır. Tanrı herkese seçme özgürlüğü vermiştir. Ve bu gücü kullanma bize bağlıdır. Kalp-lerimizi değiştiremeyiz. Tanrı'ya kendi başımıza sevgimizi veremeyiz, ancak O'na hizmet etmeyi seçebiliriz. O'ndan bizi yönlendirmesini isteyebiliriz. Doğru yolu seçmemizde O bize yardım edecektir. Ondan sonra tüm benliğimiz Mesih'in Ru-hu ile yönlendirilecektir. Tanrı'yı seveceğiz ve düşüncelerimiz O'nunki gibi olacaktır.

İyi ve kutsal olma isteği doğrudur. Ama bununla yetin-memeliyiz. Bu istekler tek başına bizim için hiçbir şey yapa-maz. Birçokları Hıristiyan olmak ister, ama kesin karar ver-mekte gecikir ve yok olurlar. Bu gibi kimseler iradelerini Tan-rı'ya teslim etmeye istekli olmazlar. Bu yüzden de Hıristiyan olmayı seçmezler.

Seçme gücümüzü yerinde kullanarak tüm yaşantımızı değiştirebiliriz. Tanrı'nın düşüncelerimizi yönlendirmesine izin verdiğimizde O'nun yanında yer alırız. O'nun bizi destek-leyen büyük gücünü içimizde hissederiz. Kendimizi her gün Tanrı'ya teslim ederek yeni bir hayata, imanlı bir hayata sa-hip olabiliriz.

BÖLÜM 6

İman ve Kabulleniş

Tanrı'nın Ruhu size seslenip neyin doğru, neyin yanlış olduğunu söyledikçe, günahın kötülüğünü ve gücünü daha iyi görebilirsiniz. Bunun sonucunda suçluluk ve pişmanlık his-sedersiniz. Günah çirkinleşir ve nefrete dönüşür, çünkü sizi Tanrı'dan ayırmıştır. Kötülüğün gücü sizi köle haline getir-miştir. Kaçmak istedikçe daha da içine batarsınız. Yaşamını-zın bencillik ve günahla dolduğunu görürsünüz. Kalbiniz ve arzularınız temiz değildir. Bağışlanmayı, temizlenmeyi ve öz-gür kılınmayı istersiniz. Ama Tanrı ile birlikte ve O'nun gibi olabilmek için ne yapabilirsiniz?

İhtiyacını duyduğunuz şey esenlik, göksel bağış ve sevgi-dir. Para bu huzuru satın alamaz. Çalışmakla elde edilemez. Zeka ile bulunamaz. Bilge olmak da bir işe yaramaz. Ne yapar-sanız yapın, bu esenliğe sahip olmayı ümit bile edemezsiniz.

Tanrı Kendi esenliğini size "... parasız ve bedelsiz" (İşaya 55:1) bir armağan olarak sunmaktadır. Elinizi uzatıp almak isterseniz, sizin olacaktır. Rab şöyle diyor: "Günahlarınız sizi kana boyamış bile olsa kar gibi akpak olacaksınız. Elleriniz kırmızı böceği gibi kızıl olsa da yapağı gibi bembeyaz olacak" (İşaya 1:18). "Size yeni bir yürek verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım. İçinizdeki taştan yüreği çıkaracak, size etten bir yürek vereceğim" (Hezekiel 36:26).

Günahlarınızı itiraf ettiniz ve kalbiniz temizlendi. Kendi-nizi Tanrı'ya adamaya karar verdiniz. Şimdi O'na gidin ve O'ndan günahlarınızı yıkamasını isteyin. Size yeni bir yürek vermesini isteyin. Sonra da bunu yaptığınıza iman edin, çünkü O bunu vaat etti. İsa bu dünyadayken böyle öğretti. Tanrı'nın vaat ettiği armağanı aldığınıza iman edin ve o sizin olacaktır.

İsa, gücüne inanan hastaları iyileştirdi. Onları iyileştir-dikten sonra, İsa'nın kendilerine başka şekillerde de yardımcı olabileceğini görebildiler. Bu durum onları, İsa'nın günahları da bağışlama gücüne sahip olduğuna inandırdı. İsa, hasta bir adamı iyileştirirken,

“İnsanoğlu'nun (Mesih'in) yeryüzünde günahları bağışlama yetkisine sahip olduğunu bilesiniz” diye-rek felçliye, “Kalk, şiltene topla ve evine git!” dedi (Matta 9:6).

İsa'nın öğrencisi Yuhanna, Mesih'in insanları nasıl iyileştirdiğini anlattı: “Ne var ki bunlar, İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman edesiniz ve iman ederek O'nun adıyla yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır” (Yuhanna 20:31).

İsa'nın hastaları nasıl iyileştirdiğini okuyun. Günahların bağışlanması için O'na nasıl inanmak gerektiği hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışın. Beytesta'da havuz kenarında hasta yatan adamın öyküsüne bakın. Zavallı adam yardıma muh-taçtı. Otuz sekiz yıldır yatalaktı. Ama İsa ona, “Kalk yatağını topla ve yürü!” dedi.

Hasta adam O'na, “Rab eğer beni iyileştirirsen sözüne itaat ederim” demedi. Hayır, o Mesih'in sözüne iman etti. İyileştirildiğine inandı ve o anda yürümeyi seçti. Ve yürüdü. Mesih'in sözü ile harekete geçti ve Tanrı ona güç verdi. Adam iyileşti.

Siz de günahkârsınız. Geçmişteki günahlarınız için, kal-binizi değiştirmek için ya da kendinizi kutsal kılmak için ya-pabileceğiniz hiçbir şey yoktur. Ancak Tanrı Mesih aracılı-đıyla tüm bunları sizin için yapmayı vaat etmiştir. Bu vaade iman edin. Günahlarınızı itiraf edin ve kendinizi Tanrı'ya ve-rin. O'na hizmet etmeyi seçin. Eğer bunu yaparsanız, hiç şüp-hesiz ki Tanrı size olan vaadini yerine getirecektir. İman et-tiğiniz zaman Tanrı harekete geçer. Temiz kılınacaksınız. Hasta adam iyileşeceğine iman ettiğinde Mesih ona yürüme gücü verdi. Eğer iman ederseniz, bu sizin için de geçerli ola-caktır.

İyileştiğinizi, bağışlandiğınızı hissedinceye dek bekleme-yin. “İman ederim. Hissettiğim için değil, ama Tanrı bana vaat ettiği için iman ederim” deyin.

İsa, “duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış ol-duğunuza inanm, dileğiniz yerine gelecektir” (Markos 11:24) dedi. Ama bu vaatte çok önemli bir şey bulunmaktadır. Tan-rı'nın sahip olmanızı istediği şeyler için dua etmelisiniz. Tan-rı, sizi gûnahtan özgür kılmayı ve sizi Kendi çocuğu yapmayı arzulamaktadır. Kutsal bir hayat sürmenizi dilemektedir. Bu bereketlere iman edip, onlara kavuşabilmek için dua etmeniz gerekmektedir. Ondan sonra da bunlara sahip olduğunuz için Tanrı'ya şükretmelisiniz.

İsa'ya gidip temizlenebilir ve Tanrı'nın Yasası önüne üzüntü ve utanç duymadan çıkabilirsiniz. "Bu nedenle, Mesih İsa'ya ait olanlara hiçbir mahkumiyet yoktur" (Romalılar 8:1).

Mesih'e ait olduğunuzda artık kendi başınıza değilsiniz, zira bedeliniz ödenmiştir. "... atalarınızdan kalma boş yaşayışınızdan, gümüş ya da altın gibi geçici şeylere değil, Mesih'in kusursuz ve lekesiz bir kuzunun kanına benzer değerli kanı fidesiyle kurtuldunuz" (1.Petrus 1:18, 19). Tanrı'ya iman et-tiğiniz için Kutsal Ruh yüreklerinizde yeni bir hayat yaratır. Tanrı'nın ailesine doğmuş bir çocuksunuz ve Tanrı sizi Kendi Oğlu gibi sever.

Artık kendinizi İsa'ya verdiğinizde göre geri dönmeye hiç kalkışmayın. Her gün, "Ben Mesih'e aitim. Kendimi O'na tes-lim ettim" deyin. O'ndan size Ruhunu vermesini ve lütfuyla korumasını isteyin. Tanrı'ya kendinizi vermekle ve O'na iman etmekle O'nun çocuğu oldunuz. Aynı şekilde O'nunla birlikte yaşamalısınız. Elçi Pavlus, "O halde Rab Mesih İsa'yı nasıl kabul ettinizse, öylece O'nda yaşayın" (Koloseliler 2:6) diye yazmıştır.

Bazıları Tanrı'nın bereketlerine erişmeden önce O'na de-ğiştiklerini ispat etmeleri gerektiğini düşünürler. Oysa bere-ketleri istedikten hemen sonra alabilirler. Kendi zayıflıkları-nın üstesinden gelebilmeleri için Mesih'in Ruhuna sahip ol-malıdır. Bu olmaksızın günahlarından dönemezler.

İsa sizi olduğunuz gibi bekliyor: günahkâr, zayıf ve muh-taç halinizle gelip günahlarınızdan pişmanlık duyarak af dile-menizi ister. Sizi sevgiyle sarması ve yaralarınızı iyileştir-mesi, O'nun kendi yüceliğinden ve lütfundan kaynaklanır. O her an sizi temiz ve pak kılmayı arzular.

Binlerce kişi İsa'nın her bireyi bağışlayamayacağını dü-şünür. O'nun söylediklerine inanmazlar. Gerçekten tövbe eden herkes Tanrı'nın her günahı bağışlayabileceğini bilir.

Korkmayın! Tanrı'nın vaatleri sizin içindir. Günahların-dan pişmanlık duyan herkes içindir. Mesih, her imanlıya kuv-vet ve inayet versin diye meleklerini gönderir. En günahkâr kişi bile kendisi için ölen Mesih'in yardımı ile kuvvetli, pak ve adil olabilir. Mesih günaha bulanmış giysileri çıkartıp doğru-luğun beyaz giysilerini vermek için

onu beklemektedir. Mesih günahkârın ölmesini değil, yaşamasını arzu eder.

Tanrı, size başkalarının davrandığı gibi davranmaz. Size karşı merhamet ve sevgiyle doludur. O şöyle der, “Kötü kişi kendi yolunu, fesatçı düşüncelerini bıraksın; RAB’be dönsün, merhamet bulur, Tanrımız’a dönsün, bol bol bağışlanır” (İşa-ya 55:7). “Başkaldırılarınızı bulut gibi, günahlarınızı sis gibi sildim. Bana dönün, çünkü sizi fidiyeyle kurtardım” (İşaya 44:22).

Rab der ki, “Çünkü ben kimsenin ölümünden sevinç duy-mam... Öyleyse günahınızdan dönün de yaşayın” (Hezekiel 18:32). Şeytan, Tanrı’nın bereketli vaatlerini elimizden alma-ya hazırdır. Her bir ümidi, her bir ışığı sizden uzaklaştırmayı arzular. Ancak bunu yapmasına izin vermemelisiniz. Şeytan’ı dinlemeyin! O’na şöyle deyin: “Ben yaşayabileyim diye İsa öldü. O beni sever ve ölmemi istemez. Beni seven Göksel bir Babam var. O’nun sevgisine sırt dönüp, bereketlerini boşa harcamama rağmen ben Babama gideceğim. O’na karşı gü-nah işledim. Oğlun olmaya layık değilim. Bana yanında çalışan hizmetçilere davrandığın gibi davran diyeceğim.”

İsa, önce evinden ayrılan ama sonra evine dönmeye karar veren oğulu ve onun babası tarafından nasıl karşılandığını anlatan öyküyü dile getirdi. “Kendisi daha uzaktayken babası onu görmüş, ona acımış, koşup boynuna sarılmış ve onu öp-müş” (Luka 15:19-20).

İsa’nın anlattığı bu öykü harikadır; ama Göksel Baba’nın sevgisini ve merhametini tam olarak dile getirmeye yeterli değildir. Rab, Yeremya peygamber aracılığıyla konuştu: “Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, bu nedenle sevecenlikle seni ken-dime çektim” (Yeremya 31:3). Baba, günahkârın yaban eller-de mirasını harcamasına rağmen yine de dönmesini ümit eder. Tanrı’ya dönmeyi arzuladığınızda bilin ki, O sizi çağır-maktadır. Tanrı’nın Ruhu, günahkârı Babanın sevgi dolu yü-reğine yaklaştırır.

Kutsal Kitap’ın zengin vaatleri önünüzde dururken nasıl şüphe edebilirsiniz ki? Günahlarınızdan dönmek isteyen bir kimsenin İsa’nın huzuruna kabul edilemeyeceğini nasıl düşü-nebilirsiniz? Böyle düşünceleri bir tarafa bırakın! Hiçbir şey Göksel Babamız hakkında böyle bir düşünce beslemek kadar bizi yaralayamaz.

Babamız gnahtan nefret eder, ama gnahkarı sever. O'na inananların kurtulması için Mesih'i gönderdiğinde Ken-dini feda etti. Onların görkemli krallığında sonsuza dek bere-ket almalarını ister.

Daha sevecen ve esaslı ne söylesin? Bize duyduğu sevgiyi daha iyi nasıl dile getirebilir? Yeşaya bölümünde şöyle oku-yoruz: “RAB, ‘Kadın emzikteki çocuğunu unutabilir mi?’ di-yor, ‘Rahminden çıkan çocuktan sevecenliği esirger mi? Ka-dın unutabilir, ama ben seni asla unutmam’” (İşaya 49:15).

Eğer kuşkunuz ve endişeleriniz varsa gözlerinizi göğe kaldırın. İsa, Tanrı'dan bizim günahlarımızı bağışlamasını istiyor. Tanrı'ya Biricik Oğlu'nu armağan ettiği için şkrediniz. Dua edin ki, yaşantınız O'nun sizin için lme karşılık de-diği bedele layık olsun. Kutsal Ruh bugün sizi davet etmek-tedir. İsa'ya tüm yreğinizle gelin ve bereketlerine sahip olun.

O'nun vaatlerini okuyun. Başka hiçbir szn anlatama-yacağı kadar iyi anlatılan sevgisi hakkında ğrenin. Tanrı'nın sonsuz sevgisi gnahkarlar üzerindedir. “Mesih'in kanının aracılığıyla Mesih'te kurtuluşa, suğlarımızın bağışına sahibiz” (Efesliler 1:7).

Tanrı'nın yardımcınız olduğuna iman edin. Sizin yaşa-mınızı Kendi mükemmeli hayatı gibi olsun diye değiştirmek ister. Günahlarınızı itiraf edip tövbe ile Tanrı'ya yaklaşın ve O da merhameti ve bağışlamasıyla size yaklaşacaktır.

BÖLÜM 7

Öğrenciliğin Ölçütü

“Bir kimse Mesih’te ise, yeni yaratıktır; eski şeyler geç-miş, her şey yeni olmuştur” (2.Korintliler 5:17).

Bir kimse kalbini Tanrı’ya verdiği yeri ve saati tam ola-rak anımsamayabilir. Kendisini Mesih’e götüren basamakları görmeyebilir. Ne var ki, bu onun Tanrı’nın çocuğu olmadığı anlamına gelmez. Mesih, Nikodim’e, “Yel dilediği yerde eser; sesini işitirsin, ama nereden gelip nereye gittiğini bilemezsin. Ruh’tan doğan her adam da böyledir” (Yuhanna 3:8) dedi.

Rüzgarı göremeyiz ama ne yaptığını görebiliriz. Tanrı’nın Ruh’unu yüreklerimizde çalışırken göremeyiz ama O’nun gücü bize yeni yaşam verir. Bu güç Tanrı’ya benzer olan yeni bir insan yaratır. Her ne kadar Kutsal Ruh’un işini göremez ve işitemezsek de, yaptığı işlerin sonuçlarını görebiliriz.

Eğer yüreklerimiz Tanrı’nın Kutsal Ruhu aracılığıyla de-ğiştirse, bu değişim yaşantımıza yansiyacaktır. Kendi başı-mıza yüreklerimizi ve kişiliğimizi değiştirip, Tanrı’nınki gibi yapmayı başaramayız. Yaptığımız iyi işlerin, işlediğimiz se-vapların bizi kurtaracağını düşünmemeliyiz. Tanrı’nın lütfu-nun yüreklerimizde olup olmadığını yaşantımız gösterecektir. O’nun sevgisi kişiliğimizi, alışkanlıklarımızı ve yaşam tarzı-mızı değiştirecektir. Çevremizdekiler eski ve yeni kişilikleri-miz arasındaki değişimi fark edeceklerdir.

Ne kötü bir davranış, ne de yapılan iyi bir iş insanın kişiliğini anlamamıza yeterli olmaz. İnsanın kişiliği, her gün söylediği sözlerden ve davranışlarından belli olur.

Tanrı’nın gücü olmaksızın iyi bir davranışta bulunmamız elbette ki olasıdır. İnsanların hakkımızda iyi düşünmesini is-teriz. Dostlarımıza iyi gözükme için kötülüklerden kaçınabi-liriz. En bencil kişide bile iyi bir taraf bulunabilir. Öyleyse ki-min tarafında olduğumuzu nasıl bilebiliriz?

Yüreklerimiz kime aittir? Kimi düşünüyörüz? Kimin hakkında konuşmaya bayılıyorruz? Sevgimiz ve yaptıklarımız kimin içindir? Eğer biz Mesih'e aitsek, düşüncelerimiz de O'na ait olmalıdır. Tüm benliğimizle O'na aitiz. O'nun gibi ol-mayı ve Kutsal Ruh'a sahip olmayı isteriz. O'nun yolunda ilerleyip yaptığımız her şeyde O'nu memnun etmeyi isteme-liyiz.

Eğer İsa Mesih'te yeni bir insan olursak, yaşamımız Kut-sal Ruh'un meyveleri ile dolar. Bu meyveler; "sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir" (Galatyalılar 5:22, 23). Mesih'in izleyicileri es-kisi gibi davranmayı bir tarafa bırakırlar. Mesih'in izini, imanla takip ederler. O'nun olduğu gibi temiz olup O'nun kişiliğini yansıtırılar.

Mesih'i izleyenler, bir zamanlar nefret ettikleri şeyleri sevmeye başlarlar. Daha önce sevdikleri şeylerden nefret ederler. Gururlu olanlar alçakgönüllülüğu seçerler. Aptallar hikmetli olur. Bir zamanlar içki içenler, içmeyi bırakırlar. Kalbi temiz olmayanların yürekleri temizlenir. Dünyanın mo-dasını izleyenler bu huylarını bir tarafa bırakırlar.

Mesih'e iman edenler, giydikleri şeylerle ilgi çekmeye çalışmazlar. "Gizli olan iç varlığımız, yumuşak ve sakin bir ru-hun solmayan güzelliğiyle sizin süsünüz olsun. Bu, Tanrı'nın önünde çok değerlidir" (1.Petrus 3:4).

Gerçek tövbe bizi değiştirir. Günahlarımızı itiraf ederiz ve çaldığımız şeyi geri veririz. Tanrı'yı ve insanları severiz, bunları yaptığımızda ölümden yaşama geçtiğimizi bileceğiz.

Mesih'e gelip O'nun affına ve merhametine sahip olduğumuzda yüreklerimiz sevgiyle dolar. Yaptığımız iş zor gel-mez ve Tanrı'nın bizden istediklerini yapmaktan zevk alırız. Karanlık olan yol adaletin Işığı ile aydınlanır.

Mesih'in kişiliğinin güzelliği O'nu izleyenlerde görünür. Mesih, Baba'sının arzularını yerine getirmekten zevk almıştı. Tanrı'nın sevgisi Kurtarıcımıza yol gösteren güç oldu. O'nun tüm davranışlarını nazik ve harika kılan da bu sevgiydi.

Sevgi Tanrı'dan gelir. Bizim günahkâr yüreklerimizden gelebilmesine olanak yoktur. Böylesine bir sevgi sadece İsa'nın yaşadığı yüreklerde bulunur. "Biz seviyoruz. Çünkü önce O bizi sevdi"

(1.Yuhanna 4:19). Tanrı'nın merhametiyle yenilenen yürekler sevgiyle yönlendirilir. Sevgi kişiliğimizi değiştirir, duygularımıza hükmeder ve arzularımızı denetler. İçimizdeki nefreti söküp atar, bizi nazik ve yumuşak huylu kılar. Yüreklerimizdeki Tanrı sevgisi yaşantımızı tatlandırır ve çevremizdeki insanlar üzerinde iyi bir etki yaratır.

Tanrı'nın çocukları iki hatalı düşünceden sakınmalıdır-lar. Özellikle Tanrı'ya güvenmeyi yeni öğrenen kimseler buna çok dikkat etmelidirler. Birincisi daha önce açıkladığımız gibi yaptığımız şeylerle Tanrı'ya ulaşabilmeyi umma hatasına düşmektir. Yasaya kendi gücümüzle uymaya çalışarak kutsal olmak olanaksızdır. Mesih'siz yaptığımız her şey bencillik ve günahla bozulacaktır. Sadece Mesih'in lütfuna iman ederek kutsal kılınabiliriz.

İkinci hata da aynı ölçüde tehlikelidir. Bazı kimseler, Me-sih'e iman ederlerse Tanrı'nın Yasasına itaat etmenin gerekli olmayacağını düşünürler. Tanrı'nın lütfu sadece iman yoluyla elde edilebildiğine göre, iyi işlerin önemli olmadığını sanırlar. Kurtuluşları ile yaptıkları şeylerin herhangi bir ilgisi olmadığını inanırlar.

Kutsal Kitap itaat etmenin, söyleneni yapmaktan öte bir şey olduğunu öğretir. İtaat sevginin bir meyvesidir. Tanrı'nın Yasası kişiliğini yansıtır. Sevgi bu yasanın odak noktasıdır. Tanrı'nın göklerdeki ve yeryüzündeki Krallığı, sevgi yasası üzerine temellendirilmiştir.

Eğer biz O'nun gibi olursak, bu Yasa yaşamlarımızda uygulanabilir mi? Bu sevgi kalplerimizdeyse ve biz Yaradan'ın istediği şekilde davranırsak Tanrı vaadini yerine getirir; "Ya-salarımı onların zihnine işleyeceğim. Bunları yürekleri üzere yazacağım" (İbraniler 8:10).

Eğer Yasa yüreklerimize yazılıysa, yaşantımızı da şekillendirmez mi? İtaat sevginin gerçek bir işaretidir. Aynı zamanda bizim Tanrı'nın izleyicileri olduğumuzu gösterir. Kut-sal Kitap, "Tanrı'yı sevmek, O'nun buyruklarını yerine getirmektir." "O'nu tanıyorum deyip de O'nun buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır ve kendisinde gerçek sevgi yoktur" der (1.Yuhanna 5:3; 2:4). İman, Yasaya itaat etmememiz için bir özür olamaz. Sadece imanla Mesih'in lütfunu paylaşıyoruz. Ve bu lütf, O'nun Yasasına itaat etmemizi sağlar.

Kurtuluşumuza Tanrı'nın Yasasına itaat etmekle sahip olamayız. Kurtuluş Tanrı'nın armağanıdır ve biz bunu iman-la elde edebiliriz. Ama itaat imanın meyvesidir. "Mesih'in günahları kaldırmak için ortaya çıktığını ve kendisinde günah olmadığını bilirsiniz. Mesih'te yaşayan, günah işlemez. Gü-nah işleyen, O'nu ne görmüş, ne de tanımıştır" (1.Yuhanna 3:5, 6). İşte bu gerçek bir denemedir.

Mesih'te yaşadığımızda, O'nun sevgisi de bizde yaşar. Düşüncelerimiz ve duygularımız O'nun tarafından denetlenir. Davranışlarımız, Tanrı'nın bizden yapmamızı istediği şeyleri gösteren Yasa'ya uyar. "Yavrularım, kimse sizi aldat-masın. Mesih doğru olduğu gibi, doğru olanı yapan da doğru kişidir" (1.Yuhanna 3:7). Tanrı'nın İsrail halkına verdiği Kutsal Yasa bize neyin doğru olduğunu açıklamaktadır.

Tanrı'ya itaat etmemize gerek olmadığını öğreten iman, gerçek bir iman değildir. Doğru olmayan bir öğretilerdir. "İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz" (Efesliler 2:8). "Bunun gibi, tek başına eylemsiz iman da ölüdür" (Yakup 2:17). İsa dünyaya gelmeden önce kendisi hakkında şöyle söyledi: "Ey Tanrım, istemini yapmaktan zevk alırım ben, Yasan yüreğimin derin-liğindedir" (Mezmur 40:8).

İsa göklere dönmeden önce, dünyada bulunduğu sırada şöyle dedi: "Benim de Babamın buyruklarını yerine getirdi-đim ve sevgisinde kaldığım gibi..." (Yuhanna 15:10). Kutsal Kitap der ki, "O'nun buyruklarını yerine getirirsek, o zaman O'nu tanıdığımızdan emin olabiliriz." "Tanrı'da yaşıyorum diyen, Mesih'in yürüdüğu yolda yürümelidir" (1.Yuhanna 2:3, 6). "Mesih de kendi izinden gidesiniz diye uğrunuza elem çe-kerek size örnek oldu" (1.Petrus 2:21).

Sonsuz Yaşama sahip olma yolu her zaman aynıdır. Adem ve Havva günah işlemeden önce de aynıydı. Sonsuz Yaşama, Tanrı'nın Yasasına; mükemmel doğruluğa tümüyle uymakla kavuşabiliriz.

Sonsuz Yaşama başka bir yolla kavuşulamaz, zira tüm yaradılışın mutluluğu tehlikeye girer. Günah sonsuza kadar sürer. Acılar ve mutsuzluklar asla bitmez.

Günah işlemeden önce Adem, Tanrı'nın Yasasına itaat etme yoluyla doğru bir karakter geliştirebilirdi. Ancak Adem bunu başaramadı. Onun günahı yüzünden hepimiz günahkâr olduk. Günahkâr olduğumuz için de Tanrı'nın Yasasına itaat etmeye çalışarak

doğruluğa kavuşamayız. Kendimizde bize yardım edebilecek bir erdem ne yazık ki bulunmamaktadır.

Mesih bize bir kurtuluş yolu hazırladı. Yeryüzünde bizim karşılaştığımız denemelerle karşı karşıya kaldıysa da günah-sız bir yaşam sürdü. İsa bizim için öldü ve günahlarımızı kendi üzerine yükledi. Şimdi de bize kendi doğruluğunu ver-mek istiyor.

Günahkâr benliğimizi O'na verip O'nu Kurtarıcımız ola-rak kabul edebiliriz. O zaman Mesih sayesinde doğru sayıla-biliriz. Mesih'in karakteri bizimkinin yerini alır. Tanrı tara-findan sanki hiç günah işlememiş gibi kabul ediliriz.

Tüm bunların yanı sıra, Mesih yüreklerimizi de değiş-tirir. İmanımız sayesinde kalplerimizde yaşar. Kendimizi gün be gün, imanla O'na vermeliyiz. Bunu yaptığımız sürece O içimizde yaşar ve biz de O'nu memnun edeni yaparız. Ondan sonra diyebiliriz ki, "Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve uğruma kendini feda eden Tanrı Oğluna imanla sürdürüyorum" (Galatyalılar 2:20).

İsa öğrencilerine, "Çünkü konuşacak olan siz olmaya-caksınız, Babanızın Ruhü sizin aracılığınızla konuşacaktır" (Matta 10:20) dedi. Mesih bizde çalışırken biz Tanrı'ya itaat ederiz. O'nun iyi işlerini yaparız. Yaşantılarımız doğruluğun bir ürünü olan itaatkârlığı yansıtır.

Kendimizle övünmemiz veya gurur duymamız için hiçbir nedenimiz yoktur. Ümidimiz Mesih'in doğruluğundadır. Ümi-dimiz Kutsal Ruh'un bizde ve bizim aracılığımızla yaptığı iş-lerde saklıdır.

İmanın gerçek anlamını kavramamız gerekmektedir. Za-ten gerçek olduğunu bildiğimiz bir şeye inanmakla imanımızı göstermeyiz. Tanrı'nın yaşadığını biliriz. O'nun gücüne ina-nırız. O'nun sözünün gerçek olduğunu biliriz. Şeytan ve onun yandaşı diğer kötü ruhlar da bunları bilir ve inanırlar. Kutsal Kitap bize şunu söyler: "Cinler bile buna inanıyor ve titriyor-lar" (Yakup 2:19). Ancak bu iman değildir.

Tanrı'nın Sözü'ne inanıp bizden istediğini yaptığımızda, imanımız var demektir. O'na yüreklerimizi açtığımızda ve O'nun sevdiğimizde imanımızı göstermiş oluruz. İman, sevgi ile çalışır. Bizi temizler ve O'nun gibi olmamızı sağlar.

Eğer yüreklerimiz Tanrı tarafından yenilenmemişse, Ya-saya itaat edemeyiz. Ama yenilenmiş yüreklerimiz Kutsal Ya-sayı sever. Davut Peygamber şöyle dedi: "Ne kadar severim Yasanı! Derin derin

düşünürüm üzerinde bütün gün” (Mez-mur 119:97). Yasanın doğruluğu, “İsa’ya ait olarak” (Roma-lılar 8:1) yaşadığımızda bizi tamamlar.

Bazıları Tanrı’nın günahları affettiğini bilir ve O’nun ço-cuğu olmayı gerçekten çok arzular. Ancak kişiliklerinin mü-kemmel olmadığını ve hayatlarının hatalarla dolu olduğunu da fark ederler. Kutsal Ruh’un yüreklerini yenileyebileceğinden şüphe ederler.

Bu gibi kimselere şunu söylemek isterim: “Ümidinizi asla kaybetmeyin. Hatalarımız yüzünden sık sık başımızı eğip İsa’nın huzuruna ağlayarak gelmemiz gerekecektir. Ancak bu yüzden ümidimizi yitirip vazgeçmemiz gerekmez. Düşmanı-mız üstünlük sağlasa bile, Tanrı bize asla sırtını çevirmez. Bizi asla yalnız bırakmaz.”

Mesih, Tanrı’nın sağındadır. Babasından bizi affetmesini ister. İsa’nın öğrencilerinden Yuhanna şöyle yazdı: “Yavru-larım, bunları size, günah işlemeyiniz diye yazıyorum. Ama birimiz günah işlerse, adil olan İsa Mesih bizi Baba’nın önünde savunur” (1.Yuhanna 2:1).

Mesih’in şu sözlerini asla unutmamalıyız: “Baba’nın ken-disi sizi seviyor” (Yuhanna 16:27). Bizim, Kendisine geri dön-memizi ister. Kendi paklığının ve kutsallığının bizde yansı-masını ister. Eğer kendimizi O’na verirsek, bizde başladığı iyi işleri tekrar geri gelinceye dek sürdürecektir.

Büyük bir istek ile dua etmeliyiz. İmanımızı kuvvetlendirmeliyiz. Kendi gücümüze olan inancımızı yitirdikçe, bizi Kurtaranın kudretine daha da çok güvenmeliyiz. Hayatları-mıza ışık olan Mesih’e hamtlar edelim.

Mesih’e yaklaştıkça yaşamımızdaki hataları daha çok fark edeceğiz. Günahkâr benliğimizi kusursuz Kurtarıcımızla karşılaştırdıkça, bu hataları tüm açıklığıyla görmeye başlayacağız. Şeytan üzerimizdeki etkisini yitirmeye başladıkça, Tanrı’nın yaşam veren Ruhunun bizi yönlendirdiğini bileceğiz.

Eğer günahkâr olduğumuzu bilmezsek, İsa’ya derin bir sevgi besleyemeyiz. Eğer Mesih’in lütfuyla değiştiyseniz, Kurtarıcınızın kutsal kişiliğine hayranlık duyacağız. Eğer kendi günahkârlığımızı görmezsek, Mesih’in mükemmelliğini ve güzelliğini asla göremeyiz.

Kendimizde beğenilecek daha az şey buldukça, Mesih'in sonsuz kusursuzluğunu ve güzelliğini daha çok keşfedeceğiz. Ne denli günahkâr olduğumuzu görünce, affedebilecek güce sahip olan Mesih'e döneriz. Ve o zaman Mesih bize yardım edebilmek için güçle gelecektir.

İhtiyacımızı hissetmek bizi Kurtarıcımıza ve Tanrı'nın Sözü'ne döndürecektir. O'nun harika karakterini gördükçe, biz de O'nun gibi olmaya başlayacağız.

BÖLÜM 8

Mesih'te Büyümek

Tanrı'nın çocuğu olduğumuzda karakterimiz de değişir. Kutsal Kitap bu değişime “yeniden doğuş” adını verir. Çiftçi tarafından ekilen iyi tohumun büyümesi olarak da açıklanmıştır. Mesih'i sevmeyi yeni öğrenenler “yeni doğmuş bebek gibidirler” (1.Petrus 2:2). Onlar Mesih'te büyüyeceklerdir. Tarlaya ekilmiş iyi tohum gibi büyüyecek ve meyve vereceklerdir.

İşaya Peygamber Tanrı'nın çocukları hakkında şöyle der: “RAB'bin görkemini yansıtmak için, onlara 'RAB'bin diktiği doğruluk ağaçları' densin” (İşaya 61:3). Tanrı doğadan birçok örnek vererek kendisiyle ilgili gerçekleri anlamamızı sağlar.

İnsanlar ne kadar bilgili olurlarsa olsunlar, yaşayan bir şey yaratamazlar. İnsan en küçük bitkiye ya da hayvana hayat veremez. Bitkiler ve hayvanlar sadece Tanrı'nın verdiği hayat sayesinde yaşarlar. Aynı şekilde, Tanrı insanların ruh-sal yaşamını da yaratmıştır. Bir kimse ‘yeniden doğmalıdır’ (Yuhanna 3:3). Mesih'in verdiği hayatı yeniden doğmadıkça elde edemeyiz.

Tanrı, çiçeklerin açmasını ve bu çiçeklerden meyvelerin oluşmasını sağlar. O'nun gücü sayesinde meyvelerin içinde tohumlar oluşur. “Önce filizi, sonra başağı, sonunda da başa-ğı dolduran taneleri verir” (Markos 4:28).

Hoşya Peygamber İsrail halkına, “buğday gibi gelişecek, asma gibi serpilecekler” (Hoşya 14:5-7) dedi. İsa bize şunu der: “Zambakların nasıl büyüdüğüne bakın!” (Luka 12:27). Bitkiler sadece Tanrı'nın verdiği ile büyürler. Çalışmak zo-runda değildirler ve yarınları için endişe etmeleri gerekmez. Bir çocuk kendi başına büyüyemez. Bizler de, ruhsal hayatımızda endişe ederek ya da çabalayarak büyüyemeyiz.

Bitkiler ve çocuklar ihtiyaç duydukları havayı, güneş ışığı ve yiyeceği alarak büyürler. Doğanın bu bereketleri bitkilere ve hayvanlara verildiği gibi, Mesih de kendisine gü-venenlere gerekenleri verecektir.

Mesih, doğanın bereketleri ile birçok kez karşılaştırılmış-tır. O, 'sonsuz ışık'tır (İşaya 60:19). O, 'güneş ve kalkandır' (Mezmun 84:11). O, 'kuraklıktaki yağmur' (Hoşeya 14:5), 'toprağı sulayan bereketli yağmurlar' (Mezmun 72:6) gibidir. O, yaşam suyudur. 'Gökten inen ve dünyaya yaşam veren Tanrı'nın ekmeğidir' (Yuhanna 6:33).

Tanrı dünyaya harika bir armağan olarak Kendi Oğlunu verdi. Bu eşsiz armağan, yeryüzünü merhamet havası ile dol-durdu. Bu, ciğerlerimize çektiğimiz hava kadar gerçektir. Me-sih'in hayat veren bu lütfunu kabul edecek olursak, İsa Me-sih'te büyüyeceğiz.

Çiçek yüzünü güneş ışığına çevirir. Bu ışık çiçeğe güzel-liğini ve kusursuzluğunu verir. Biz de Doğruluk Güneşi olan Mesih'e dönmeliyiz. Gökerin Işığı üzerimizde parlayacak ve kişiliklerimiz O'nunki gibi olmaya başlayacaktır.

İsa bize şunu öğretir: "Bende kalın, ben de sizde kalayım. Çubuk asmada kalmazsa kendiliğinden meyve veremez. Bu-nun gibi, siz de bende kalmazsanız meyve veremezsiniz... bensiz hiçbir şey yapamazsınız" (Yuhanna 15:4-5). Dallar bü-yüme için nasıl asmaya gereksinim duyarlarsa, biz de kutsal bir yaşam sürmek için Mesih'e gereksinim duyarız. O'nsuz bir hayatımız olamaz. O'nsuz, kutsallıkta ve lütufta büyü-mek, gūnahtan uzaklaşmak için gücümüz olmaz. O'nda yaşa-dığımızda büyür, meyve verebiliriz. Nehir kıyısına dikilmiş bir ağaç gibi oluruz.

Bazıları için bir bölümünü tek başlarına yapmaları ge-rektiğini düşünürler. Günahlarının bağışı için Mesih'e güve-nirler, sonra da kendi güçleri ile doğru bir hayat yaşamaya çalışırlar. Tabii ki başarılı olamazlar. İsa, "Bensiz hiçbir şey yapamazsınız" der.

Lütufta, sevinçte büyümemiz Mesih'teki yaşantımıza bağlıdır. Gün be gün O'nunla hayatımızı paylaşarak lütufta büyürüz. O imanımızı yarattığı gibi, onu mükemmelleştirir de.

Mesih ilk ve son olmalıdır. O hayatımızın başlangıcında, sonunda ve attığımız her adımda bizimledir. Davut Peygam-ber, "Sürekli RAB'be bakarım, Hiç sarsılmam, o benim sa-ğımda durduğu için" diye yazmıştır (Mezmun 16:8).

'Mesih'te nasıl yaşamalıyım' diye soruyor musunuz? Me-sih'te, O'na ilk geldiğiniz anki gibi yaşayın. "O halde Rab Mesih İsa'yı nasıl

kabul ettinizse, öylece O'nda yaşayın" (Ko-loseliler 2:6). "Benim doğru adamım, imanla yaşayacaktır" (İbraniler 10:38). Tamamıyla Tanrı'ya ait olmak ve O'na hiz-met etmek üzere geldiniz. Mesih'i Kurtarıcımız olarak kabul ettiniz. Kendi başınıza günahlarınızdan kurtulup yüreğinizi değiştirmediniz. Kendinizi Tanrı'ya vererek, Mesih'in saye-sinde O'nun her şeyi sizin için yaptığına inandınız.

İman sayesinde Mesih'e ait oldunuz. İmanla, vererek ve alarak O'nda büyümelisiniz. Kalbinizi, aklınızı, işinizi, her şeyinizi Ona verin. Sizden istediği her şeyi yaparak O'na itaat edin. Yüceltilmiş olan Mesih'i kalbinizde yaşaması için çağırın. O'nu, sonsuza dek güç kaynağınız, doğruluğunuz ve yar-dımcınız olarak kabullenin. O size itaat etme gücü verecektir.

Sabahleyin ilk işiniz kendinizi tümüyle Tanrı'ya adanmak olsun. Şöyle dua edin: "Ya Rab, tamamıyla senin olmak isti-yorum. Tüm planlarımı senin önüne getiririm. Bugün beni hizmetinde kullan. Benimle ol ve her işimin senin dileğin doğ-rultusunda gerçekleşmesini sağla."

Her sabah o gün için kendinizi Tanrı'ya adayın. Plan-larınızı O'nunla paylaşın. Bu planlar O'nun isteğiyse ger-çekleştirin, değilse bir tarafa bırakın. Böylelikle gün be gün yaşamınızı Tanrı'nın ellerine teslim etmiş olursunuz. Haya-tınız gün geçtikçe Mesih'inki gibi olmaya başlayacaktır.

Mesih'teki bir yaşam gayet dinlendiricidir. Barış ve gü-ven dolu bir hayattır. Ümidiniz kendinizde değil, Mesih'tedir. Zayıflıklarınız O'nun gücü ile birleşir. Anlama kıtlığınız O'nun öğretisi ile zenginleşir. Kendinize bakmaktan, duygularınızı düşünmekten vazgeçmelisiniz. O'nun sevgisini ve mükemmel kişiliğinin güzelliğini düşünmelisiniz.

Mesih'in kendisini nasıl alçaltıp başkaları için nasıl yaşa-dığını düşünün. O'nun paklığını, kutsallığını ve harika sevgi-sini aklınızdan çıkarmayın. O'nun yolundan giderseniz O'nun gibi olmak üzere değişirsiniz. O'nu sevip, güvendiğinizde O'nun gibi olacaksınız.

İsa, "Bende kalın" dedi. Bu, O'nda dinlenmek ve O'na dayanmak anlamına gelir. Bizi davet ediyor: "Bana gelin... ve ben size huzur veririm" (Matta 11:28). Davut Peygamber aynı konuda yazmıştır: "RAB'bin önünde sakin dur, sabırla bekle" (Mezmun 37:7). İşaya, 30.

bölüm 15. ayette Tanrı'nın davetini dile getirmiştir: “Bana dönüp huzur bulun, kurtulur-sunuz. Kaygılanmayın, bana güvenin, güçlü olursunuz...”

Tanrı'nın bahsettiği huzur, tüm işleri bir tarafa bırakmamız anlamına gelmez. Kurtarıcımızın vaat ettiği huzur, işe çağrı ile aynıdır. “Boyunduruğumu takının... böylece canları-nız huzur bulur” (Matta 11:29). Mesih'te en çok huzur bulan, O'nun için en çok çalışan olacaktır.

Şeytan dünyasal zevkleri, üzüntü ve endişeleri, düşünce-lerimizi Tanrı'dan uzaklaştırmak için kullanır. Başkalarının ve bizim hatalarımızı, zayıflıklarımızı kullanarak aklımızı çel-meye çalışır. Şeytan'ın aklımızı bu tür düşüncelerle çelmesine izin vermemeliyiz. Şeytan, Tanrı için yaşamayı arzulayan bir-çoklarını kendi hataları hakkında düşünmeye yöneltir. Böy-lece onlar Mesih'ten ayrı düşmüş ve Şeytan'a zafer kazandırmışlardır.

Kurtuluşa layık olmadığımız düşünce ve endişelerini yaşamamızın odak noktası yapmamalıyız. Kendimizi düşündü-ğümüz takdirde Tanrı'dan uzaklaşırız. Bunun yerine, kendi-mizi Tanrı'ya vermeli ve Mesih hakkında düşünüp konuşma-lıyız.

Korkularımızı bir tarafa bırakıp Tanrı'ya inanmalıyız. Elçi Pavlus'un sözlerini tekrarlamalıyız: “Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende ya-şıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve uğ-ruma kendini feda eden Tanrı Oğluna imanla sürdürüyorum” (Galatyalılar 2:20).

Tanrı kendisinde dinlenmemizi ister. O'na teslim ettikle-rimizi korur. Eğer kendimizi O'nun ellerine bırakırsak, O'nun sevgisi aracılığıyla benliğimizle olan savaşımlardan galip çıkarız.

Mesih insan bedenini aldığı anda, insanlarla arasında bir sevgi bağı kurdu. Bu bağ, sadece bizim yapacağımız seçim ile bozulabilir. Şeytan her zaman Mesih'le olan bu bağımızı boz-mamız için çabalar. Dikkatli olmalıyız ve başka bir efendi seç-memize neden olabilecek hiçbir şey yapmamamız için dua et-meliyiz. Bunu yapmada daima özgürüz.

Gözlerimizi Mesih'ten ayırmayalım, O bizi asla bırakma-yacaktır. İsa'ya baktığımız sürece güvencedeyiz. Hiçbir şey bizi O'nun ellerinden alamaz. Her zaman O'na bakmalıyız, çünkü “O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz” (2. Korint-liler 3:18).

İlk öğrenciler gözlerini Mesih'ten ayırmadıkları sürece O'nun gibi oldular. O'nun sözlerini işittiklerinde, O'na ihtiyaç duydular. O'nu arayıp buldular ve O'nu takip ettiler. Kırdaki kentte O'nunla birlikteydiler. Birlikte masaya oturdular, bir-likte dua ettiler. O'nun öğrencileriydiler ve her gün kutsal gerçek hakkında verdiği dersleri dinlediler. Hizmetkârların efendilerine baktıkları gibi görevlerini öğrenmek üzere O'na baktılar.

Mesih'in öğrencileri 'bizim gibi ihtirasları olan' insanlardı (Yakup 5:17). Günahla aynı savaşı verdiler. Kutsal hayatı yaşamak için aynı lütfâ ihtiyaçları vardı.

Çok sevilen elçi Yuhanna Mesih'e en çok benzeyendi. Ancak doğal olarak sevilen bir kişiliği yoktu. Önceleri gözü pekti ve onur düşkünüydü. Pek fazla düşünmeden aceleyle hareket eder ve kolayca öfkelenirdi. Kutsal Olan'ın karakterine baktığında hatalarını gördü ve kendisini aciz hissetti.

Yuhanna, İsa'nın gücünü şefkatini ve sevgisini gördü. İsa'nın Kral olmasına rağmen alçakgönüllü olduğunu fark etti. Gün geçtikçe Efendisine daha çok sevgi besleyip kendini inkar etti. Huysuzluğunu Mesih'in gücüne teslim etti ve Kutsal Ruh onun yüreğini değiştirdi. Mesih'in sevgisindeki güç, Yuhanna'da yeni bir karakter yarattı.

Mesih'le birleştiğimizde değişime uğrayacağımızdan emin oluruz. Mesih bizde yaşadığında tüm doğamız değişir. O'nun Ruh'u, sevgisi yüreklerimizi alçakgönüllü kılar, düşünceleri-mizi değiştirir ve Tanrı'ya olan arzumuzu artırır.

İsa göklere döndükten sonra bile izleyicileri O'nun varlığını, sevgisini ve nurunu hissetmeye devam ettiler. Kurtarıcı İsa onlarla birlikte yürüdü, konuştu ve dua etti. Ümit ve huzur verici sözler söyledi. Barış mesajı dudaklarından dökülürken göklere alındı. Meleklerle dolu bulutlar O'nu karşıladığında şunu dedi: "İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim" (Matta 28:20).

İsa, insan bedeninde göklere alındı. Öğrencileri, Kurtarıcıları ve Arkadaşları olan Mesih'in Tanrı'nın huzurunda olduğunu biliyorlardı. İsa onları seviyordu ve hâlâ onlarla bir-likteydi. Tanrı'ya delinmiş ellerini ve ayaklarını gösteriyordu. Kurtardığı kişiler için ödediği bedeli Babasına hatırlatıyordu. Öğrencileri, İsa'nın kendileri için bir yer

hazırlamak üzere göklere gittiğini biliyorlardı. O'nun tekrar gelip kendilerini alacağını biliyorlardı.

İsa göğe yükseldikten sonra öğrencileri bir araya geldiler. İsa'nın adında Baba'ya dua etmek için sabırsızlanıyorlardı. Başlarını eğip İsa'nın vaatlerini tekrarlayarak dua ettiler. "Benim adımla Baba'dan ne dilerseniz, onu size verecektir. Şimdiye dek benim adımla bir şey dilemediniz. Dileyin, ala-caksınız. Öyle ki, sevinciniz tamamlansın" (Yuhanna 16:23-24).

İmanla Tanrı'ya ulaştılar; çünkü "Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir" (Romalılar 8:34).

Pentikost gününde *Teselli Edici* onlara geldi. Mesih, Kut-sal Ruh'un onlarla birlikte olacağına dair söz vermişti: "...be-nim gidişim yararınızdır. Gitmezsem, Yardımcı size gelmez. Ama gidersem, O'nun size gönderirim" (Yuhanna 16:7).

Mesih, Kutsal Ruh aracılığıyla çocuklarının yüreklerinde daima yaşayacaktır. Onlarla birlikte olduğundan daha da yakın olacaktır. Mesih'i yüreklerinde taşıyan kişiler O'nun sev-gisini, ışığını, kudretini yansıtacaklardır. Öğrencilerini gören-ler "şaşılar ve onların İsa'yla birlikte bulduklarını fark ettiler" (Elçilerin İşleri 4:13).

Mesih, öğrencileri için yaptıklarının tümünü bugün de çocukları için yapmak istemektedir. Öğrencileri çevresine toplandığında, İsa ettiği son duada şöyle dedi: "Yalnız onlar için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum" (Yuhanna 17:20).

İsa bizim için dua etti ve Babasıyla bir olduğu gibi biz-lerin de kendisi ile bir olmamızı istedi. Ne harika bir şey bu! Kurtarıcının kendisi şöyle söyledi; "Oğul, ...kendiliğinden bir şey yapamaz" (Yuhanna 5:19). "...bende yaşayan Baba kendi işlerini yapıyor" (Yuhanna 14:10).

Eğer İsa yüreklerimizde yaşıyorsa, bizim "kendisini hoş-nut eden şeyi hem istememiz hem de yapmamız" (Filipililer 2:13) için bizde etkin olacaktır. O, bu konuda bize yardımcı olacaktır. O'nun gibi çalışmalı ve Kutsal Ruh'unun bizde işle-diğini göstermeliyiz. O'nun sevdiğimiz ve O'nda yaşadığımız zaman, "bedenin başı olan Mesih'e doğru her yönden büyüye-ceğiz" (Efesliler 4:15).

BÖLÜM 9

Vererek Yaşamak

Evrenin tüm ışığı, yaşamı ve sevinci Tanrı'dan gelmek-tedir. O'nun bereketleri tıpkı güneşten saçılan ışınlar gibidir. Kaynaktan fışkıran sular gibi, bereketleri tüm yaratıklarına akar. Tanrı'nın yaşamı insanların yüreklerinde olduğu süre-ce, sevgisi ve bereketleri onlardan diğerlerine de akacaktır.

Kurtarıcımızın sevinci düşenleri kurtarmaktır. Kendisini kurtarmaya çabalamaktansa çarmıhta utancı yaşadı ve orada öldü. Melekler bizim mutluluğumuz için çabalarlar. Bu onlara sevinç verir. Bencil kimseler hastalara, yoksullara ve günah-kârlara yardımcı olmak üzere kendilerini alçaltmak istemez-ler. Bu, günahsız meleklerin işidir. Mesih'in bencil olmayan sevgisi gökleri doldurur ve orada olanlara mutluluk verir. Me-sih'in izleyicileri bu sevgiye sahip olacaklardır ve yaptıkları her işte onlara yol gösterecektir.

Mesih'in sevgisinin yüreklerimizdeki iyi etkisi gizli ka-lamaz. Karşılaştığımız herkes O'nun kutsal gücünü hissede-cektir. Yüreklerimizdeki Mesih'in Ruhu, çölde akan pınar gibi-dir. Ondan içen herkese yeni yaşam vermek üzere akmaktadır.

İsa'ya duyduğumuz sevgi, O'nun herkese bereket vermek için çalıştığı gibi bizi de çalışmaya yöneltecektir. O'nun sev-gisi nazik ve sevecen olmamızı sağlar. Böylece, O'nun yar-dımcıları olarak, bize verilmiş olan bereketleri başkalarına iletebiliriz.

Kurtarıcının bu dünyadaki yaşamı hiç de kolay değildi. Kaybolmuş olanları kurtarmaya çalışmaktan hiç yorulmadı. Doğumundan ölümüne kadar bencil olmayan özverili bir ha-yat sürdü. Yoğun işlerden ve uzun yolculuklardan kaçınmadı. İnsanoğlu'nun, "Hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve ca-nını birçokları uğruna fide olarak vermeye" geldiğini söyledi (Matta 20:28). Yaşamının amacı buydu. Bunun dışında kalan-lar fazla önemli değildi. Tanrı'nın isteğini yerine getirmek ve Tanrı'nın işini sonuca ulaştırmak O'nun için yemek içmekten farksızdı. Yaptığı işlerde benliğinin izi yoktu.

Eğer Mesih'in ltfunu kabul edersek, biz de başkalarına yardım etmek isteriz. Mesih'in uğruna öldüğü insanların l-tuf armağanına kavuşmaları için her Şeyi vermeye razı olu-ruz. Dünyayı daha iyi bir duruma getirebilmek için yaşamla-rımızda elimizden gelen her Şeyi yaparız. Gerçekten Tanrı'yı seven bir kişiide bu istek olacaktır.

Mesih'e gelir gelmez O'nu başkalarıyla paylaşmak için istek duyarız. İsa'yla olan değerli dostluğumuzun herkes ta-rafından bilinmesini arzularız. Bizi kurtaran ve temiz kılan gerçek, kalplerimizde saklı kalamaz. Mesih'in doğruluğunu kuşanmişken insanlara O'ndan bahsetmekten vazgeçemeyiz. O'nun Ruh'unun sevinciyle dolduğumuz zaman bunu paylaş-mak isteriz. Anlatacak harika bir Şeyimiz vardır; çünkü Rab-bin iyi olduğunu biliriz.

İsa, Filipus'u öğrencilerinden biri olmak için çağırdığında Filipus koşarak arkadaşını getirip İsa'yı görmesini istedi. Kurtarıcıyı bulduğumuzda biz de Filipus gibi olacağız. Baş-kalarımı Mesih'le tanıştırmak ve O'nun güzelliğini göstermek için davet edeceğiz. Onlara cennetin sevincinden söz edeceğiz. İsa'nın attığı adımlarda yürümek için arzu duyacağız. Etra-fımızdakilerin, "dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu"nu (Yuhanna 1:29) tanımalarını isteyeceğiz.

Başkaları için bereket olmaya çalıştığımızda biz de be-reket alacağız. Tanrı, kendi iyiliğimiz için, bizim kurtuluş pla-nında görev almamızı istiyor. Bize, O'na benzeyebilme hakkı veriyor. İşte o zaman O'nun yardımcıları olarak aldığımız be-reketleri diğerlerine aktarabileceğiz. O'nunla birlikte alış-mak, Tanrı'nın bize verebileceği en büyük sevinç ve en büyük onurdur. Bu sevgi içinde alışanlar, Yaradan'a en çok yakla-şanlardır.

Tanrı, sevgi ve mit mesajı vermek üzere göklerdeki me-leklerini grevlendirebilirdi. Başka yolları kullanabilirdi, ama sonsuz sevgisi ile bizleri yardımcıları olarak seti. Mesih ve meleklerle birlikte çalışabilir ve onların bereketleriyle coşku-larını paylaşabiliriz. Bencil olma duygusundan uzak olan bu işler aracılığıyla sevinebiliriz.

O'nunla acı çektiğimizde Mesih'in merhametine erişiriz. Başkalarına her yardım edişimizde, O'nun işini yapmaya da-ha istekli olur ve Kurtarıcımıza daha da yakınlaşırız. "O'nun yoksulluğuyla siz zengin olasınız diye, zengin olduğu halde sizin uğrunuza yoksul

oldu” (2.Korintliler 8:9). Uğrunda ya-ratıldığımız işi yaptığımızda, hayat gerçekten daha çok bere-ketle dolar.

Mesih için çalıştığımızda ve insanların O’nu tanımmasına yardımcı olduğumuzda, Mesih’i daha da iyi tanımak arzusu duyacağız. Doğruluğa açlık duyup, Tanrı’dan yardım dileyece-ğiz. Kurtuluş hakkında öğrendikçe, imanımız daha da güç-lenecek. Sorunlar ve zorluklar Kutsal Kitabımızı daha çok okuyup dua etmemize yol açacaktır. Lütufta ve Mesih’i anla-mada olgunlaşacak ve O’nun işini daha iyi yapabilecek du-ruma geleceğiz.

Başkalarına bencil olmadan yaptığımız işler, bize Me-sih’inkine benzer huzur ve mutluluk sağlayan bir kişilik ka-zandıracaktır. İçimizde daha da çok yardım etmek için arzu uyandıracaktır. Hayatlarımızda bencilliğe ve tembelliğe yer kalmayacaktır.

Eğer Mesih’ten gelen lütfu kullanacak olursak, Tanrı’nın hizmetinde güçleniriz. İmanımız kuvvetlenir ve eskisinden daha büyük güçle dua ederiz. Gerçeği tüm açıklığı ile gö-rebiliriz. Tanrı’nın Ruhu yüreklerimizde çalışır ve biz O’nun kutsal dokunuşuna yanıt veririz. Başkalarının iyiliği için fe-dakar bir şekilde kendilerini adayanlar, Tanrı’nın kurtuluş tasarısı için çabalıyor demektir.

Lütufta ilerlemenin tek yolu, Mesih’in bizden istediğini yapmaktan geçer. Başkalarına elimizden geldiğince yardım etmeliyiz. Bu ruhsal bir idmandır. Bedenlerini çalıştıranlar kuvvetlenirler. Eğer imanlı yaşamımızı kuvvetlendirmek isti-yorsak, çalışmamız gerekmektedir. Eğer Tanrı’dan bereketler alıyor ve hiçbir şey yapmıyorsak, iman hayatımız sağlıklı ve kuvvetli olamaz.

Vermeden almak, çalışmadan sadece yemekle yaşamaya benzer. Ellerini ayaklarını kullanmayan kimse çok geçmeden hareket gücünü yitirmeye başlar. Tanrı’nın kendisine verdiği güçleri kullanmayan bir imanlı da Mesih’te büyüyemez. Sahip olduğu gücü bile kaybeder.

Mesih, insanları kurtarmak için kilisesini kullanır. Kili-senin görevi, İsa’nın müjdesini ve sevgisini dünyaya yaymak-tır. Bunu yapmak tüm imanlıların görevidir. Herkes yapabil-diğince bu görevi yerine getirmelidir. Tanrı’nın sevgisi bize gösterildiği için, O’nu tanımayanlara bunu aktarmak bizim sorumluluğumuzdadır. Tanrı bize ışık verdi ama bu ışık sa-dece bizim için değildir. Bize düşen görev, bu ışığı diğerlerine de yansıtmaaktır.

Tanrı'nın izleyicileri görevlerinin bilincinde olsalardı bu-gün diğer ÷lkelerde İsa'nın müjdesini aktaran bir kişi yerine bin kişi olurdu. Eğer oralara gidemiyorsak, bu iş için dua edebilir veya maddi yardımda bulunarak sevgimizi gösterebiliriz. Hıristiyan ÷lkelerde bile yapılacak bir sürü iş var.

Mesih için yapılacak işlerin hepsi uzak ÷lkelerde yapılmamaktadır. Görevimiz belki de bulunduğumuz yerdedir. Ev-de, kilisede, mahallemizde Mesih için çalışabiliriz. İşyerinde, arkadaşlarımız arasında Mesih'i paylaşabiliriz.

Kurtarıcımız, yeryüzündeki hayatının büyük bir bölümünü Nasıra'daki marangoz dükkanında çalışarak geçirdi. O, kendisinin Tanrı'nın Oğlu olduğunu bilmeyen komşuları arasında yürürken, onlarla konuşurken melekler O'nunla bir-likteydi. İsa hastaları iyileştirirken de, marangoz dükkanında çalışırken de Baba'sının işini imanla yapmaktaydı. Celile gö-lünün dalgalarını dindirmek kadar marangozluk yapmak da O'nun işiydi. Bizler de üzerimize düşenleri yaparken, İsa'yla birlikte çalışabiliriz. Nerede olursak olalım, İsa'yla birlikte yürüyebiliriz.

Elçi Pavlus şöyle yazdı: "Kardeşler, herkes ne durumda çağrıldıysa, Tanrı önünde o durumda kalsın" (1.Korintliler 7:24). Günlük işlerimizi Tanrı'ya yücelik verecek şekilde yapabiliriz. Eğer gerçekten Tanrı'nın izleyicileriysek, yaptığımız her şeyde imanımızı ve Mesih'in Ruhunu gösterebiliriz.

Bir işyerinde çalışan bir kimse Mesih'i diğerlerine gösterebilir, gün be gün Celile tepelerinde yürümüş olan Mesih'in izinden gidebilir. Her Hıristiyan işini öyle yapmalıdır ki, çev-resindekiler Mesih'i onlarda görüp Kurtarıcıya yücelik vere-bilsinler.

Birçokları Mesih'e hizmet etmekten kaçınırlar. Çünkü başkaları kendilerinden daha hazırlıklıdırlar. Bazıları ise sa-dece o konuda eğitim görmüş kimselerin Tanrı'ya hizmet etmesi gerektiğini düşünürler. İşi ve ödölü paylaşmaya çağrılmadıklarını sanırlar. Ancak bu, İsa'nın anlattığı benzetmede böyle geçmez. İsa, bir evin efendisinin tüm hizmetkârlarını çağırıp, herkese nasıl uygun bir iş verdiğini anlatmıştı.

Günlük işlerimizi alçakgönüllülikle ve sevecen bir yü-rekle, "insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan" yapabiliriz

(Koloseliler 3:23). Eğer Tanrı'nın sevgisi yüreklerimiz-deyse, bu hayatlarımıza da yansıyacaktır. Mesih'in tatlı sevgi-si çevremizdekileri de etkileyip onları bereketleyecektir.

Tanrı'ya hizmet etmek için özel bir anın gelmesini beklememeliyiz. Daha büyük bir hizmet yapabileceğimiz zamana dek beklememiz gerekmez. Başkalarının hakkımızda ne düşünebileceği konusunda kaygı çekmemeliyiz. Günlük yaşantımız, imanımızın temizliğini ve içtenliğini yansıtmalıdır. Eğer insanlar onlara yardım etmek istediğimizi görürlerse, yaptıklarımız boşa gitmemiş demektir.

İsa'nın en alçakgönüllü, en yoksul izleyicileri bile diğerlerine bereket olabilir. Başkalarına yardımcı olduklarının farkında bile olmayabilirler. Ancak hayatları ileri doğru yuvarlanarak gittikçe büyüyen bereket dalgaları yaratabilir. Gök-lere alındıkları güne kadar yaptıkları iyiliklerin farkında bile olmayabilirler.

Tanrı insanların başarı konusunda kaygı çekmelerini istemez. Harika bir iş yaptıklarını bilmek ya da hissetmek zorunda değildirler. Tanrı'nın verdiği işleri sessizce ve imanla yerine getirdikleri takdirde hayatlarını boşa harcamış olmazlar.

Tanrı için çalışanlar gün geçtikçe Mesih gibi olurlar. Çünkü O'nunla omuz omuza çalışırlar. Aynı zamanda gökte gerçekleşecek daha büyük işler ve sevinç için hazırlanmış olurlar.

BÖLÜM 10

Tanrı Bilgisi

Tanrı bizi Kendine yaklaştırıp düşüncelerini bizle paylaş-tıkça Kendisini çeşitli yollarla tanıtmaya çalışır. Doğa dur-madan duygularımıza hitap eder. Tanrı'ya döndüğümüzde yarattığı şeylerde O'nun sevgisini ve yüceliğini görürüz. Eğer kulak verirsek, Tanrı'nın doğa aracılığıyla öğrettiklerini du-yup anlayabiliriz.

Yemyeşil çayırlar, ulu ağaçlar ve çiçeklerle bezenmiş bit-kiler bizleri Tanrı'yı tanımaya davet eder. Bulutlar ve gök-lerin güzelliği Tanrı'nın yüceliğini gösterir. Yağan yağmur, akan ırmaklar, düşüncelerimizi tüm bunları yaratmış Olan'a yönelir.

Kurtarıcımız, doğa aracılığıyla bize önemli dersler verir. Ağaçlar, kuşlar ve çiçekler bize Tanrı'nın sözlerini anımsa-tırlar. Dağlar, tepeler, göller ve gökler O'nun öğrettiği gerçeği anımsamamıza yardımcı olurlar. İştayken bile O'nun öğret-tiklerini düşünürüz.

Tanrı yarattığı şeylerden zevk almamızı ister. Dünyasal evimizin güzelliğinden, sadeliğinden hoşlanmamızı diler. Tan-rı güzel şeyleri sever ama en çok sevdiği şey iyi bir karakterdir. Tıpkı çiçekler gibi saf ve temiz bir şekilde büyümemizi ister.

Eğer dinleyecek olursak Tanrı'nın yarattıkları bize güven ve itaat konularında değerli bilgiler sunar. Yıllar geçtikçe, yıl-dızlar gökyüzündeki rotası çizilmemiş yolculuklarında Tan-rı'nın koyduğu kurallara göre hareket ederler. Maddenin en küçük parçası da aynı kanunları izler.

Tanrı yarattığı her şey ile tek tek ilgilenir ve ihtiyaçlarını karşılar. Uzay boşluğunda sayısız gezegenleri bir arada tutan Tanrı'dır. Aynı zamanda en küçük kuşun bile korkusuzca şa-kımasını sağlamakla da ilgilenir.

Göksel Babamız hepimizle şefkatle ilgilenir. Biz işe gider-ken bizi görür ve dua ettiğimizde bizi iştir. Akşamları yatağa uzandığımızda, sabahları uyandığımızda bizi görür. Zengin adamın

köşkündeki ziyafeti bilir. Fakir adam çocuklarını ma-sanın etrafına topladığında onları izler. Tanrı tüm gözyaşla-rını ve gülüşleri görür.

Tanrı'nın bu ilgisine inanırsak kaygı çekmemize gerek kalmaz. Hayatımız şimdi olduğu kadar üzüntülerle dolu ol-maz. Büyük, küçük her şey Tanrı'nın güvenli ellerine emanet edilebilir. O, bu sıkıntılarımızın üstesinden gelecek kadar güçlüdür. Biz kaygılarımızdan arınmış, huzurlu bir hayat sür-dürebiliriz.

Duygularımız bu dünyanın güzelliklerinin tadını çıkar-maktadır. Günah ya da ölüm üzüntüsü olmayan gelecek dün-yayı düşünün! Hayal edebileceğimizin ötesinde bir güzellik-teki o Evi aklınıza bir getirin!

Tanrı'nın doğaya verdiği armağanlar sayesinde O'nun yüceliğinin ancak küçük bir bölümünü görebiliriz. Kutsal Ki-tap, "Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmemiş, hiçbir kulak işitmemiş, hiçbir insan yüreği kavramamıştır" der (1.Korintliler 2:9).

Doğanın güzelliği hakkında bir sürü şiir yazıldı bugüne kadar; ama onun tadını gerçekten çıkaranlar Hıristiyanlardır. İmanlı bir kişi, her bir çiçekte, ağaçta Babasının işlerini gör-mektedir. Dağlara, nehirlere ve denizlere Tanrı'nın insanlığa duyduğu sevginin bir kanıtı olarak bakarlar.

Tanrı, yaşantımızı yönlendirirken Kutsal Ruh aracılığıyla bizimle konuşur. Eğer zihnimizi açık tutacak olursak, günlük hayatımızdaki olaylardan değerli dersler çıkarabiliriz. Davut Peygamber, Tanrı'nın kendisine ışık tuttuğu yolları düşün-müştü. Şöyle yazdı: "Yeryüzü RAB'bin sarsılmaz sevgisi ile doludur" (Mezmun 33:5). "Akli olan bunları göz önünde tutsun, RAB'bin sarsılmaz sevgisine önem versin" (Mezmun 107:43).

Tanrı bize Sözü olan Kutsal Kitap aracılığıyla seslenir. Bu kitapta Tanrı Kendi karakterini ve insanlara karşı nasıl davrandığını gösterir. Kurtuluş planını açıklar. Kutsal Kitap uzun süre önce yaşamış önemli insanlardan da bahseder. Bu adamların her biri "aynı bizim gibi bir insandı" (Yakup 5:17). Yaşadıkları zorlukları anlayabiliriz. Bizim de başımıza geldiği gibi onlar da ümitsizliğe düştüler, günah işlediler ancak Tan-rı'nın lütfu sayesinde tüm bunların üstesinden gelmeyi başa-rabildiler. Bu kimselere baktığımızda Kurtarıcımız gibi olma yolunda daha da cesaret kazanıyoruz. Tanrı'nın onları zor-luklardan nasıl

kurtardığını, onlara verdiği sevinci ve sevgiyi Kutsal Kitap'ta okuyabiliriz. Tanrı'nın lütfu sayesinde büyük işler yapabildiler. Onların yaptığı gibi Tanrı'yla birlikte yürü-meyi arzularız.

İsa Eski Antlaşma hakkında şöyle dedi: “Bana tanıklık eden bu yazılardır” (Yuhanna 5:39). Bu tanıklık Yeni Antlaş-ma'da daha da belirgindir. Kutsal Yazılar sonsuz yaşam ümi-dimizin merkezi olan Kurtarıcımızdan bahseder. Tüm Kutsal Kitap, Mesih hakkındadır. Kutsal Kitap'ın ilk bölümlerinde Mesih'i Yaradan olarak tanıyoruz. “... var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı” (Yuhanna 1:3). İncil'in Esinleme bölümü şu-nu vaat eder: “tez geliyorum” (Esinleme 22:20). Kutsal Ki-tap'ı okuduğumuzda O'nun işlerini öğreniyoruz ve O'nun se-sini dinliyoruz. Eğer Kurtarıcımızı tanımak istersek, Kutsal Kitap'ı çalışmalıyız.

Yüreklerimizi Tanrı'nın Sözü ile doldurmalıyız. O'nun Sözü susamışlar için su kaynağı ve açlara göklerden gelen ekmek gibidir. İsa, “Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlu-nun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz” dedi ve bunu şöyle açıkladı: “Size söylediğim sözler ruhtur, yaşam-dır” (Yuhanna 6:53, 63). Bedenlerimiz, yediğimiz içtiğimiz şeyler sayesinde varlığını sürdürür. Ruhsal yaşantımızda da aynı şey geçerlidir. İyi düşünceler bize ruhsal kuvvet sağlar.

Göklerdeki melekler Mesih'in günahkârların bedelini öde-mek için neden ölmeyi seçtiğini anlamak isterler. Kurtulmuş olanların söyleyeceği ilahiler Tanrı'nın armağan ettiği Oğlu hakkında olacaktır. Onlar bu ilahiye sonsuzluklar boyunca söyleyeceklerdir. Bu konu hakkında dikkatlice düşünüp taşın-mamız doğru olmaz mı? İsa'nın sonsuz merhameti, sevgisi ve kurban oluşu düşünülmesi gereken derin konulardır. Kurta-ricımızın karakterini ve göklerde bizim için yaptıklarını dü-şünmeliyiz. O'nun halkını günah-tan kurtarmak üzere dünya-ya geldiğini aklımızdan çıkarmamalıyız.

Bu göksel şeyleri düşündüğümüzde, imanımız ve sevgi-miz kuvvetlenecektir. Dualarımız Tanrı'yı memnun edecek-tir, çünkü dualarımız gün geçtikçe daha da iman ve sevgi ile dolacaktır. Daha anlayışlı bir şekilde İsa'ya daha çok güve-nerek dua edebileceğiz. Her gün O'nun aracılığıyla Tanrı'ya gelip kurtulan kişileri göreceğiz.

Kusursuz Kurtarıcımızı düşünürken değişme isteyeceğiz. O'nun olduğu gibi pak olmaya susayacağız. O'nu düşündükçe başkalarına O'ndan daha çok söz etmeyi arzulayacağız. O'nun nasıl biri olduğunu dünyaya ilan etme isteyeceğiz.

Kutsal Kitap sadece iyi eğitim görmüşler için değil, her-kes için yazılmıştır. Nasıl kurtulacağımız hakkındaki gerçek-ler gayet açık bir dille anlatılmıştır. Tanrı'nın açıkça göster-diği yol yerine, kendi kararlarını izleyenler haricinde hiç kim-se bu yolda kaybolamaz.

Kutsal Kitap'ın öğretileri hakkında herhangi birinin söz-lerini dinlememeliyiz. Tanrı'nın Sözü'nü kendimiz çalışma-lıyız. Eğer başkalarının bizim için düşünmelerine izin verecek olursak yanılabiliriz. Kutsal şeyler hakkında kendimiz düşü-necek olursak zihinlerimiz de güçlenecektir. Tanrı Sözü'nün derin anlamını kavrayabiliriz. Kutsal Kitap'ı karşılaştırmalı olarak çalışmak anlayışımızı da derinleştirir.

Hiçbir şey insan zekasını Kutsal Kitap çalışması kadar geliştiremez. Eğer Tanrı'nın Sözü gerektiği gibi çalışılacak olursa kişinin zekası ve karakteri de gelişir. Kutsal Kitap çalışması insanın hayatında bir amaç kazanmasına yardımcı olur.

Kutsal Kitap'ı dikkat etmeden okumak pek bir yarar sağ-lamaz. Güzelliğini görmeden, derin anlamını kavrayamadan tüm kitabı baştan sona okuyabiliriz. En iyisi bir bölümü an-layınca kadar okumaktır. Bu tür bir çalışma gerçek amacı kavrayamadan bir sürü sayfayı okumaktan daha iyidir.

Kutsal Kitap'ı daima yanımızda taşımalyız. Okumalı ve yazılanları aklımızda tutmalyız. Bir bölümü okuduğumuzda, bunu yürürken bile düşünebilir ve zihnimize yerleştirebiliriz.

Dikkatlice çalışıp dua ettiğimizde Kutsal Kitap'ı an-laya-biliriz. Kitabın bazı bölümleri herkesin anlayabileceği kadar sade bir dille yazılmıştır. Ancak bazı kısımlarını derinlemesi-ne çalışmak ve ayetleri birbirleriyle karşılaştırmak gerekir.

Kutsal Kitap'ı çalışırken dua edecek olursak ödülümüz büyük olur. Madenci toprağı kazıp altın bulur. Aynı şekilde Tanrı'nın Sözü'nü araştıran bir kimse de dikkatsiz bir okuyu-cunun gözünden kaçan gizlenmiş hazineyi bulacaktır. Yürek-te tutulan Tanrı'nın Sözü tertemiz akan kaynak suyu gibidir.

Kutsal Kitap'ı çalışırken dua etmeliyiz. Kitabı açmadan önce Kutsal Ruh'un zihinlerimizi yönlendirmesi için dua edersek dualarımız yanıtlanacaktır. Natanyel İsa'ya geldiğin-de Kurtarıcı şöyle dedi: "İşte, içinde hile olmayan gerçek bir İsraili." Natanyel, "Beni nereden tanıyorsun?" diye sordu. İsa şöyle cevap verdi: "Filipus, çağırmadan önce, seni incir ağacının altında gördüm" (Yuhanna 1:47-48). Gizli yerlerde dua ediyor olsak bile, İsa bizi görecektir. O'na soracak olursak gerçeği öğrenmemize yardımcı olacaktır. Alçakgönüllülikle isteyecek olursak, göklerdeki melekler bizimle olup, düşünce-lerimizi yönlendireceklerdir.

Kutsal Ruh'un işi, Mesih'in doğruluğunu ve bizi nasıl kurtardığını göstermektir. İsa, "Çünkü benim olandan alacak ve size bildirecek" (Yuhanna 16:14) dedi. Kutsal Ruh, kutsal gerçeğin tek, gerçek öğretmenidir. Tanrı'nın bizi ne denli sev-diğini bir düşünün! Oğlunu uğrumuza ölmesi için ve Kutsal Ruh'unu da rehberimiz ve öğretmenimiz olması için yolladı.

BÖLÜM 11

Dua Etme Ayrıcalığı

Tanrı bize doğa, Kutsal Kitap ve Ruh'u aracılığıyla ses-lenir. Kendisini bizi yönlendirdiği yollar sayesinde de öğreniriz. Ancak bunlar bize ruhsal yaşam ve güç vermeye yeterli değildir. Arzularımızı ve O'na olan sevgimizi de dile getirme-ye ihtiyacımız vardır.

Zihinlerimiz O'na yönelik olabilir. O'nun merhametini, sözlerini ve bereketlerini düşünüyor olabiliriz. Ancak bu düşüncelerimizi tam anlamıyla O'nunla paylaşıyoruz demek de-ğildir. Sevinçlerimizi, üzüntülerimizi ve günlük yaşantımızı O'na anlatmamız gerekmektedir.

Dua, Tanrı'ya bir dostumuz olarak içimizi dökmektir. Tanrı bizi tanısin diye dua etmeyiz. O'nu tanımamıza yardımcı olması için dua ederiz. Dua Tanrı'ya bize de-ğil, bizi Tanrı'ya yaklaştırır.

İsa yeryüzündeyken öğrencilerine nasıl dua edilmesi gerektiğini öğretti. Onlara günlük ihtiyaçlarını Tanrı'nın önüne getirmelerini ve her şeyi O'nun ellerine bırakmalarını söyledi. Onlara dualarının işitileceği vaadinde bulundu. Ve bu vaat bugün bizim için de geçerlidir.

İsa, sık sık dua etti. Yeryüzündeyken bizden biri gibi davrandı. İhtiyaçları bizimkiler gibiydi ve her gün yapacağı işlerde gerekli gücü vermesi için Babasına dua etti. İşlerini sürdürebilmek için Tanrı'nın yardımına ihtiyacı olduğunu bi-liyordu. O, her şeyde bize örnek oldu.

İsa bizim zayıflıklarımızı paylaştı; çünkü O, "her alanda bizim gibi denenmiş"tir (İbraniler 4:15). Ancak O günahsızdı ve kötülöklere sırt çevirdi. Günahlarla dolu dünyada acıları gö-ğüsledi. O insandı ve bizim gibi O da dua etme ihtiyacın-daydı. Babasından ihtiyacı olan şeyleri istemeye hakkı vardı. Düşüncelerini Babası ile paylaşmak O'na esenlik ve sevinç verdi. Tanrı'nın O-ğlu, kurtarıcımız dua etme ihtiyacı hissetti. Günahkâr ve zayıf insanlar, duaları ile Tanrı'ya dönmeye daha da büyük ihtiyaç duymazlar mı?

Göksel Babamız tüm bereketlerini ve sonsuz sevgisini bize vermek için beklemektedir. Ne yazık ki, çok az dua et-mekteyiz. Tanrı hazırdır ve en alçakgönüllü çocuğunun içten duasını işitmek için beklemektedir. Ancak biz neye ihtiyacı-mız olduğunu söylemekte çok yavaş davranmaktayız.

Günah işlemeye teşvik edilen ama yardım istemeyen za-vallı insanlar hakkında Gökteki melekler ne düşünürler aca-ba? Tanrı'nın sonsuz sevgi ile dolu kalbi onların dileyebileceği veya düşünebileceğinin ötesinde şeyler vermeye hazırdır. An-cak onlar yine de çok az dua ederler, çünkü imanları kıttır. Melekler Tanrı'nın önünde diz çökerler ve O'na yakın olmayı severler. En büyük sevinçleri düşüncelerini Tanrı ile paylaş-maktır. Yeryüzündeki insanların sadece Tanrı'nın verebile-ceği yardıma ihtiyaçları vardır. Ama onlar, O'nsuz ve O'nun Ruhunun ışığı olmaksızın yaşamaya kalkışır.

Şeytan'ın karanlığı, duayı ihmal edenlerin etrafını sarar. Düşman onları günaha yöneltir; çünkü onlar duayla Tanrı'ya yaklaşmazlar. Tanrı'nın oğulları ve kızları niçin dua etmekte ağır davranırlar? Oysa Tanrı onlara bereketlerle dolu bir yer hazırlamıştır ve ancak imanın elindeki dua anahtarı bu yerin kapısını açabilir.

Her zaman dua etmeye hazır olmazsak, kayıtsızlık tehli-kesi içine düşeriz. Doğru yoldan sapabiliriz. Şeytan, Tanrı'ya giden yolda sürekli bizi engellemeye çalışır. Dua aracılığıyla lütuf almamızı ve kötülöklere karşı direnecek güce sahip ol-mamızı istemez.

Tanrı'nın dualarımızı yanıtlamasını bekleyebiliriz, ancak daha önce yapmamız gereken bazı şeyler bulunmaktadır. Bunlardan biri de Tanrı'nın yardımına ihtiyacımızın oldu-ğunu hissetmektir. O şunu vaat etti: "Susamış toprağı sula-yacak, kurumuş toprakta dereler akıtacağım" (İşaya 44:3). Tanrı'nın doğruluğuna susayanların susuzluğu giderilecektir. Yürekler Kutsal Ruh'a açık olmalıdır, yoksa O'nun bereket-lerine erişilemez.

Tanrı'nın ilgisine muhtacız. İsteyecek olursak bize her şeyi vermeye hazırdır. İsa, "Dileyin, size verilecektir" der (Matta 7:7). Pavlus şöyle yazdı: "Öz Oğlu'nu bile esirgeme-yen, O'nu hepimizin uğruna ölüme teslim eden Tanrı, O'nun-la birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?" (Romalılar 8:32).

Eğer bildiğimiz bir gnahımızda ısrar edersek, Rab bizi işitmeyecektir. Ama O, günahlarından dolayı üzüntü duyan-ları her zaman işitir. Bildiğimiz yanlışlıkları dzelttiğimizde Tanrı'nın dualarımıza yanıt vereceğine emin olabiliriz. Kendi iyiliğimiz asla Tanrı'nın bizi sevmesine neden olamaz. Bizi kurtaracak olan İsa'nın iyiliğidir. Bizi temizleyen O'nun ka-nıdır. Ancak kabul edilebilmemiz için gerekli bazı Şeyleri ye-rine getirmemiz de gerekmektedir.

Dua ederken imanımız olmalıdır. "İman olmadan Tan-rı'yı hoşnut etmek imkansızdır. Tanrı'ya yaklaşan, O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları dllendireceğine iman et-melidir" (İbraniler 11:6). İsa ğrencilerine Şöyle dedi: "Duayla dilediğiniz her Şeyi daha Őimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir" (Markos 11:24). O'nun sözüne g-ven.

Tanrı vaatlerini yerine getirir. Bazen istediğimiz Şeyi he-men elde edemeyebiliriz. Buna rağmen, Rab'bin bizi işittiğine ve dualarımızı yanıtlayacağına inanmaya devam etmeliyiz.

Geleceği biz bilemeyiz ve istediğimiz Şeyler belki de bize bereket olacak Şeyler değildir. Göksel Babamız bizim için en iyisi ne ise onu vererek dualarımızı sevgiyle yanıtlar.

Dualarımıza yanıt almadığımızı sandığımız anlarda bile Tanrı'nın vaatlerine güvenmeliyiz. İhtiyacını en çok duydu-đumuz bereketi doğru zamanda alacağız. Ancak her duamızın bizim istediğimiz gibi yanıt bulmasını bekleyemeyiz. Tanrı hata yapmaz. Bize yardım edecek hiçbir Şeyi bizden esirge-meyecek kadar iyidir. Dualarınıza hemen yanıt alamazsanız bile O'na güvenmekten çekinmeyin. O'nun Şu vaadine inanın: "Dileyin, size verilecek" (Matta 7:7).

Eğer endişelerimizi ve korkularımızı sürekli düşünecek olursak daha da endişeleniriz. Olduğumuz gibi, aresizliğimiz ve imanımızla Tanrı'ya gelmemiz gerekir. O her Şeyi bilme-sine rağmen, O'na güvenerek imanla ne istediğimizi söyle-meliyiz. O yaradılıştaki her Şeyi görür ve devamını sağlar. Ya-karışlarımızı işitecek ve yreklerimizin aydınlanmasını sağla-yacaktır.

İçten bir duayla Tanrı'ya yaklaşabiliriz. O'nu yanımızda hissetmeyebiliriz, ama Kurtarıcımız sevgi ve merhamet ile bizi sarmaktadır. O'nun dokunuşunu hissetmeyebiliriz ama O'nun eli sevgiyle zerimizdedir.

Merhamet ve bereket istemeye geldiğimizde kalplerimiz sevgi ve bağışlama ile dolu olmalıdır. Duamız, “Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, sen de bizim suçlarımızı ba-ğışla” (Matta 6:12) olmalıdır. Eğer bağışlayıcı bir ruha sahip değilsek, bu duayı nasıl edebiliriz? Eğer dualarımızın duyul-masını istiyorsak, başkalarını bağışlamalıyız. Bağışladığımız gibi bağışlanacağız.

Duada ısrarlı olmak yanıt almanın bir şartıdır. Eğer imanda büyüme istiyorsak, “Her zaman” (Romalılar 12:12) dua etmeliyiz. Pavlus, “Kendinizi duaya verin. Duada uyanık kalın ve şükredin” (Koloseliler 4:2) diye yazdı.

Petrus imanlılara, “dua etmek için ayık durun” (1.Petrus 4:7). Pavlus ise, “Hiç kaygılanmayın; her konudaki dilekleri-nizi, Tanrı’ya dua edip yalvararak şükranla bildirin” (Filipi-liler 4:6) diye yazdı. Yahuda, 20 ve 21. ayetlerde, “Ama siz, sevgili kardeşlerim, ...Kutsal Ruh’ta dua edin ...kendinizi Tan-rı’nın sevgisinde koruyun” diye yazmıştır.

Sık sık dua etmek bizi Tanrı’ya bağlar ve O’ndaki bol yaşam bize akar. Sonra, paklık ve kutsallık yaşamlarımızdan Tanrı’ya geri döner.

Hiçbir şeyin bizi duadan alıkoymaması çok önemlidir. İsa ile aramızdaki yolu devamlı açık tutmalıyız. Mümkün olduğu kadar dua eden diğer insanlarla birlikte olmaya çalışmalıyız. Eğer düşüncelerimizi gerçekten Tanrı ile paylaşmak istiyor-sak, dua toplantılarına gitmeliyiz. Ruhsal bereket almayı ar-zulamalıyız.

Aileler hep birlikte dua etmelidir, ancak yalnız başına dua etmek de önemlidir. Tanrı ile yalnız vakit geçiren bir kimse, ruhsal olarak canlı kalacaktır. İmanlı yaşamın sağlıklı olması, dua etmeksizin olanaksızdır. Aile veya başkaları ile dua etmek tek başına yeterli değildir. Kişi, yüreğini sadece Tanrı’nın işitebileceği bir şekilde açmalıdır. Bu gizli arzuları başkaları işitmemelidir.

Tanrı ile yalnız olduğumuzda diğer etkilerden uzak olu-ruz. Gizliyi bilen Tanrı’nın olağanüstü etkisi, O’na uzandı-ğımız takdirde yüreklerimize akmaya başlar. O dualarımızı işitmeye hazırdır. İçten bir imanla düşüncelerimizi O’nunla paylaşabiliriz. Şeytan ile savaşımızda bize yardım edecektir. Tanrı bizim kuvvetli kalemizdir.

Günlük işlerimize başlarken kalplerimizi Tanrı'ya açma-lıyız. Hanok, Tanrı ile bu şekilde yürüdü. Sessiz dualar Tanrı için güzel çiçekler gibidir. Şeytan, duayla Tanrı'ya kalbini açan kimseyi yenemez.

Nerede, ne zaman olursa olsun, Tanrı'ya sessizce dua et-mek yerinde bir davranıştır. Kalplerimizi dua ile Tanrı'ya açmaktan bizi kimse alıkoyamaz. En kalabalık caddede veya işimizin ortasında bile dua edebiliriz.

Nehemya Peygamber gibi dua edebiliriz. Kralın huzurun-dayken Tanrı'dan kendisini yönlendirmesini istemişti. Nere-de olursak olalım dua edebiliriz. Kalbimizin kapılarını her za-man açık tutabilir ve İsa'yı göksel konuğumuz olarak davet edebiliriz.

Çevremizi kötülükler sarmış olabilir ve soluduğumuz ha-vanın bunlarla zehirlenmekte olduğunu hissedebiliriz. Ama yine de göksel, temiz olan havayı ciğerlerimize çekebiliriz. Kalplerimizi duayla Tanrı'ya açarsak, zihinlerimizi kutsal ve temiz olmayan düşüncelere kapatabiliriz. Bereketlere eriş-mek üzere kalplerimizi Tanrı'ya açacak olursak, göklerin te-miz atmosferinde nefes alabiliriz. Düşüncelerimizi Tanrı ile paylaşıyoruz.

İsa'yı daha iyi tanımalı ve sonsuz yaşamın değerini tam olarak anlamalıyız. Kutsallığın güzelliği tüm imanlıların yü-reklerini doldurmalıdır. Bu güzelliği daha iyi görebilmek için Tanrı'nın gözlerimizi açması için dua etmeliyiz.

Zihinlerimiz Tanrı'ya yönelik olmalı ki, göksel havayı soluyabilelim. Tanrı'ya öyle yakın olmalıyız ki, ne olursa ol-sun düşüncelerimiz hep O'nunla dolu olabilsin. Çiçeklerin yüzlerini güneşe döndürdüğü gibi, düşüncelerimiz de kolay-lıkla Tanrı'ya yönelsin.

İsteklerimizi, sevinçlerimizi, üzüntülerimizi Tanrı'nın huzuruna getirebiliriz. Kaygı ve korkularımızı O'nunla pay-laşabiliriz. Bunlar O'nu yormaz. O başımızdaki saçların sa-yısını bile bilir ve çocuklarının isteklerine sırt çevirmez. "Rab çok şefkatli ve merhametlidir" (Yakup 5:11).

Bizim üzüntülerimizden dolayı Tanrı'nın içi burkudur ve bizden onları Kendisine getirmemizi ister. Bize sorun olan her şeyi Tanrı'ya getirebiliriz. Hiçbir şey O'nun için yük olmaz, O tüm evreni yönetendir. Başımıza gelen hiçbir şey O'nun dikkatinden kaçacak

kadar küçük değildir. Hayatımız-daki hiçbir şey O'nun anlayamayacağı kadar karanlık ve üzü-cü olamaz. Hiçbir sorun O'nun çözemeyeceği kadar karmaşık değildir. Tanrı sevincimizi ve endişelerimizi bizimle paylaşır ve her içten duayı işitir. Dualarımızı yanıtlamaya daima ha-zırdır. "O kırık kalplileri iyileştirir, yaralarını sarar" (Mez-mur 147:3).

Tanrı ve halkı arasındaki sevgi öylesine kuvvetlidir ki, O tüm dikkatini her bir çocuğuna ayrı ayrı verir. Her birine sanki dünyada başka biri yokmuşçasına özel davranır.

İsa, "O gün dileyeceğinizi benim adımla dileyeceksiniz. Sizin için Baba'dan istekte bulunacağımı söylemiyorum. Çün-kü beni sevdiğiniz ve Baba'dan çıkıp geldiğime iman ettiğiniz için Baba'nın kendisi sizi seviyor" (Yuhanna 16:26, 27). "...ben sizi seçtim. Öyle ki, benim adımla Baba'dan ne derseniz size versin" diyor (Yuhanna 15:16). İsa bize kendi adı ile dua etmemizi öğütler. O'nun adında dua etmek, O'nun adını duanın başına veya sonuna koymaktan öte bir şeydir. İsa gibi dua etmek demektir. O'nun vaatlerine inanmalıyız. O'nun lütfuna sığınmalı ve O'nun hizmetinde çalışmalıyız.

Tanrı her işi bir tarafa bırakıp, tüm zamanımızı dua ile geçirmemizi istemez. Mesih'in yaşadığı tarzda bir hayat ya-şamalıyız. Hem çalışmalı hem de dua etmeliyiz. Duadan baş-ka hiçbir şey yapmayan kimse, bir süre sonra ya dua etmeyi bir tarafa bırakır ya da dua onun için bir alışkanlık haline gelir.

Başkalarına yardımı kesen ve görevlerini yerine getir-meyen imanlıların dua edecek az şeyleri olur. Göksel Baba için çalışmayan kimselerin dua edecek bir şeyleri de olamaz. Onların duaları sadece kendileri içindir. Başkaları için veya Tanrı'nın işini yapmada kuvvetli olmak için dua etmezler.

Bir araya gelip, birbirimizi cesaretlendirmez ve birbirimi-ze güç vermezsek, bereketleri yitiririz. Tanrı'nın Sözü'ndeki gerçekler önemini yitirmeye başlar ve ruhsal hayatımız pek sağlıklı olmaz. Kabuğumuza çekilirsek birbirimizle olan bağı-mız kopar. O zaman da Tanrı'nın bizim için planladığı şeyi yapmıyor oluruz. Başkalarına dostça davrandığımızda karşı-lıklı bir sempati oluşur. Bu da Tanrı'ya olan hizmetimizde bi-zi kuvvetli kılar.

Birbirimize Tanrı'nın sevgisinden ve kurtuluş planından bahsetmeliyiz. Bu, bizi dinleyenlere olduğu kadar bizim de kalplerimize yeni bir canlılık katar. Her gün Göksel Babamız hakkında daha çok öğrenir ve O'nun lütfuna daha da çok erişiriz. O'nun sevgisi hakkında konuşmayı arzularız ve yü-reklerimiz cesaretlenir. O'nu düşünersek, O'nun hakkında konuşursak, kendimizden daha az söz edersek O'nun var-lığı içimizde pekişir.

Tanrı hakkında konuşmaktan ve O'nu yüceltmekten zevk almalıyız. Bereketlendiğimiz oranda O'nu düşünecek olursak, O daima aklımızda kalacaktır. İlgimizi çektiği için işimiz hak-kında konuşuruz. Kendilerini sevdiğimiz için dostlarımız hak-kında konuşuruz. Bunlar sevinçlerimizin ve üzüntülerimizin bir parçasıdır. Tanrı'yı sevmek için dünyasal dostlarımızı sev-mekten daha çok nedenimiz bulunmaktadır. Eğer düşüncele-rimizde O'nu ilk sırada tutacak olursak, O'nun gücü ve iyiliği hakkında konuşmak kolaylaşacaktır.

Tanrı'nın bize verdiği armağanların bolluğu O'na vakit ayıramayacak kadar zihinlerimizi meşgul etmemelidir. Bu armağanlar, Tanrı'yı bize hatırlatır, bu bereketler için O'na minnettar olmamıza neden olur. Tanrı'nın yüceliğinin Me-sih'in yüzünde parladığı göklere bakalım. "O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları tamamen kurtarmaya gücü yeter" (İb-raniler 7:25).

Tanrı'yı, "sarsılmaz sevgisi, insanoğlu yararına yaptığı harikalar için" (Mezmur 107:8) daha da yüceltmeliyiz. Duala-rımız sadece isteklerle dolu olmamalıdır. Bereketleri bir ta-rafa bırakıp daima isteklerimizi düşünür hale gelmemeliyiz. Yeterince şükretmiyoruz. Tanrı tarafından bereketlenmemize rağmen bunlar için ne denli az hamt etmekteyiz! Bizim için yaptıklarına ne denli az şükretmekteyiz!

Geçmişte, Rab İsrail halkına belirli zamanlarda bir araya gelmelerini emretti. "Orada, sizi kutsayan Tanrınız RAB'bin huzurunda, siz de aileleriniz de yiyeceksiniz ve el attığımız her işte sevinç bulacaksınız" (Tesniye 12:7).

Tanrı'nın yüceliği için bir şey yaptığımızda bunu coşku ile yapmalıyız. Üzüntü ile değil, sevinç ve hamt şarkıları ile yapılmalıdır.

Tanrımız merhametli bir Babadır. O'nun için çalışmak mutluluk verici olmalıdır. Rab'be tapınmak ve işinin bir par-çası olmak imanlıya

sevinç verir. Tanrı bize kurtuluş veren-dir. Kendisini amansız bir efendi olarak düşünmemizi iste-mez. O, bizim en iyi Dostumuzdur. O'na ibadet ettiğimizde bizimle birlikte olmak ve bizi bereketlemek ister. Kalplerimizi sevinç ve sevgiyle doldurmaktan mutluluk duyar.

Rabbimiz, O'nun işini yaparken esenlik içinde olmamızı ister. O'na hizmetimizde cefa yerine zevk duymamızı arzular. O'na tapındığımızda, O'nun sevgisini düşünmemizi ister. Bu düşünceler, günlük hayatımıza renk kattığı gibi, dürüst ve sadık olmamız için de bize gerekli lütfu sağlar.

Mesih'in çarmıhtaki ölümünü asla unutmamalıyız. Bizim için yaptıklarını daima düşünmeli ve başkalarına bunları anlatmalıyız. Bu düşünceler bizi sevinç ile dolduracaktır. Tanrı'nın verdiği bereketleri ve sevgisini aklımızdan hiç çı-karmamalıyız. Her şey için İsa'ya güvenmeliyiz, çünkü O'nun elleri bizim için çarmıha çivilendi.

Hamt etmek insanın yüreğini Rab'be yaklaştırır. Tan-rı'ya göklerde şarkılar ve müzik ile tapınılır ve biz de Tanrı'yı yücelttiğimizde aynı şekilde tapınırız. O der ki, "Kim şükran kurbanı sunarsa, Beni yüceltir" (Mezmur 50:23). Haydi, Ya-raticımızın huzuruna kutsal sevinç ile gelelim! Gelin O'na "çoşku, sevinç, şükran ve ezgi"lerle (İşaya 51:3) tapınalım!

BÖLÜM 12

Şüpheleri Nasıl Yok Etmeli

Bazıları Kutsal Kitap'tan şüphe ederler, çünkü anlayamadıkları bazı bölümlerle karşılaşmışlardır. Kutsal Kitap'ta açıklaması zor olan yerleri okumuşlardır. Bu durum özellikle Rab'be yeni gelmiş kimseler için geçerlidir. Şeytan, Kutsal Kitap'ın Tanrı'nın mesajı olduğu konusundaki imanlarını sarsmak ister. Bu kimseler şunu sorarlar: “Doğru yolu nasıl bula-bilirim? Eğer Kutsal Kitap gerçekten de Tanrı'nın Sözü ise, şüphelerimden nasıl kurtulabilirim?”

Tanrı kendi gerçeğini hiçbir şüphemiz olmayacak bir şekilde gözler önüne sermiştir. O'nun yaşadığını biliriz, çünkü O Yaradandır. Kendi karakterini bizim için yaptığı şeyler aracılığıyla gösterir. O'nun Sözü'nün gerçek olduğunu biliriz, çünkü her şey O'nun söylediği gibi gerçekleşmiştir.

Ancak Tanrı şüphe etmemizi engellemez. İmanımız kâ-nıtlara değil, iyi sebeplere dayanmalıdır. Şüphe etmek iste-yenleri inandırmak mümkün değildir. Ama gerçeği bilmeyi arzu edenler inanmak için iyi nedenler bulacaklardır. Bu kişiler imanlarını Tanrı'nın Sözü üzerine kurabilirler.

Tanrı'nın karakterini ve işlerini tam olarak anlayabilme-miz olanaksızdır. En zeki insanlar bile böylesine kutsal bir varlığı bütünüyle anlayamazlar. O, her zaman bir gizem olarak kalacaktır. “Tanrı'nın derin sırlarını anlayabilir misin? Her Şeye Gücü Yeten'in sınırlarına ulaşabilir misin? Onlar gökler kadar yüksektir, ne yapabilirsin? Ölümler diyarından de-rindir, nasıl anlayabilirsin?” (Eyüp 11:7-8).

Elçi Pavlus şöyle yazdı; “Ah! Tanrı'nın zenginlik, bilgelik ve bilgisinin derinliği! O'nun yargıları ne denli akıl ermez, yolları ne denli anlaşılmalıdır! Rab'bin düşüncesini kim bildi? Ya da kim O'nun öğütçüsü oldu?” (Romalılar 11:33-34). “Bu-lut ve zifiri karanlık sarmış çevresini, Doğruluk ve adalettir tahtının temelleri” (Mezmur 97:2).

Tanrı'nın bize olan ilgisini, büyük sevgisini görecektir kadar anlayabiliriz. Bizi yönlendirmesine neden olan merhame-tini ve gücünü görebiliriz. Tanrı'nın bizim için iyi olan her şeyi yaptığını biliriz. Birlikte yürüdüğümüz yolun geri kalan kısmında da O'nun sevecen ellerine güvenmeliyiz. Sevgi dolu kalbi bizim için en iyisini yapar.

Tanrı'nın Sözü tıpkı yazarının karakteri gibi, tümüyle anlaşılabilir. Günahın dünyaya nasıl girdiğini açıklamak zor-dur. Tanrı'nın nasıl insan bedeni aldığı anlaşılabilir. Bizim nasıl erdemli kıldığımız ve ölümden nasıl dirileceğimiz de-rin konulardır. Sırf Tanrı'nın bizim için planladığı her şeyi anlayamadığımız için O'nun Sözü'nden şüphe duymamalıyız.

Doğada anlayamadığımız bir sürü gizem vardır. En akıllı insanlar bile en küçük yaşam birimini anlayamamaktadır. Et-rafımız bilinmeyenlerle doludur. Öyleyse, ruhsal dünyada açıklayamadığımız şeylerin olmasına şaşmalı mıyız? Akılları-mız bazı şeyleri kavrayamaz. Tanrı, Kutsal Yazıların Kendi İlahi Sözü olduğunu bize göstermiştir. Sırf O'nun tüm yol-larını anlayamadığımız için, Sözünden şüphe duymamıza ge-rek yoktur.

Elçi Petrus, Pavlus'un yazdıkları hakkında konuştu: "Mektuplarında güç anlaşılan bazı yerler vardır ki, bilgisiz ve kararsız kişiler, diğer kutsal yazıları olduğu gibi, bunları da çarpıtarak kendi yıkımlarını hazırlıyorlar" (2.Petrus 3:16). Bu bölümlerden dolayı bazı insanlar Kutsal Kitap'a inanma-dıklarını söylerler. Ama işte bu zor bölümler bize Kutsal Ki-tap'ın Tanrı'dan geldiğini gösterir. Kutsal Yazılardan bazı-la-rını anlamak zordur. Kutsal Kitap'ta Tanrı hakkında yazılmış her şeyi anlayamayız, çünkü Tanrı kadar zeki değiliz. O'nun yüceliği ve iyiliği insan zekası ile anlaşılabilir. Kutsal Kitap'ın bu gizemi onun Tanrı'nın Sözü olduğuna iman etmemize yardımcı olmalıdır.

Bununla birlikte yine de Kutsal Kitap, gerçeği, ihtiyaç-la-rımızı ve isteklerimizi tatmin edecek kadar basitleştirmiştir. Bu gerçek en zeki insanları bile şaşırtır ve tatmin eder. Aynı zamanda en alçakgönüllü ve en az eğitim görmüş kişiler de kurtuluş planını anlayabilirler. Bu yalın gerçekler bile an-la-yamadığımız şeyleri öğretmektedir. Bunları olduğu gibi ka-bulleniriz, çünkü Tanrı tarafından dile getirilmişlerdir.

Kurtuluş bulunduğumuz Tanrı'nın planı Kutsal Kitap saye-sinde bize açıklanmıştır. Tanrı'ya giden yolda atmamız gere-ken adımları hepimiz görebiliriz.

Sonsuz yaşama kavuşmak istiyorsak, Rabbimiz İsa Me-sih'e iman etmemiz gerektiğini görürüz. Ancak kolaylıkla an-laşılan bu gerçeklerin altında yatan sırları düşünmek gerekir. Yanıtları bulmak için Kutsal Yazıları araştırmalıyız. Gerçeği içtenlikle araştırdığımızda, Tanrı'ya duyduğumuz iman ve sevgi ile ödüllendiriliriz. Kutsal Kitap'ı araştırdıkça onun ya-şayan Tanrı'nın Sözü olduğundan daha da emin oluruz. Bize bu gerçekleri gösterenin huzurunda eğiliriz.

Kutsal Kitap'ın gerçeklerinin tümünü anlayamadığımızı biliriz. Aklımız Tanrı'nın bildiği şeylerin hepsine ermez. İn-san zekası Tanrı'nın işlerini her zaman anlayamaz.

Bazı insanlar birtakım şeyleri tam olarak anlayamadık-ları için Tanrı'nın Sözü'nden şüphe edip O'ndan uzaklaşırlar. Bu durum inandıklarını söyleyen kimseler için bile tehlike-lidir. Elçi şöyle der: “Ey kardeşler, hiçbirinizde diri Tanrı'dan uzaklaşan kötü, imansız bir yüreğin bulunmamasına dikkat edin” (İbraniler 3:12).

Kutsal Kitap'ın öğretilerini sıkı bir şekilde incelemek ye-rinde bir davranıştır. “Tanrı'nın derin düşüncelerini” (1.Ko-rintliler 2:10) araştırmak iyidir. “Gizlilik Tanrımız RAB'be özgüdür. Ama bu yasanın bütün sözlerine uymamız için açığa çıkarılanlar sonsuza dek bize ve çocuklarımıza aittir” (Tes-niye 29:29).

Şeytan, düşüncelerimizi etkileme yoluyla, bizi Kutsal Ki-tap'ı çalışmaktan alıkoymak ister. Bazıları Kutsal Kitap'ın ne anlatmak istediğini açıklayabilmekten gurur duyarlar. Sonra da anlayamadıkları şeyler olduğunda kendilerini mutsuz his-sederler. Tanrı'nın Sözü'nü tümüyle anlayamadıkları için kendilerinin gözden düştüklerini sanırlar. Tanrı'nın onlara gerçeği göstereceği zamanı beklemek istemezler. Kendi anla-yışlarının yeterli olacağına inanırlar. Anlayamadıkları bölüm-lerle karşılaştıklarında bu yazıların Tanrı'nın Sözü olamaya-cağını iddia ederler.

Bazı insanların Kutsal Kitap'tan kaynaklandığını ileri sürdükleri pek çok fikir aslında Kutsal Kitap'ta yer alma-maktadır. Bu fikirlerin bazıları Kutsal Kitap'ın öğretisinden çok farklıdır.

İnsanların Tanrı'nın Sözü'nden şüphe etme-lerine yol açarlar. Ancak bu yüzden Kutsal Kitap'ı sorumlu tutamayız. Kutsal Kitap'ın bu yanlış kullanılışı insanların çe-lişkiye düşmesine neden olmaktadır.

Tanrı'yı ve O'nun işini tam olarak anlayamıyoruz. Eğer anlayabilseydik, ortaya çıkarılacak başka gerçek kalmazdı. Yürek ve zekaların gelişmesi için bir neden olmazdı. Tanrı her şeyin üstünde bir numara olmazdı. Tanrı'ya, bizden bü-yük olduğu için şükretmeliyiz.

Tanrı sonsuzdur. O, “bilgeliğin ve bilginin tüm hazine-lerine” sahiptir (Koloseliler 2:3). Göklerde, insanlar Tanrı'nın yüceliğini öğrenmek için araştıracaklardır. Tanrı'nın ne denli güçlü, ne denli hikmetli olduğunu öğreneceklerdir.

Tanrı, gerçeği açıklama ister. Bu gerçekleri bulmanın tek bir yolu vardır. O'nun Ruhunun yönlendirmesiyle Sözü'nü anlayabiliriz. “Tanrı'nın düşüncelerini Tanrı'nın Ruh'undan başkası bilemez.” “Ruh her şeyi, Tanrı'nın derin düşüncelerine bile araştırır” (1.Korintliler 2:11,10).

Kurtarıcımızın Kendisini izleyenlere vaadi şuydu: “O, ya-ni Gerçeğin Ruhu gelince, sizi her gerçeğe yöneltecek... Çünkü benim olandan alacak ve size bildirecek” (Yuhanna 16:13, 14).

Tanrı bizim akıl ve mantık gücümüzü kullanmamızı ar-zular. Kutsal Kitap'ı çalışmak, başka hiçbir çalışmanın yapa-mayacağı kadar bu gücü geliştirir. Ancak akılcılığı tanrılaş-tırmamaya dikkat etmeliyiz. Akıl, insan zekası kadar zayıf olabilir.

Öğrenmeye hazır küçük bir çocuğunki gibi sade bir ima-na sahip olmalıyız. Kutsal Ruh'tan yardım istemekten çekin-memeliyiz. O zaman Kutsal Ruh'un temel gerçeklerini daha iyi kavrayabiliriz.

Tanrı'nın ne kadar hikmetli olduğunu anlayacak olursak, alçakgönüllü davranmaya başlayabiliriz. O'nun gücü ve yü-celiği bizim anlayışımızın ötesindedir. Kutsal Kitap'ı sanki Tanrı'nın huzuruna geliyormuşuz gibi okumalıyız. Kutsal Kitap çalışması sırasında, aklımızdan daha büyük bir gücün varlığını görebiliriz. Aklımız ve duygularımız, kendisinden 'BEN'İM' diye söz eden Tanrı'nın önünde diz çökmelidir.

Anlaması zor birçok şey vardır ki, Tanrı bize bunları açıklayacaktır. Araştıranlara anlamaları için bunları basitleş-tirecektir.

Kutsal Ruh'un yardımı olmadığı takdirde hepimiz Kutsal Yazıların anlamını değiştirme tehlikesi içinde oluruz.

Kutsal Kitap'ı dua etmeden, sadece okumak insana bir yarar sağlamaz. Duasız çalışma, insanın aklında şüphelerin belirmesine neden olabilir. Kutsal Kitap'ı açtığımızda dü-şüncelerimiz Tanrı üzerinde yoğunlaşmalıdır. O'nun yönlendirilmesine hazır olmalıyız zira şüphelerle gölgelenen zihin-lerimizin açılmasına ancak O yardımcı olabilir. O'nun yardımı olmaksızın yapılan bir çalışma, insanı imansızlığa sürükleyebilir.

Kutsal Kitap çalışmasında Tanrı'nın yardımını isteme-yen birinin düşüncelerini Şeytan çelebilir. Ne kadar çalışacak olurlarsa olsunlar, Kutsal Yazıları yanlış anlamalarına neden olabilir. İnsanların Tanrı'nın Sözü'nü açıklamalarına güven-mek pek emniyetli bir şey değildir. Tabii bu kişiler Tanrı'ya itaat ediyorsa iş değişir.

Bazı insanlar bir hata bulabilmek amacıyla Kutsal Yazı-ları araştırırlar. Tanrı'nın sevgisini anlayamazlar. Açıkça gö-remediklerinden inanmamak için bir sürü neden bulurlar. Duydukları şüphe yüzünden en basit gerçekleri bile anlaya-bilmeleri zorlaşır.

İmansızlığın altında yatan gerçek neden çoğu zaman gü-naha duyulan sevgidir. Gururlu ve günahsever olduğumuz-dan Tanrı Sözü'nün öğretilerini dinlemek istemeyiz. Tanrı Sözü'ne itaat etmek istemezsek, şüphe duymaya hazırız de-mektir. Gerçeği öğrenmeyi içtenlikle arzulamalı ve buna itaate hazır olmalıyız. İstekli bir yürekle çalışacak olursak, Kutsal Kitap'ın Tanrı'nın Sözü olduğuna dair kanıtlar bula-biliriz. Bize kurtuluş sağlayan gerçekleri anlayabiliriz.

Mesih, "Eğer bir kimse Tanrı'nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretişin Tanrı'dan mı olduğunu, yoksa kendili-ğimden mi konuştuğumu bilecektir" (Yuhanna 7:17) dedi. An-layamadığımız şeylerden dolayı şüphelenip hatalar bulmaya çalışmamalıyız. Daha çok aydınlanabilmek için Tanrı'nın ışığı altında yürümeliyiz. Mesih'in lütfü sayesinde açıkça anlaşılacak görevlerimizi yerine getirmeliyiz. Şimdi çelişkiye düştüğümüz şeyleri ancak o zaman anlayabilir ve uygulayabiliriz.

En az eğitim görmüş olandan, en zekisine kadar herkes imanlı hayatı yaşayabilir. Tanrı, Sözü'nün ve vaatlerinin ger-çek olduklarını ispatlamak üzere herkesi Kendine davet eder. Size şunu söylüyor:

“Tadin ve görün, RAB ne iyidir, ne mutlu O’na sığınan adam!” (Mezmun 34:8). Başkalarının sözüne göre hareket etmektense, Kutsal Kitap’ı kendiniz çalışmalı-sınız. Tanrı, “Dileyin, alacaksınız” der (Yuhanna 16:24). O, vaatlerini yerine getirir. O’nun vaatleri asla boşa çıkmadı, çıkamaz da. İsa’ya yaklaştıkça, O’nun harika sevgisinde coşabiliriz. O’nun varlığının ışığı altında şüphelerimiz yok olup gidecektir.

Elçi Pavlus Tanrı için, “O bizi karanlığın hükümranlığından kurtarıp sevgili Oğlunun egemenliğine aktardı” (Ko-loseliler 1:13) der. Kurtuluşu kabul eden, “Tanrı’nın gerçek olduğuna mührünü basmıştır” (Yuhanna 3:33). “Yardıma ih-tiyacım vardı ve İsa’da bunu buldum. İhtiyacım olan her şeyi bana verdi. Yüreğimin açlığı giderildi. Kutsal Kitap bana İsa Mesih’i tanıttı. İsa’ya niye inandığımı mı soruyorsunuz? İna-nıyorum, çünkü O benim Kutsal Kurtarıcımdır. Kutsal Ki-tap’a niye mi inanıyorum? İnanıyorum, çünkü o Tanrı’nın yüreğine konuşan sesidir” diyebiliriz.

Kutsal Kitap’ın gerçek ve Mesih’in Tanrı’nın Oğlu olduğunu yüreklerimizde biliriz. Yalan yanlış, aptalca düşünce-lerin ardınca gitmediğimizin bilincinde oluruz.

Petrus kardeşlerine şunu der: “Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih’in lütfunda ve O’nu tanımakta ilerleyin” (2.Petrus 3:18). Tanrı’nın halkı lütufta ilerlerken Kutsal Kitap’ı daha iyi anlamaya başlar. O’nun kutsal gerçeklerine yeni bir açı-dan bakar. Nur ve gerçek her zaman kiliseye verilmiştir ve bu Kıyamet gününe dek sürecektir. “Doğru adamların yolu şafak ışığı gibidir. Giderek öğlen güneşinin parlaklığına erişir” (Sü-leyman’ın Meselleri 4:18).

İmanla geleceğe bakabilir ve Tanrı’nın vaatlerine sırtı-mızı dayayabiliriz. O, anlayışta olgunlaşacağımıza söz verir. Gücümüz Tanrı’nın kudreti ile birleşecek ve bizi O’na yak-laştıracaktır.

Şimdi anlayamadığımız ama ilerde bize açıklanacak olan sırlar için şükredebiliriz. Şu anda sadece bozulan planları ve başarısızlığı görüyor olabiliriz. Ama o zaman, Tanrı’nın bizim hayatımız için kurduğu harika ve mükemmel planı açıkça göreceğiz.

“Şimdi her şeyi aynada silik bir görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz. Şimdi bilgim sınırlıdır, ama o zaman tıpkı bildiğim gibi tam bileceğim” (1.Korint-liler 13:12).

Rab'de Sevinmek

Tanrı'nın çocukları Mesih'i temsil etmek ve Rab'bin iyi-liği ile lütfunu göstermek üzere çağrılmışlardır. İsa, Babanın gerçek karakterini bize göstermiştir. Ve şimdi bizler de bunu Mesih'in sevgisinden habersiz olanlara göstermeliyiz. İsa, Babasına şöyle dua etmiştir: "Sen beni dünyaya gönderdiğin gibi, ben de onları dünyaya gönderdim ...dünya beni senin gönderdiğini, beni sevdiğin gibi onları da sevdiğini anlasın" (Yuhanna 17:18, 23).

Elçi Pavlus İsa'nın öğrencilerine şöyle yazdı: "Bütün in-sanlarca bilinen ve okunan, yüreklerimizde yazılı olan mek-tubumuz sizsiniz" (2.Korintliler 3:2). Mesih'in tüm çocukları dünyaya gönderilmiş birer mektup gibidirler. Eğer Mesih'in izleyicileriysek, O bizleri birer mektup olarak ailelerimize, ya-şadığımız yerlere yollar.

Bizde yaşayan İsa, O'nu tanımayanların yüreklerine ko-nuşmayı arzular. Belki onlar Kutsal Kitap'ı okumamakta, içindeki yazıların aracılığıyla onlara konuşan sesini duyma-maktadırlar. Tanrı'nın sevgisini yaptıkları şeyler aracılığıyla göremezler. Eğer gerçekten İsa'yı temsil ediyorsak, insanlar bizim aracılığımızla O'nu görebilirler. O'nun iyiliği hakkında bir şeyler öğrenebilir ve O'nu sevip O'na hizmet edebilirler.

İmanlılar cennet yolunda meşaleyi taşıyan kişilerdir. Me-sih'ten gelen nuru dünyaya yansıtmakla görevlendirilmişler-dir. Onların hayatları ve karakterleri, Mesih'i ve O'na en iyi şekilde nasıl hizmet edebileceğini göstermelidir.

Mesih'i temsil ettiğimizde başkalarına O'nun için çalış-manın bir zevk olduğunu gösteririz. İmanlılar bunun gerçek olduğunu bilirler. Devamlı şikayet eden mutsuz imanlılar, di-ğerlerine Tanrı ve imanlı yaşamı hakkında yanlış bilgi ver-mektedirler. İnsanların Tanrı'nın çocuklarının mutlu olma-sından hoşlanmayan bir Tanrı olduğunu düşünmelerine ne-den olurlar. Ancak bu kişiler Göksel Babaları hakkında doğru olmayan şeyleri dile getirmektedirler.

Şeytan, Tanrı'nın çocuklarını şüphe ve mutsuzluğa sürüklemekten zevk alır. Tanrı'ya güvenmediğimizi ve O'nun bizi kurtarmak istediğinden şüphelendiğimizi görmekten hoşlanır. Şeytan, Tanrı'nın bizim kötülüğümüzü istediğine inan-dırmaya çalışır.

Düşman, Rabbimizin bize acımadığını düşünmemizi ister. Ancak Şeytan gerçeği söylememektedir. Kafalarımızı Tanrı hakkındaki yalanları ile doldurmaktadır. Tanrı'nın iyiliği ye-rine, yalanlarına inanmamız için uğraşır. Tanrı'ya güvenme yoluyla O'nu yüceltmemizi istemez.

Şeytan, imanlının hayatını mutsuz ve karanlık göster-meye çabalar. İmanlı yaşamın hoş olmayan zorlu bir yaşam gibi görünmesine çalışır. Bir imanlı da kendi yaşamıyla Tanrı'ya hizmet etmenin zor olduğunu ifade edebilir. O zaman da Şeytan'ın yalanlarını onaylamış olur.

Hayat yolunda ilerleyen birçok kimse yaptıkları hataları düşünüp bunlardan söz ederler. Nasıl başarısız olduklarından bahsederler ve kalpleri üzüntü ile dolar. Avrupa'da bulundu-ğum sıralarda bir bayan bana bunu sıkça yaptığını yazmıştı. Çok mutsuzdu ve ona ümit verici sözler söylememi bekliyor-du. Mektubu okuduktan bir gece sonra bir rüya gördüm. Rü-yamda bir bahçedeydim. Bahçenin sahibi olduğunu sandığım kişi bahçedeki patikalarda bana yol gösteriyordu.

Çiçekleri toplayıp onların güzelliğinin tadını çıkarıyor-dum. Sonra yanımda olan bir kadın bulduğu dikenleri gös-termek için beni çağırırdı. Üzgün bir şekilde ağlıyordu. Bahçe sahibinin gösterdiği patikada yürümemiş, dikenler arasına düşmüştü.

“Böylesine güzel bir bahçede dikenlerin olması ne kadar üzücü” diye feryat etti. Rehberimiz ona, “Dikenleri kendi ha-line bırak, yoksa eline batar. Gülleri zambakları ve menekşeleri topla” dedi.

Bizler hayatlarımızın parlak yönlerini düşünmeliyiz. Tanrı'nın Kutsal Ruhunu bize konuştuğunda kalplerimizin se-vinçle dolduğu zamanlarımız olmadı mı? Geçmişimize baktı-ğımızda mutluluk duyduğumuz pek çok anı görmüyor mu-yuz? Tanrı'nın vaatleri yolumuzun kenarında büyüyen güzel çiçekler gibi değil mi? Onların güzelliğinin ve tatlılığının yü-reklerimizde sevinçle doldurmasına izin veremez miyiz?

Dikenler ancak bizi yaralayıp üzülmemize neden olur. Eğer dikenleri toplayıp, başkalarına verecek olursak, Tanrı'nın iyiliğinden uzaklaşmış oluruz. Böylelikle çevremizdekilerin yaşam yolundan uzaklaşmalarına neden oluruz.

Geçmişte kalan tüm kötü anıları hatırlamaya çalışmamalıyız. Eski günahlarımız hakkında konuşup bunların ardından yas tutmamalıyız. Yoksa bir süre sonra yenik düşüp ümidimizi tümden yitiririz. Sonuçta tüm görebildiğimiz, çevremizi saran karanlık olur. Yansıttığımız Tanrı'nın ışığını engellemiş, diğerlerinin izlediği yola gölge düşürmüş oluruz.

Tanrı'nın bize verdiği şeyler için şükretmeliyiz. O'nun vaatlerini sık sık gözden geçirebilmek için bir araya getirmeliyiz. Tanrı'nın Oğlu, Babasının tahtını bıraktı ve Kutsal varlığını insan bedeniyle birleştirdi. İnsanları Şeytan'ın egemenliğinden kurtarmak için insan oldu. Şeytan'la olan savaşı bizim için kazandı ve cennetin yüceliğini göstermek üzere kapılarını açtı.

İnsanların günah batağından nasıl çıkarıldığını okuyalım. Bizlerin yeniden Tanrı'ya nasıl yaklaştırıldığımızı öğrenelim. Zihnimizde Kurtarıcımıza olan imanımız sayesinde O'nun doğruluğuyla nasıl kuşandığımızı canlandıralım. İman-la O'nun tahtına yaklaştırdık. Tanrı, tüm bunlar hakkında düşünmemizi ister.

O'nun sevgisinden ve vaatlerinden şüphe duyacak olursak, Kutsal Ruh'unu üzer ve Tanrı'ya yücelik vermemiş oluruz. Çocuklarının sürekli kendine karşı geldiği bir anne neler hissedebilir? Onlara sanki iyi davranmıyormuş gibi konuşan çocukları hakkında ne düşünür? Tüm hayatını onlara bakmaya adanmıştır. Annelerinin sevgisinden şüphe edecek olurlarsa, bu o annenin kalbini kırmaz mı? Çocukları böyle davranan anne-babalar neler hissedebilirler?

Eğer sevgisine güvenmeyecek olursak, Göksel Babamız acaba hakkımızda ne düşünür? Bu sevgiyle, biz yaşam bulalım diye Oğlunu kurban edebildi. Elçi, "Öz oğlunu bile esir-gemeyen, O'nu hepimizin uğruna ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi de bağışlamayacak mı?" (Romalılar 8:32) der. Yine de, bazıları sözleriyle olmasa da, davranışları ile bu sevgiye sırt çevirebilmektedir. Derler ki, "Rab bunu benim için yapmadı. Belki başkalarını seviyordu ama beni sevmiyor."

Bu düşünceler zararlıdır, zira şüpheyle dolu her söz, Şey-tan'a açık davetiye gibidir. Şeytan bizi ayartmaya çalıştığında şüphe dolu sözler sarf etmemeliyiz. Eğer kapıyı ona açmayı seçecek olursak, aklımız bir sürü soru ve şüphe ile bulana-caktır. Şüpheyle konuşmak zararlıdır. Zehirli tohumlar eker ve bunlar büyüyüp meyve verdiğinde başkalarının hayatlarını da zehirler. Sözlerimizin etkisini yok etmek olanaksız hale gelebilir.

Şüphe dolu zamanlara ve Şeytan'ın yönlendirmesine sırt çevirebiliriz. Ancak, bizi duymuş ve inanmış olanlar için söz-lerimizi unutmak mümkün olmayabilir. Sadece ruhsal güç ve yaşam verecek olan sözleri kullanmak ne denli önem taşımak-tadır!

Göksel Efendimiz hakkında dünyaya ne gibi bir rapor sunduğumuzu melekler izlemektedir. Düşünce ve sözlerimi-zin, Babanın huzurunda duranla ilgili olmasına dikkat etme-liyiz. Bir arkadaşın elini tuttuğumuzda dudaklarımızda ve kalplerimizde Tanrı'ya verdiğimiz hamtlar olsun. Bu, dost-larımızın düşüncelerini İsa'ya döndürecektir.

Herkesin üzüntüleri ve ayartıldığı zamanlar vardır. Sorunlarımızı insanlara değil, Tanrı'ya dua ile aktarmalıyız. Şüphe dolu hiçbir söz sarf etmemeyi kural haline getirebiliriz. Başkalarının hayatlarını Rab'be kazanmak için çok şey ya-pabiliriz. Umut ve kutsal sevinçle dolu sözlerimiz onları güç-lendirecektir.

Şeytan herkesi hata yapması için ayartmaya çalışmak-tadır. Kötü güçlerle ve kendi benlikleriyle yapacakları savaşta zayıf düşebilen bir sürü cesur insan bulunmaktadır. Bu gibi kişiler için işi daha da zorlaştırmamalıyız. Onları cesaret ve umut dolu sözlerle sevindirmeliyiz. Böylelikle, Mesih'in ışığı bizim aracılığımızla parlayabilir. "Hiçbirimiz kendimiz için yaşamayız" (Romalılar 14:7). Farkında bile olmadan sözleri-miz ve davranışlarımızla başkalarına yardımcı olabiliriz. Ya da insanların ümitlerini kaybedip Mesih'ten ve gerçekten uzaklaşmalarına neden olabiliriz.

Mesih'in yaşam ve karakteri hakkında yanlış fikirlere sahip olan bir sürü insan bulunmaktadır. O'nun dost canlısı ve mutlu biri olduğuna inanmazlar. O'nun soğuk, katı kalpli, sevinçten yoksun biri olduğunu düşünürler. Mesih hakkın-daki bu düşüncelerinin hayatlarını karartmasına izin verirler.

İsa'nın sık sık ağladığı ve hiç gülmediği söylenir. Kurtarıcımız gerçekten de acıların adamıydı. Üzüntünün ne olduğunu biliyordu çünkü kalbini insanlığın tüm kederlerine açmıştı. Hayatı acıyla gölgelenmişti, ama Ruhü asla incinmedi. Yüzünden huzur ve mutluluk okunuyordu. Yüreğinden sevinç akıyordu. Gittiği her yere huzur, esenlik, sevgi ve sevinç gö-türdü.

Kurtarıcımız derin düşüncelere dalardı; ancak bu O'nun mutsuz olduğu anlamına gelmez. İzleyicileri de O'nun gibi ol-malıdır. Bilirler ki, O'nun için yapılacak bir sürü iş vardır. Aptallık, savsaklık etmeyeceklerdir. Bayağı şakalar yapmaya-caklar. İsa'nın onlara verdiği esenlik bir ırmak gibi akacak. O'nun huzuru, sevinç ışığının parlamasını, gerçek mutluluğu, sevinci, gülmeyi sağlayacaktır. Mesih, hizmet edilmek için de-ğil, halkına yardım etmek için geldi. O'nun sevgisi yürekle-rimizdeyken, gösterdiği örnek yolda ilerleyeceğiz.

Devamlı başkalarının kötü davranışlarını düşünecek olursak, Mesih'in bizi sevdiği gibi onları sevmeyiz. O'nun ha-rika sevgisini düşünürsek, Mesih'in Ruhü bizden yansıyacak-tır. Hatalar görsek bile birbirimizi sevmekten ve saymaktan kendimizi alıkoyamayız. Başkalarının hatalarına karşı sabırlı davranırsak, kendi bencilliğimizin de üstesinden gelebiliriz. İyi kalpli ve cömert insanlar haline geliriz.

Davut Peygamber, "Sen RAB'be güven, iyilik yap, ülkede otur, güven içinde yaşa" (Mezmun 37:3) diye yazmıştır.

"Rab'be güven." Her günün kendine özgü dertleri, kay-gıları vardır. Arkadaşlarımızla bir araya geldiğimizde sorunla-rımızı konuşuruz. Konuşur ve endişe duyarız, çünkü zor za-manların geleceğinden korkarız. Karşımızdaki kimse, bizim merhametli, sevecen, dualarımızı işitmek için sabırsızlanan bir Rabbimiz olup olmadığından şüphe edecektir. İhtiyacımız olduğu her anda bize yardım etmek için hazır bekleyen bir Rabbimiz yokmuş gibi davranmış oluruz.

Bazıları her zaman korku içindedir ve sorunlarla bo-ğuşur. Tanrı'nın sevgisi her gün yanı başlarındadır ama onlar Rab'bin bereketlerini göremezler. Kötü bir şey olacak kor-kusu ile doludurlar. En ufak bir şeyden bile endişelenirler. Bu endişeler yüzünden şükran duymaları gereken şeyleri göre-mezler. Zor anlar onları Yardımcıları olan Tanrı'ya yaklaştı-rması gerekirken, bu anların kendilerini Tanrı'dan uzaklaştı-rmasına izin verirler.

Tanrı'dan şüphe duymalı mıyız? Yoksa O'na güvenmeli miyiz? İsa bizim arkadaşımızdır. Başımıza gelenler tüm cen-nettekilerin ilgisini çeker. Günlük endişelerimizin bizi korkak insanlar haline getirmesine izin vermemeliyiz. İzin verecek olursak, her an bizi mutsuz kılabilecek bir sürü şeyimiz olur. Endişelenmek, karşılaştığımız denemeleri göğüslemede bize yardımcı olmaz.

İşimiz hakkında endişe duyuyor olabiliriz. Gelecek git-tikçe daha da karanlık görünebilir. Sahip olduğumuz şeyleri yitirmekten korkarız. Ama ümidimizi kaybetmemeliyiz. Tüm endişelerimizi Tanrı'nın iradesine teslim etmeliyiz. Tanrı'dan işimizi nasıl halletmemiz konusunda yardım istemeli ve eli-mizdekileri yitirmemek için dua etmeliyiz. En iyi sonuçları elde etmek için elimizden geleni yapmalıyız. İsa, yardım et-meyi vaat etti, ama bizden de üzerimize düşeni yapmamızı beklemektedir. Tanrı'nın yardımı ile elimizden geleni yaptığımızda sonuçları sevinçle kabul edebiliriz.

Tanrı, halkının endişeler altında ezilmesini istemez. Rab-bimiz gerçek olmayan bir şey söylemez. Bize, “Korkma, yo-lunda hiçbir tehlike olmayacak!” demez. İsa, tehlikelerin ve zor zamanların olduğunu bilir ve bunu da bize açıkça söyler. Günahın ve kötülüğün yuvası olan bu dünyadan halkını uzak-laştırmayı planlamaz. Bunun yerine onlara daima güvenli olan bir yer gösterir.

İsa'nın öğrencileri için duası şuydu: “Onları dünyadan uzaklaştırmanı değil, kötü olandan korumanı istiyorum” (Yuhanna 17:15). İsa, “Bunları size, bende esenliğiniz olsun diye söyledim. Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim” (Yuhanna 16:33) dedi.

Dağdaki vaazında Mesih öğrencilerine çok değerli öğütler verdi. Onlara Tanrı'ya güvenmeye ne denli gereksinimleri olduğunu gösterdi. Bu öğütler aynı zamanda Tanrı'nın ço-cuklarına da yardım edecekti. Bugüne kadar bizlere yardımcı olmak ve bizlere esenlik vermek üzere bu öğütler geçerliliğini korumuştur.

Kurtarıcımız göklerde uçuşan kuşlar hakkında da ko-nuştu. Onların hiçbir şeyden kaygı çekmeksizin hamt şar-kıları şakıdıklarını söyledi. “Gökte uçan kuşlara bakın! Ne eker, ne biçer, ne de ambarlarda yiyecek biriktirirler. Göksel Babanız yine de onları

doyurur.” Kurtarıcımız sonra şunu sorar bize; “Siz onlardan çok daha değerli değil misiniz?” (Matta 6:26).

Yüce Baba ellerini açıp yarattıklarına ihtiyaçları olan şeyleri verir. Göklerdeki kuşlar bile her zaman O’nun ak-lındadır. Yemi ağızlarına vermez, ama ihtiyaçları neyse onu karşılar. Kuşlara düşen görev, O’nun yarattığı yemleri topla-maktır. Yuvalarını kurmak ve yavrularını beslemek için ne gerekliyse, onları bulmak zorundadırlar.

Kuşlar yem ararlarken şakırlar. Şarkılar söylerler, çünkü ‘Gökteki Baba onların ihtiyaçlarını giderir.’ Bizler Tanrı’ya tapınamayan bu kuşlardan çok daha değerli değil miyiz? Yaradanımız, hayatta kalmamızı sağlayan Tanrımız bizimle daha çok ilgilenmez mi? Eğer Tanrı’ya güvенеcek olursak, her ihtiyacımızı bize verecek olan O’dur.

Mesih çayırlardaki çiçeklerden de bahsetti. Göksel Baba insanlara duyduğu sevgiyi göstermek üzere harika çiçekler yarattı. Mesih, “Bakın, yabani çiçekler nasıl büyüyor” dedi. Bu çiçeklerin güzelliği İsrail kralı Süleyman’ın şahane elbi-selerinden daha da göz alıcıdır. Güzeli giysiler Tanrı’nın ya-rattığı çiçeklerin harika güzelliği ile karşılaştırılmaz bile.

İsa şöyle dedi: “Bugün var olup yarın ocağa atılacak olan kır otunu böyle giydiren Tanrı’nın sizi de giydireceği çok daha kesin değil mi, ey imanı kıt olanlar?” (Matta 6:25-34).

Tanrı bir ressam gibi, basit çiçeklere bile bir sürü renk verir. Bu çiçeklerin bazıları sadece bir gün yaşarlar ama Tan-rı onları mükemmel ve harika yaratır. Kendi benzeyişinde yarattığı insanlarla çok daha fazla ilgilenecektir. Mesih kaygı çekmememiz için bize bunları öğütlemiştir. Şüphe etmemeli ve imanımızı yitirmemeliyiz.

Rab tüm çocuklarının mutlu olmalarını ve barış içinde yaşamalarını ister. Onların güvenmelerini ve itaatkâr olmalarını bekler. İsa şöyle der: “Size esenlik bırakıyorum, size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size bu dünyanın verdiğini vermiyorum. Yüreğiniz sıkılmasın ve korkmasın.” “Bunları size, sevincim sizde olsun ve sevinciniz tamamlansın diye söy-ledim” (Yuhanna 14:27; 15:11).

Bencil olan mutluluklar geçicidir. Bencil kimse yalnız ve üzüntüyle doludur. Sadece Tanrı’ya hizmet etmede gerçek, kalıcı bir sevinç vardır. İmanlılar nereye giderlerse gitsinler, rehbersiz kalmazlar.

Geçmişte yaptıkları kötülükler yüzün-den kaygı çekmelerine gerek yoktur. Bu dünyanın bazı zevk-lerine özlem duysalar da göklerdeki sevinci düşündükçe mut-lu olabilirler.

Bu dünyada bile inanlılar Mesih hakkındaki düşünce-lerini paylaştıklarında sevinç duyarlar. O'nun sevgisinin ışığına sahiptirler. Yaşamdaki her adım onları Mesih'e daha da yaklaştırır ve O'nun sevgisini daha çok paylaşırlar. Her adım onları esenlik yolunda ilerletir.

Tanrı'ya olan imanımıza sıkı bir şekilde sarılalım. Her zamankinden daha çok ümitle dolalım. "RAB bize buraya kadar yardım etmiştir" (1.Samuel 7:12). Ve sonuna dek de O bize yardım edecektir.

Rab'bin bizlere esenlik vermek ve düşmandan kurtarmak için yaptıklarını anımsayalım. Tanrı'nın bize gösterdiği lütfü aklımızda daima taze turalım. O'nun sildiği gözyaşlarını ve çektiğimiz acılarda bize yardımcı oluşunu düşünelim. Korku-larımızı, endişelerimizi silip, her ihtiyacımızı bize O verecek-tir. Tanrı'nın bize verdiği bu bereketler hayat yolculuğumu-zun geri kalanında önümüze çıkacak olan zorlukları göğüsle-memizde bizi daha da kuvvetlendirecektir.

Dünyanın sonu gelmeden önce neler olacağını düşünme-den edemeyiz. Geleceğe olduğu kadar, geçmişe de bakarak, "Rab bize buraya kadar yardım etmiştir" (Tesniye 33:25) demeliyiz. Hiçbir deneme Tanrı'nın bize verdiği güçten daha büyük olamaz. Üzerimize düşeni yapalım ve ne olursa olsun yeterince güçlü olacağımıza inanalım.

Bir gün cennetin kapıları Tanrı'nın çocuklarını karşıla-mak üzere ardına kadar açılacaktır. Krallar Kralının dudak-larından bereketler akacaktır. "O zaman Kral, sağındaki ki-şilere, 'Sizler, Babamın kutsadıkları, gelin!' diyecek. 'Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın!'" (Matta 25:34).

Bedeli ödenerek kurtulmuş olanlar İsa'nın hazırlamakta olduğu Eve geleceklere. Orada hiçbir kötü insan olmayacak-tır. İlahi lütufla Şeytan'ı yenmiş ve mükemmel karakterler almış kişilerle birlikte olacaklardır. Günah işlemeye eğilimi olan her arzu, Mesih'in kanı ile temizlenecektir. Kurtulmuş olanlar Mesih'in güneşten de parlak olan nuru ile parlayacak-lardır. En güzeli de Mesih'in harika karakterinin onlardan yansıyacak olmasıdır. Tanrı'nın huzuruna her kötülükten

arınmış olarak gelecekler ve meleklerle birlikte O'nun be-reketlerini paylaşacaklardır.

Bedeli ödenerek kurtuluş alanların muhteşem güzellikte Göksel Evleri hazırdır. "İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?" (Matta 16:26). Bir kimse şimdilik yoksul olabilir, ama bir gün gelecek ve bu dünyanın sağlayabileceğinden çok daha fazla bir zen-ginliğe sahip olacaktır.

İsa'nın sayesinde kurtulan kimse, tüm günahlarından arınmış ve Tanrı'ya hizmet etmek üzere ayrılmıştır. Kurtulan her kimse için cennette büyük bir sevinç vardır. Bu sevinç, göklerdeki meleklerin kutsal zafer şarkılarında ses bulur.

The Seventh-Day Adventist Church

Saray Arkası Sok. No:14

Gümüşsuyu - Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 62 18 / 252 42 63

Faks: (0212) 252 89 76

Almanya adresi:

Postfach 1666, D - 83506 Wasserburg

Basım:

Zafer Matbaası - İstanbul,

Tel: (0212) 512 16 88

2. Basım, Ağustos 1998

Kapak Tasarım -

Renkayırımı:

OS Productions

Tel: (0212) 513 06 89

İÇİNDEKİLER

Bölüm

1	Tanrı'nın İnsana Duyduğu Sevgi.....	9
2	Günahkârın Mesih'e Duyduğu İhtiyaç.....	15
3	Tövbe	20
4	İtiraf Etme	31
5	Kendimizi Tanrı'ya Adamak	35
6	İman ve Kabulleniş.....	40
7	Öğrenciliğin Ölçütü.....	45
8	Mesih'te Büyümek	52
9	Vererek Yaşamak	59
10	Tanrı Bilgisi	65
11	Dua Etme Ayrıcalığı.....	70
12	Şüpheleri Nasıl Yok Etmeli.....	79
13	Rab'de Sevinmek.....	86